

"Klasik olduğu kadar modern, fantastik olduğu
kadar da gerçek bir aşk hikâyesi..."
-School Library Journal

AY BİZİMKEN

ANNA-MARIE
McLEMORE

ANNA-MARIE
McLEMORE

AY BİZİMKEN

Çeviren
Merve Özcan

*Kız diye çağırılan oğlanlara,
Oğlan diye çağırılan kızlara
Ve bu kelimelerin dışında yaşayanlara.
Lakap takılanlara
Ve kendi isimlerini arayanlara.
Uçlarda ve aralarında yaşayanlara.
Size gökyüzündeki tüm ışıkları diliyorum.*

ZM

Düzenleme
Ny.Ozlem

ANNA-MARIE
McLEMORE

AY BİZİMKEN

Kitap Kurdu

Belki muhtacım sana, büyük ayın
açık denize olduğu gibi.
Belki haberim olmazdı burada olduğumdan
görmesem tuttuğunu beni.
—Andrea Gibson

BULUTLAR DENİZİ

Oğlanın bildiği kadarıyla kız sudan gelmişti. Ama bundan bile emin olamıyordu.

Evlerinin arasındaki işlenmemiş tarlada sayısız gece buluşmuş olmalarının bir önemi yoktu; son çiftlik hep aynı ekini ekerrek toprağı öyle tüketmişti ki artık yabancı ottan başka bir şey yetişmiyordu. Uyku tutmadığında Miel'le birbirlerine sürüsüyle masal anlatmış olmalarının bir önemi yoktu; Sam, annesinden dinlediğı kayıp gezginlere yardım eden ay ayılarının masallarını aktarırken Miel ay lambalarının yıldızlara gönüllerini kaptırdığı hikâyeler uydururdu. Onu uzun otlarla dolu tarlada bulduğunda herkes gibi Sam de kızın nereden geldiğini bilmiyordu. Bir an sadece su vardı ve sonrakinde bir kız belirmişti.

Bir gün, o ve Miel sadece bir peri masalından ibaret olacaklardı. Bu kasabadan ayrıldıklarında kimse Miel'in kahverengi gözlerinin tam tonunu, *recado rojoya** karanfil eklediğini ya da Sam ve annesinin Pakistanlı olduğunu hatırlamayacaktı. En iyi ihtimalle, kara gözlü bir kız ve ailesi başka yerden gelen bir oğlan hatırlayacaklardı. Miel ve Sam'in Bal ve Ay diye anıldıklarını hatırlayacaklardı, bu kasabanın efsanelerine örülmüş kızla oğlanı.

Annelerin çocuklarına anlatacağı hikâye şöyle olurdu:

Bir zamanlar çok eski bir su kulesi vardı. Pas, metali öyle koyu bir turuncuya çevirmişti ki bütün tank koca bir balkabağını andırıyordu; gölgesinin düştüğü tarlalarda büyüyen meyvenin devasa bir kopyasıydı âdeta. Yaz boyunca süren fırtınalarda

* Baharat karışımı –çn

üzerine düşen birkaç yıldırım onu eğerek bitkin ve iki büklüm bıraktığından beri, su kulesine kimse bir çivi bile çakmaz olmuştu. Yıllar önce onu nehir suyuyla doldururlardı ama şimdi pas ve mineraller borularını tıkiyordu. Kulenin dibindeki vanayı açtıklarında birkaç damladan fazlası düşmüyordu. Mentешeler ve kaplama, bir sonbahar fırtınasında tümnden paramparça olabilecek kadar güçsüz görünüyordu.

Böylece kasaba yeni bir su kulesi inşa etmeye ve eskisinin yıkılmasına karar verdi. Fakat onu boşaltmanın tek yolu bir fincan gibi devirmektir. Koca kulenin yere çakılmasına ve bütün o paslı metalin, binlerce litrelik pis suyun araziye basmasma hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

Yıkım için kulenin, bir kıvılcım düşse cayır cayır yanacak kadar kuru otlarla kaplı tarafını seçtiler. Tüm o suyun birazcık yeşillik getireceğini düşünmüşlerdi. O taraftaki kır çiçeklerini, hindibaları, ipekotlarını ve hazerenleri su altında kalmasınlar ya da ezilmesinler diye söküp yol boyunca ektiler. Yabancı güzelliklere nazik davranmazlarsa kendi çiftliklerinin de kuruyup öleceğinden korkuyorlardı.

Çocuklar, su kulesi düştüğünde ezilmesinler diye otların arasında koşturup sincapları ve yavru geyikleri kovaladı. Bu çocuklar arasında camlara, kâğıtlara ve aydınlatabileceği her şeye ay denizleri* ve gölgeler boyadığı için Ay diye çağırılan bir oğlan vardı. Ay, adımlarını ve sesini nazik tutması gerektiğini biliyordu, böylece tavşanları oyuklarına doğru korkutmadan gönderebilirdi.

Tarladaki kır çiçekleri ve hayvanlar çekildiğinde köyün erkekleri baltalarını, çekiçlerini ve tokmaklarını, bir ağaç gibi devrilene kadar su kulesinin ayaklarına vurdu. Kule toprağa doğru eğildi, düşüşü kendi gölgesine dokunmak için eğilir gibi yavaştı. Yere çarptığında paslı kapağı kırıldı ve bütün su dışarı akın etti.

Unutulmuş bir fincan çay misali kahverengi olan su, buğday filizi kadar solgun görünen çalılar bir dakikalığına sakladı. Ama

* Ayın üzerindeki koyu bölgelere verilen adlardan biri –çn

araziye yayılıp kırılğan sapları düzleştirdikten, kuru toprağın içine emildikten sonra herkes ufak bir beden gördü.

Bir kız ıslak çalılarının arasına sinmişti ve saçları yüzüne yapışmış, kehribar rengi misketlere benzeyen gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Üzerindeki ince gecelik bir zamanlar beyaz olsa da şimdi su yüzünden krem rengine dönmüştü. Fakat kız kollarını kendine doladı, çırılçıplakmış gibi sindi ve herkes ona hırılıyor-muşçasma etrafına endişeyle bakındı.

Su kulesinin düşürüleceği yerde kimin çocuğunun terk edildiğini merak ederek ilkin anneler feryat etti. Ancak sonra bu kızı tanımadıklarını fark ettiler. Kız ne onların ne de köydeki başka bir annenin evladıydı.

Kimse kıza yanaşmadı. Kulenin alaşağı edilmesini görmek için toplananlar, kızı izledikçe daireyi biraz daha genişlettiler. Her geçen dakika onunla aralarına biraz daha mesafe koydular; bu minik kızdan, dökülen sudan ve paslı metalden korktuklarından çok daha fazla korkmuşlardı. Kız da sanki hepsine aynı anda karşılık verir gibi gözlerini onlara dikmişti, bakışları hem vahşi hem de ürkekti.

Ama Ay diye çağırılan çocuk öne çıkarak kızın önünde çömeldi. Ceketini çıkarıp onun omuzlarına koydu. Kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle onunla konuştu.

Herkes kızın onu ısırmasını ya da yüzünü tırmalamasını bekleyerek korkuyla geri çekildi. Ama kız ona baktı ve onu dinledi; oğlanın sözleri gözlerindeki vahşi bakışı söküp alıyordu.

O günden sonra, su kulesindeki olaya şahit olmayanlar kızı her daim beraber dolaştığı oğlandan birazcık farklı da olsa sıradan bir çocuk olarak gördü. Ancak yakından baksalardı, elbisesinin uçlarının hep ıslak olduğunu, güneş ne kadar ısıtsa da asla tam olarak kurumadığını görürlerdi.

Bu, yaşananların güzelce derlenip toplanmış hâlini anlatan bir hikâye olurdu. Uymayan her şey sökülüp atılırdı. Sırılsıklam hâlde ve pas kokan Miel'in herkesin gözleri önünde ağzını elleriyle kapayıp çığlık attığı eklenmezdi. *Çünkü* herkes tarafından

izleniyor ve toprağı basan su gibi emilerek yok olmak istiyordu. Sam'in önünde çömelişi, sözlerini anlasın diye sakince ve tane tane, "Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek," deyişi de anlatılmazdı. *Çığlık atmayı kesebilirsin; ben seni duyuyor ve anlıyorum.* Miel'in ona, kendisini duyduğuna ve anladığına inandığından çığlık atmayı keşişi de.

Bu hikâyeden Bonner kız kardeşlerle ilgili kısım da çıkarılırdı. Sekiz yaşındaki Chloe'den üç yaşındaki Peyton'a kadar dördü birden su kulesinin yıkışını görmek için oradaydı; hepsi tek sıra dizildiğinden saçları sonbahar ağaçlarından oluşan bir ormana benziyordu. Peyton'ın elindeki küçük, gri balkabağı o ışıktan neredeyse mavi görünüyordu. Kız onu tek koluyla kucaklamış, diğer eliyle de onu bir kuş misali okşuyordu. Balkabağını sımsıkı tutarak Miel'e doğru bir adım attığında kız acı dolu ve yaralı bir çığlık atmış, Peyton da korkarak kız kardeşlerine doğru geri çekilmişti.

Sam, Miel'in balkabaklarından korktuğunu öğrenince, Peyton'ın balkabağına canlıymışçasına davranmasının Miel'in sadece Peyton'dan değil, hepsinden korkmasına sebep olduğunu anlamıştı. Tabii bu kısım hikâyede kendisine asla yer bulamayacaktı.

Bu hikâyede ayrıca Sam'in Miel'i bir sokak kedisi misali eve götürmeye çalıştığı kısım da atılacaktı. Patates doğrayan annesinin bu kıza bir yuva bulacaklarına dair inancı tamdı. Ve haklıydı da. Sam'e bir komşudan ziyade teyzesi gibi gelen Aracely, *saag aloo** daha pişmeden kapılarına gelerek sudan yaratılmış bu kıza kiralık evinde bir yer olabileceğini söylemişti.

Miel'in saçları daha yeni kurumaya başlamışken ufak bileğinde bir gülün ilk yeşil yaprağının filizlendiğinden de bahsedilmeyecekti. Bu bambaşka bir hikâyeydi; tuhaf, kanlı ve bir makasın gümüş bıçakları gibi parlıyordu. Bu, yaşça daha büyük ve kendi kâbuslarından korkmayan çocuklara göre idi.

Ve hikâyenin bu versiyonunda olayların gidişatıyla da oyna-

* Ekmek ve köriyle yapılan klasik bir Hint yemeğı -çn

nırdı. Sam'den başka kimse, Miel'in boğmaya çalıştığı haykırışında ne dediğini duymamıştı. *Ay'ı kaybettim*, demişti parmaklarına doğru hıçkırarak. *Ay'ı kaybettim*.

Sam, ne demek istediğini ona hiç sormamıştı. O zamanlar bile farkındaydı. Ay'ın parmaklarının arasından kayıp gittiği hissi Miel'in içinde öyle derinlerde kilitlenmişti ki ona ulaşmaya çalışmak, kızı paramparça etmek demektir. Sam'in kâğıda, metale ve cama gölgeler ve Ay denizleri boyamasının, *mare imbrium* ve *oceanus procellarum*'un gölgelerini çizmesinin sebebi buydu – ona Ay'ı geri vermeye çalışmıştı. Sam fırça tutacak, kütüphanenin astronomi atlaslarına bakacak yaşa geldiğinden beri koyu gökleri ve parlak ayları kâğıtlara boyuyordu. Ancak bu kız su kulesinden dökülene, kaybettiği Ay için hüngür hüngür ağlayana dek, gece göğündeki en parlak ışığı hiç bu denli resmetmemişti.

Bir daha asla onu kaybettiğini hissetmesine izin vermeyecekti.

Ay, bu kız yüzünden kasabada bu adla tanınır olmuştu. Onun yüzünden bu kasaba onu bu isimle vaftiz etmişti. Eğer o olmasaydı, Sam isimsiz olurdu. Eskiden ne Samir ne de Sam'di. Hiç kimseydi. Kızın su olmadan önce kim olduğunu bilmedikleri gibi, oğlanın adını da bilmiyorlardı.

SONBAHAR GÖLÜ

Küçüklüklerinden beri birbirlerine her gün dokunurlardı. Kız, ateşi olduğunu düşündüğünde avucunu Sam'in alınına koyardı. Sam yaz günlerinde onun tenine ufak, altın renkli yıldız çıkartmaları yapıştırırdı ve geceleri onları soyunca güneşten esmerleşen vücudunda soluk takımyıldızlar belirirdi.

Çocukken Miel kendi kahverengi elini onun kahverengi eliyle yan yana görmüştü ve el ele tutuşmak, gece serinliğinde avucunun sıcaklığından ne kadar hoşlandığından ya da bir meteor yağmuru veya boyanmışçasına mavi görünen çift çiçekli gündüzsefaları gibi kaçırdığı bir şeyi göstermek için Sam'in önu çektiirmesinden başka bir anlam taşımıyordu.

Bütün bunlar ona Sam'in aylarını anımsatıyordu ve ayları da bütün bunları. Oğlan, evlerinin arasına bir sürü ay asmıştı; bazıları kızın birleştirdiği avuçları kadar ufakken diğerleri kollarını dolduracak kadar büyüktü. Toprağı ve yaban otlarını aydınlatıyorlardı. Ağaçlara ilıştırilmişlerdi, hepsi sadece bir diğerini aydınlatacak kadar bir ışık huzmesi yayıyordu ve böylece Miel asla karanlıkta yürümek zorunda kalmıyordu. Bir tanesi yıldız çıkartmalarındaki altın rengin izlerini taşıyordu. Ötekisi Sam'in karanlıkta bile bulabildiği gündüzsefalarının mavisiydi. Bir diğeri de kış sabahlarında Miel'e gösterdiği lale ve şakayık gibi görünen, buz kıvrımlarından oluşan don çiçekleri kadar beyazdı.

Şimdi altından geçtiği, dokuzuncu sınıfa giderken bileğinde büyüyen gülün rengindeydi. Bunu hatırlıyordu çünkü okul koridorunda manşeti yukarı kayıp da gülünü kazara dirseğine

sürttüğünde bir kız geri çekilip, "Nereye gittiğine dikkat etse-ne," diye bağırmıştı.

O öğleden sonra erkek arkadaşı o kızıdan ayrılınca, o da taç-yaprakların dokunuşunu ve Miel'i suçlamıştı. Miel'i kızlar tu-valetinde kıştırmıştı ve tam elinin tersiyle ona vuracakken Sam onun arkasında biterek, "Senin yerinde olsam bunu yapmaz-dım," demişti. Sesi öyle sakın, tehditten ziyade öyle tavsiyeyle doluydu ki kız sahiden arkasını dönmüştü. Öyle bir tedbir ve kesinlikle, "Bunu en son yapan kızın saksı çiçeğine dönüştüğünü biliyorsun, değil mi?" demişti ki kız ona inanmıştı. Miel ve Ara-cely hakkındaki dedikodulara kapılarak kaçmıştı.

Miel, daha önce Sam'le arkadaş olduklarını bilmiyorsa bile bu olaydan sonra öğrenmişti. Bu, Sam'in kendi tercihiyle ilk ve son kez kızlar tuvaletine girişiydi.

Miel tüm geçmişlerinin izini, Aracely ile yaşadığı mor evle Sam'in parlak çatılı evinin arasındaki patikayı aydınlatan bu ay-lara bakarak sürebilirdi.

Ona yaklaştıkça bunu güllerinde hissederci, tıpkı Ay'ın denizin üzerindeki çekim gücü gibi. Küçüklüğünden beri, bileğindeki asla iyileşmeyen yaradan fırlayan güller teninde büyürdü. Biri büyür-dü, Miel onu yok ederdi ve yerine bir başkası büyüyünce onu da yok ederdi. Ancak artık onları kesmeden ya da akıntı onlara uzak-lara taşısın diye kolunu nehre batırmadan önce tereddüt ediyordu. Çünkü son birkaç aydır Sam'e tepki veriyorlardı. Onun yanında ne kadar vakit geçirirse bileği o kadar ağırlaşıyor ve acıyordu. Sam okuldayken Miel'i kolunu tutarken yakaladığında, üstüne bastır-ması için ona kimya laboratuvarından bir poşet buz çalmıştı.

Eğer onu çok düşünürse gülleri daha koyu ve parlak renkle büyüyordu; bileğinde şimdi büyüyen, en sevdiği ruju gibi koyu pembeydi.

Bu akşam Sam elleri ceplerinde, kendi evinin arkasında bek-liyordu. Duruşu ne sabırsızlık ne de sıkıntı yansıtıyordu. Hep kendisini penceresinden görüp de mi çıkıyor yoksa beklemeyi sorun etmediği için erken mi geliyor diye merak ederdi Miel.

"Bugün işyerinden bir şey çaldım," dedi Sam. Aylar, suçundan gurur duyarak dilini arka dişlerine bastırıldığını görebilmesine yetecek kadar ışık yayıyordu.

"Ne yaptım dedin?" diye sordu.

"Endişelenme," dedi. "Geri götüreceğim. Sadece senin görmeni istedim. Hadi."

İçeride, ona her balkabağı çiçeğini elle polenlemek için kullandığı fırçayı gösterdi.

Sam, Bonnerların çiftliğinde işe başladığında ona balkabaklarının sadece bir günlüğüne çiçek açtıklarını söylemişti. Bu, her başçıktan alınan polenin çiçeklerin tepeciğine sürüldüğü yavaş ve dikkatli işin açıklamasıydı. Bu ufak işlem, çiçeğin balkabağı olmasını sağlıyordu. Bonnerlar, resim fırçalarındaki hünerinin polenleme fırçalarında da geçerli olacağını düşünerek Sam'e bu görevi vermişlerdi.

Ama Miel bu fırçalardan birini daha önce hiç görmemişti. Şimdiyse Sam yulaf renkli kılları önce önkoluna, daha sonra gülüne sürüyordu. O birkaç saniye boyunca kolundaki ufak doğum lekeleri polen taneleri, gülü de balkabağı çiçekleriydi.

Kıllar irkilmesine neden oldu, sanki bileğinde büyüyen taçyapraklar parmakları gibi hassastı. Öyle değillerdi tabii. Evet, sapı çekmek canını yakardı. Çiçek başını mutfak masasına çarpınca güllerinin büyüdüğü delik sızlıyordu. Ama yaprakları aynı saçları gibiydi; kökleri içindeydi ama teni gibi canlı değildi.

Bir an için, ruj rengindeki gülün üzerinde dolaşan kıllar yüzünden, o taçyaprakların parmakları ya da dudakları kadar hassas olabileceğini hissetti.

Gözleri birden buluştu.

Sam'in gözleri her zamankinden biraz daha büyüktü, kahve rengileri biraz daha berraktı.

Fırça ve parmakları teninde hareket etmeyi kesti.

Böyle olmasını planlamamıştı. Miel farkındaydı. Şaşkın bakışlarından bunu anlamıştı.

Bu, parmaklarını sırtında ve omuzlarında gezdirip yıldızlar

bulmasına benzemiyordu. Bu, Sam'in alnından ateşini kontrol edip okul gününün ortasında onu eve götürmesi gibi değildi. Bu, onun dudaklarını kendi dudaklarında bulmasını sağlamıştı. Bu, onu kollarının arasına alırken bırakmayı unuttuğu polenleme fırçası ve ensesini okşayan kıllardı. Bu, son birkaç aydır aralarında büyüyen tedirginliğin, bir gün ansızın belirip sonraki gün yok olan dokunma çekincesinin kırılışıydı.

Miel balkabağı çiçeklerinin teninde parıldadığını, Sam'in parmaklarını beklediğini hissetti.

Sarmaşıklerle örülü bir tarlayı binlerce balkabağıyla doldurma gücüne sahip olanın ahşap saplı o fırça değil de Sam olduğunu o an idrak etti.

Şimdi Miel'in vücudu incecik taçyapraklar gibi yumuşaktı. Öpüşüne karşılık vererek onu merdivenlere doğru itti, Sam de arkasını dönmeden onu yukarı tırmandırdı. Gözleri kapalı hâlde, yalnızca kas hafızasıyla merdivenleri çıkarken bile gülünü ezmeye dikkat ediyordu. Kız onun kemerine uzanıp kotunun en üst düğmesini açtı ve o da ona izin verdi. Sam ellerini tişörtünün içine soktu ve Miel de ona izin verdi.

Sam ona izin verdi, Miel ona izin verdi ve kendilerini Sam'in yatağında buldular. Boya kokusu odaya acı ve keskin bir hava vermişti. Zemine bir muşamba örtülmüştü; fırçalar, boyalar ve yarısı tamamlanmış ışıklar ona dağınık, Sam'e ise mantıklı gelen bir şekilde odaya saçılmıştı.

Aylar zemine soluk bir leylak katmanı saçıyordu. Yatak odası duvarlarının mavi-yeşiliyle, annesinin mutfağından saçma ve çarşaflarına sinen baharat kokularıyla kaplılardı. Portakal çiçeği. Yeşil kakule. Nar pekmezi. Bunlar öyle keskin ve canlı kokulardı ki boynuyla omzunun birleştiği noktayı ısırmasına neden oldu. Sam irkildi, sonra dişlerinin hafif baskısıyla rahatlayarak parmaklarıyla ona daha sıkı tutundu.

Sam tişörtünü çıkarmadı. Miel de çıkarmaya çalışmadı. Tişörtünü çıkarmamasıyla Bonnerların çiftliğinde çalışmasının nedeni aynıydı. Okul, dokuzuncu sınıftan beri ertelediği beden eğitimi

dersini tarlada çalışarak ya da sarmaşık keserek telafi etmesine izin veriyordu. Eğer ders ya da grup egzersizi için üstünü değiştirmesi gerekiyorsa, dersi başka türlü geçemezdi.

Teni ılık su gibi kokuyordu, sabun kokusu sinmemişti. Miel parmaklarını, erkenden çıkıp yok olan sivilcelerin çenesini gölgeleyen soluk izlerinde gezdirdi.

Bileğindeki gülün taçyaprakları Sam'in boynuna değdi – bunu bilerek yapmıştı– sonra da uyluklarına – bu istemeden olmuştu. Sam titredi ama uzaklaşmadı. Ona her dokunduğunda taçyapraklar oğlanın vücudunda titreşse bile bileğiyle aralarına biraz mesafe koydu ki dikenler onu çizmesin.

O kızın tenine dokunurken, ay denizleri ve ay körfezleriyle ona ay hakkında anlattığı her şey kızın aklına üşüştü. *Mare nubium* ve *mare undarum*, bulutlar denizi ve dalgalar denizi. *Lacus autumnii* ve *sinus iridum*, sonbahar gölü ve gökkuşağı körfezi. Fırçalarıyla ve çıplak parmaklarıyla boyadığı detaylar.

Elleri öylesine kendinden emin, parmaklarının dokunuşu öylesine yavaş ve istikrarlıydı ki Miel, Sam'in ailesini, yıllar öncesini düşünmeden edemedi. Çiğdem tarlalarını. O mor çiçeklerin merkezindeki safran ipçiklerini çabucak ve nazikçe alışlarını. Acaba bu kanunda ve parmaklarında yaşayan bir şey miydi? Mor taçyaprakların arasındaki ufacık kırmızı tutamları bulma işi yıllar ve nesiller geçtikçe, aradığı şeyi kolayca ve tereddütsüzce bulma becerisine mi dönüşmüştü?

Her şeyi lekeleyen, mükemmelden bir tık aşağıda kalmasını sağlayan tek şey Bonner kız kardeşlerdi. *Las gringas bonitas*.* O solgun kızlar, güzel ve mükemmeldi. Bir kaçak düşünceyle o safran ipçikleri, kız kardeşlerin saçlarındaki kırmızı örgülere ve dalgalara dönüştü. Sadece tek, istenmeyen o düşünceyle saç renkleri, sonbahar yapraklarından bir girdap gibi Miel'in zihninde döndü.

Bonner kızları, Miel onları ilk kez su kulesinde gördüğünden

* (İsp.) Güzel gringalar. Gringa kelimesi, İspanya ve Latin Amerika ülkelerinde yabancı uyruklu kadınları anlatır. –çn

beri uzak durmamıştı. Sam'in, Peyton'ın evcil hayvan gibi tuttuğu o balkabağının buna neden olduğunu düşünmesine izin vermişti. Ama o balkabağından fazlası vardı. Miel'in gözleri sudan arınıp tam netleşmişti ki başlarının arkasında kaybolan, son dördünle dolunay arasında kalmış Ay'ı görmüştü. Henüz kararmamış gökyüzünde bile saçlarındaki kızılı, altın rengini ve turuncuyu aydınlatmıştı. Miel'in durduğu yerde, yeni gibi gelen gözleri her şeyi bulanıklaştırırken Ay, onların içinde kaybolmuş gibiydi; sanki onu emmişlerdi. Tüm ışığını almışlardı. Ve Miel avaz avaz bağırıp, karşısında dikilen çocuğu Ay'ın kaybedilebilen bir şey olduğuna dair uyarmak istemişti.

Şimdi Bonner kızları büyümüş, güzelleşmişti ve gözleri hiddetli, korkusuz biçimde açıktı. Yan yanayken, keşfedilmemiş bir orman gibi ürkütücü ve azametliydi. Bazıları, kırdıkları birçok kalp yüzünden onlara cadı derdi. Bazılarıysa koza görevi gören, içinde uyuyan her kızı ondan önceki Bonner kızları kadar güzelleştiren vitray camlı bir tabutu ormanda sakladıklarını söylerdi. Ama Chloe kasabayı terk edeli beri onlar artık Bonner kız kardeşler değillerdi. Sadece babalarının tarlalarında dolanan Lian, Ivy ve Peyton'dı. Miel bazen Lian'ı markette sarı elmalar alırken ya da Peyton'ı kasabanın kıyılarında bisikletini sürerken görürdü.

Miel dördü etraftayken Sam'in neden kendisini seçtiğini asla anlamamıştı. Miel bir avuç yıldız çıkartmasıydı ama onlar takımyıldızları yaratan ateşti. Kendi saçı koyu renkliydi, onların aile çiftliğinin altındaki nemli toprak gibiydi ama onlarınki buk- le buk- le sarmaşıklar ve kıvrımlı balkabaklarıydı.

Ama Sam'le evlerinin arasındaki açıklıkta onunla bin kere buluşan Bonner kız kardeşler değildi. Ona, Araucana ve Wyandotte tavuğu yumurtalarının mavi ve kahverengilerindeki ufak farklılığı göstermemişlerdi. Belki de bunlar, Miel'i Sam'in gözünde başka kılıyordu. Belki de dizi yırtılmış bir kotu şort hâline getirirken Miel'e yardım etmesi, kotun onun baldırlarına Bonner kız kardeşlerde olduğundan biraz farklı oturduğu gerçeğine göz

yummasına neden olmuştu. Ya da belki güllerinin koyu ve parlak renkleri, tırnaklarına asla oje sürmediğini fark etmemesini sağlıyordu.

Belki de Sam'e odasının duvarlarını babasının yakınlarında doğduğu okyanusun rengine boyamasına yardım ettiği ve o sırada tişörtünün önünü koyu mavi-yeşile boyadığı o öğleden sonrası, Miel'in tişörtünü Bonner kız kardeşler gibi doldurmadığını unutturmuştu ona. En ufakları Peyton hariç, Bonner kız kardeşler sutyenlerinin içini kek kalıbına dökülmüş karışım gibi dolduruyorlardı.

Eğer böyle şeyler Miel'i Sam'in gözünde farklı kılıyorsa, eğer bu yüzden şimdi altındaysa bunu sorun etmiyordu. Çünkü kendisi de onu herkesten başka biçimde görmüştü. Onu çıplak görmüştü. Neredeyse çıplak. Ve çıplakken de giyinikken de aynı kişi olduğunu anlamıştı.

YENİ DENİZ

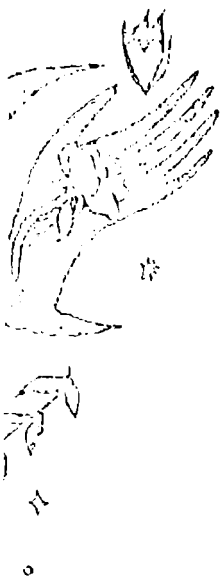
Bir gün, bu peri masalından başka bir şey olmayacaklardı. Bal ve Ay adında, bu kasabanın fısıltıyla anlatılan hikâyelerine sarınmış iki çocuk olacaktı.

Fakat bu gece, o iki çocuk değillerdi. Bu akşam, onlar Sam ve Miel'di ve Sam onu önce üstüne, sonra da altına çekiyordu. Miel'in vücudunda hareket edişiyse Sam kendi bacaklarının arasındaki her şeyin keskin varlığını hissediyor ve yalnızca bir dakikalığına, sahip olmadığı her şeyi unutuyordu.

Sam, onun vücudunu tanıdığını zannetmişti. Hatlarını, ay haritasına bakmadan çizdiği ay denizleri gibi kolayca çizebileceğinden çok emindi. Ama elinin, vücudunun altında kız hem güvenli hem de yabancıydı. Bilinmeyen bir evrendi. Karanlığı korku taşımayan, yalnızca yıldızları vaat eden bir yerdi o.

Vücutları birbirine sarınmışken bile kilitli, mühürlü bir dünyaydı. Elini istediği yere götürmesine izin verirken, hatta utandığı için dokunamadığı yerlere alıp kendisi götürürken bile sırlarla doluydu. Sam her sırrını ona vermişti: neden asla tişörtünü çıkarmadığını, annesinin bir çocuğu olmasını ne kadar çok istediğini ve bunun karşılığında nasıl acımasız bir pazarlık yaptığını.

Miel'in ise hâlâ binlerce ufak ve parıldayan sırrı vardı. Onları ellerinde sımsıkı tutuyordu, oysa Sam'in vermediği tek bir şeyi bile kalmamıştı.

AHENK KÖRFEZİ

Miel'in Sam'le yattığı günün ertesinde Chloe Bonner döndü.

O sabah gün yepyeni, hâlâ gümüş rengindeyken Miel aşağıya indi ve Aracely'yi mutfakta kahve hazırlayıp esnerken buldu.

Miel odasından topladığı üç fincanı mutfak lavabosuna bıraktı. Son zamanlarda Aracely, Miel'in çay fincanlarını tezgâhlarda ve masalarda unutmasından bıkip usanmıştı. Birini bulduğunda, *Şunu lavaboya koysan ne olur? Kafede yaşıyormuşum gibi hissediyorum*, derdi.

Aracely üzerinde geceliği ve makyajsız yüzüyle bile pencerenin önünde bir renk cümbüşüydü. Saçları şeftali kadar parlaktı. Kahverengi teni, kuvarstan çıkarılmış saf altın gibiydi. Boyu öyle uzundu ki ufuktaki göğün bakışlarıyla buluşabilirmiş gibi görünüyordu.

Hikâyelerde Aracely'nin bir yaz günü yüz bin kelebekle beraber ortaya çıktığı anlatılıyordu. Kadife kanatları esintide titreyen kelebekler kasabayı parlak, altın pullar gibi sarmıştı. Ve sonbaharın ilk günlerinde hepsi kanatlarını çırparak uzaklaştığında arkalarında o yanardöner kanatlar gibi teniyle tuhaf, uzun ve gencecik Aracely kalmıştı.

Elbette tüm bunlar Miel su kulesinden dökülmeden, su onu geri vermeden yıllar önceydi. Bu yüzden o kanat bulutunu hiç görmemişti.

Aracely, Miel'e kehribar gibi yoğun ve koyu bir kaşık bal verdi.

"Yakıotu," dedi Aracely, saçlarını gevşek bir topuz yaparken. Annatto tohumlarının rengine boyanmış tırnakları, soluk altın rengi teninin üstünde kiremit kırmızısı görünüyordu. "Kasabanın sınırındaki o yerden yeni aldım."

Aracely, Miel'in bala nasıl bayıldığını ve eve ne çeşit getirirse getirsin hemen yiyeceğini iyi biliyordu. Miel'e hem annelik hem de ablalık yapan bu kadın, kızın sevdiği ve sevmediği tüm yiyeceklerle baharatları biliyordu. Rüzgâr fırtınalarının kâbus görmesine sebep olduğunu ve uyumasını Sam'in ay ışıklarının sağladığını biliyordu.

Ama Miel, Aracely'ye Sam'le aralarında geçeni nasıl anlatacağını bilmiyordu. Annesi dönmeden gizlice evinden kaçtığını. Vücudundaki, geçmesini beklemek yerine tutunması gerektiğini hissettiği sızıyı.

Elbette Aracely'nin bilmediği bazı şeyler vardı. Ara sıra Miel'e bir şey sormak ister gibi görünürdü. Belki de su kulesinden düşülmeden önce kim olduğu ya da kendisinden önce birilerine ait olup olmadığı hakkındaydı. Fakat Aracely hep ağzını açar, durur ve sonra da kapayıp yeniden lavaboya ya da ocağa dönerdi. Aracely, Miel'in konuşmak istemediği şeyleri söylemesine gerek kalmadan bilirdi.

Şimdi Miel, Aracely'nin gözlerine bile bakamıyordu. Aracely'nin işi, aşk hastalığına şifa vermektir. Yüreğin, birisine duyduğu arzuyla ele geçirildiğini bilmek onun yeteneğiydi. Konu Aracely olduğunda bu kasaba minnet ve nefret arasında gidip geliyordu. Geceleri ona gelip yıpranmış kalplerine yardım etmesini istiyorlardı. Gündüzleriye cadı olduğunu fısıldaşıyor, bostan mahsulünü cansızlaştıran toz gibi çürümeyi onun suçu görüyor ya da o yıl yakılan balkabağı fenerlerini söndürebilecek yağmurları getiren fırtınadan onu sorumlu tutuyorlardı.

Bir sevgili dengesizliğiyle ona yaklaşıyor, gece vakti tapınıyor ve sabahları sırt çeviriyorlardı. Ona ne kadar borçlu olduklarına, günün saatine ve kaç insanın izlediğine bağlı olarak ona kınamalarını ya da saygılarını sunuyorlardı.

Miel, yüreğindeki yükü Aracely'nin sezebileceğinin verdiği huzursuz hisle yaşamayı öğrenmişti. Bu sabah, kendisine yeterince uzun bakarsa Aracely'nin her şeyi anlayacağından emindi. Üstelik Aracely'nin Sam'i sevmesi işleri daha da kötü hâle getiriyordu. Miel, Aracely'nin onları kardeş gibi gördüğünü ve tırnaklarını Sam'in sırtına geçirdiği fikriyle irkileceğini tahmin ediyordu.

Aracely ağır fincanlara kahve doldururken Miel kızarıp bozarak başını öne eğdi. Kupaların okaliptüse benzer turkuaz renginin Sam'in yatak odasının duvarlarıyla neredeyse aynı olduğunu daha önce fark etmemişti.

"Geri döndü," dedi Aracely. Kelimeleri yarı şakıyarak söylemiş, heceleri neredeyse tiz çıkacak kadar uzatmıştı.

Miel kaşıқта kalan balı yaladı. Tadı biraz çaya benziyordu; bir yangından sonra kararmış toprağı bezeyen pembe çiçek saplarının aroması vardı. "Kim?" diye sordu.

"*La última bruja.*"

Miel güldü. İşte bu, Aracely'yi sevmesinin binlerce nedeninden biriydi. Ara sıra ona da *bruja*, yani cadı dense de başka birine böyle hitap etmekten çekinmezdi.

Aracely'nin kimden bahsettiğini anladığı an Miel'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

Aracely durumu şakaya vurmaya çalışıyor, sıradan bir sabah dedikodusuymuş gibi kahvesini yudumluyordu. Her hareketinden cazibe ve özgüven akıyordu. İşte bu yüzden aşk hastalığını tedavi etmekte böylesine yetenekliydi. Daha az becerikli *curanderalar**, hastalarını *sustoya*** kapılmış hâlde bırakırdı; öyle derin bir dehşetti ki bu, kör ve ürkek biçimde ormanlarda avare avare dolaşırlardı. Ama Aracely, aşk hastası bir kadını ya da erkeği ahşap masada hıçkırıklara boğulmuş hâlde asla bırakmazdı. Elleleriyle omuzlarını tutup onlara öyle bir fısıldardı ki aşk hastalığı fark ettirmeden vücutlarından akıp giderdi.

* (İsp.) Son cadı -çn

** (İsp.) Şifacı -çn

*** (İsp.) Korku -çn

Miel, Aracely'nin sesini o insanlardan daha iyi bilirdi. Her tutukluğu ve kesikliği duyardı. Aracely'nin Bonner kızlarından korktuğu yoktu. O, hiçbir şeyden korkmazdı; Miel'in sudan korkusunu anlayışla karşılasa da balkabağı korkusuna terslenirdi. Her sonbahar, kasabanın yarısı içleri oyulmuş ve içten aydınlatılmış balkabaklarını nehre salmak için toplandığında Miel odasında saklanırdı ve Aracely de kapısının dışında durur, "Tanrı aşkına, onlar eşekarısı değil meyve! Hemen dışarı çık," derdi.

Ama Aracely bile kızıl saçlı kızlara karşı temkinliydi. Başından beri, tedirgin anne ve babalarının onları okuldan almasının nedeninin Chloe'nin başına gelenlerden ziyade, onlara evden eğitim verdikleri takdirde, kızlarının birbirleri dışında hiçbir arkadaşının olmadığını gizleyebileceklerini düşünmelerine yoruyordu. Evlerine kimseyi davet etmediklerini. Kalabalık sokaklarda oğlanlarla cilveleştiklerini ama o oğlanların bile arkadaşları olmadığını; yeni mevsimin habercisi ilk dona ya da açan ilk çiçeklere kadar dayanamadıklarını.

Miel kaşığı tezgâhın üzerine bırakıp üst kata çıktı.

"Sakın ha," diye yukarı seslendi Aracely.

Miel, kadının sesindeki gülümsemeyi duydu ama tonundaki uyarıyı gizlememişti.

"Ciddiyim," dedi Aracely. "Sakın ha. Sadece kendine işkence edeceksin."

Miel dinledi.

Onu öğleden sonra saat dörde kadar, Aracely'nin sözlerinin yankısını uzak tutmaya çalışarak Bonnerların çiftliğinin kıyısında dikilene dek dinledi.

Eğer Bay ya da Bayan Bonner onu görseydi, onlara Sam'i görmek için geldiğini söyleyebilirdi. Kendisine polenleme fırçalarının nasıl kullandığını göstereceğini söyleyebilirdi.

Hayır. Başka bir şey. Polen fırçaları olmazdı.

Miel sarmaşıklarla arasına mesafe koydu. Aracely'nin sadece meyve olduklarına dair temennilerine rağmen Miel, diğer kızla-

rın örümceklerden ya da çayır yılanlarından korktuğu gibi bal-kabaklarından korkuyordu.

Sonra Chloe'nin saçlarını gördü, yumuşak ışık onları şeftali rengine çevirmişti.

Miel'in gülünün büyüdüğü açıklık kaşınmayla başlayıp yan-maya geçti.

Chloe on dokuz yaşında mezun olmuş, uzaklardayken yir-misine basmıştı. Yirmi; Miel'in gözünde insanı kesin bir şekil-de yetişkin yapan o sayı. Şimdi Chloe ailesinin yan bahçesinde ilerliyordu, başka birisinde rüküş duracak dar paça bir kot ve altındaki teninin pembe tonunu gösterecek kadar ince bir ka-zak giymişti. Saçını uzatmıştı. Geçen kış ayrıldığında düzensiz dalgalar hâlinde omuzlarına düşüyordu. Şimdiyse kalçalarında dalgalanıyordu ve ağırlığıyla düzleşmişti, rengi öylesine açıktı ki neredeyse sarı görünüyordu.

Düz karnını gözler önüne sermek, herkesin bildiği şeyin ol-madığını göstermek için bu kadar dar bir pantolon giymiş olma-lıydı.

Chloe gittiğinde Bonner kız kardeşler, kasabadaki diğer kız-ların biraz nefes almasını sağlayacak kadar güçlerini kaybet-mişlerdi. Kızları için endişelendikleri kadar onlardan korkan ebeveynleri Lian, Ivy ve Peyton'ı sonlarının Chloe gibi olacağını düşünerek okuldan almıştı. Kızlar evde kalıyordu. Annelerinin ders planlarıyla mutfakta oturuyorlardı. Evin lacivert boyasıyla tezat oluşturarak dikkat çeken beyaz çerçeveli pencerelerden dı-şarı bakıyorlardı. Ya da babalarının arazilerinde yalınayak veya sahip olamayacak kadar kibirli olduklarından annelerinden ödünç aldıkları yumuşak ve yıpranmış terliklerle dolaşıyorlardı.

Chloe ayakkabı giymiyordu. Ayakları ve bilekleri, kısa kotu yüzünden çıplak ve Lumina balkabakları kadar solgundu.

Miel, Chloe'nin çiftliğin köşesinde durduğu yerden bakışlarını uzaklaştırdı; eğer çok uzun süre bakarsa Chloe'nin hissedeceğin-den ve onu bakarken yakalayacağından emindi. Gözleri tarlalar-da gezinerek Sam'i buldu. Makaslarla kıvrılmış siyah kurdelele-

re benzeyen saçlarını gördü önce. Hasat zamanı tenini daha da koyulaştırmıştı, kolları Welsummer tavuklarının yumurtası kadar kahverengiydi. Bu rengi büyükannesinden miras aldığını bilerek gururla taşıyordu; Miel'in kadın hakkında bildikleri, Sam'in anlatacak kadar hatırladığı birkaç güzel detaydan ibaretti.

Ellerinde makasının metali parlıyordu. Ölmeye başlayan – onlara *giden* dediklerini söylemişti– sarmaşıkları ve sertleşmeye başlamış kabukları kontrol ediyordu.

O an, herhangi bir oğlan olabilirdi. Örneğin Roman Brantley olabilirdi; bir zamanlar öyle umursamaz bakışları vardı ki öğretmenler gözlerine bakamazdı. Ama o bakışları Lian Bonner'da, kestaneye çalan koyu kırmızı saçlarında, şakaklarını kanat gibi süsleyen çil tanelerinde kaybetmişti. Hâlâ Roman'ın büyükbabasının av ceketini Lian'daydı ve istediğinde ona geri vereceğine yemin ediyordu. Tabii Roman, bunu yapacak kadar uzun süre gözlerinin içine bakamıyordu.

Ya da iki yıllık kız arkadaşını Peyton için terk eden Wynn Yarrow olabilirdi. Peyton, Bonner kız kardeşlerin en ufağı ve en kısasıydı; annesinin her sabah bigudilere sardığı, balkabağı renginde saçları vardı ve oğlan haricinde herkes, Peyton'ın onunla asla ilgilenmeyeceğini biliyordu. Wynn sadece kız arkadaşını değil, kızın tarafını tutan tüm arkadaşlarını da kaybetmişti.

Miel, balkabağı tarlasının kıyısından çekilip Sam onu görmekten gölgelere karışmaya çalıştı. Bonner kız kardeşler, tıpkı kasabadaki herkes gibi, onu Sam'le beraber o kadar çok görmüşlerdi ki onun tek başına olmasıyla arada bir fark göremiyorlardı artık. Ama Miel şimdi onun yanına gitse, Sam başını eğip öyle bir kızartabilirdi ki boğucu sıcak kesen bir soğuk hava akımı yayabilirdi. Ve bunu yaptığında, Miel'in gülümsemesi bozukluk gibi ışıldardı.

Bonner kızları bunu görürdü. Buna çekilirlerdi.

Sam'in bazen tırmanarak dalların birleştiği yerlere aklarını asmasını ama aynı sıklıkla da büyük bir dalın üstüne ince bir ip atarak onları yukarı çekmesini izlerlerdi. Yeni mumları koymak ya da sönenleri yakmak için ağaçlara tırmanırken bunu nasıl da

acelesiz yaptığını fark ederlerdi. Eğer bir ay narinse, tırmanırken onu sarsmamak için annesinin ahırından aldığı ahşap bir merdiveni gövdeye dayadığını görürlerdi.

Bu tuhaf oğlanın ne kadar güzel olduğunu, ağaçlara astığı ayların geceleri nasıl bir kâse yıldız gibi parıldadığını fark ederlerdi. Boyadığı ay denizlerinin farklı tonlarda ışık yaydığını görürlerdi.

Başka birisinin ilgilendiği bir oğlandan daha ilgi çekicisi yoktu onlar için.

Chloe arkasını dönünce örgüsü sırtında savruldu ve tuğla patikada ilerlerken lastik tokası beline çarptı. Tozla kirlenmiş ayak tabanları, ön verandadaki merdivenleri çıkarken bileklerinden biraz daha koyu göründü. Ama saçını bir kamçı gibi savurmasındaki başkaldırı bile kendisini eskisinden biraz farklı taşıdığını saklayamazdı. Karnı düzdü ama kalçaları genişlemişti. Üşüyor muşçasına kendine doladığı kolları, ayrıldığında olduğundan daha inceydi. Herhangi bir Bonner kızı gibi genç ve korkusuz görünüyordu ama şimdi omuzlarında, birisinin annesi olduğunu gösteren gururlu ve dikkati bir ağırlık vardı.

Ama belki de bu, Miel bildiği içindi. Herkes biliyordu. Chloe'nin sır olarak saklamaya çalıştığı şeyin kendi hayatı vardı artık. Öyle büyümüştü ki göz ardı edilmeyi reddediyordu.

Chloe'nin kötü ne kadar dar olursa olsun, insanlar karnına bakıp tekrar gösterip göstermediğini merak edecekti. En hünerli ellerin tamir ettiği porselen bir figür olabildi ama yine de çatlamış ve kırılmıştı. Birisi onu ışığa tuttuğunda, tutkalla yapıştırıldığı yerlerdeki beyaz çizgiler belli oluyordu.

Bir daha asla Bonner kızlarına liderlik yapamayacaktı. Saltanatı Ivy'ye geçecekti; ikinci ablaları olmasına rağmen Lian'a değil. Eğer birisi Lian'a geri zekâlı derse, Bonner kızları onları törpülenmemiş, parlak ojeli tırnaklarıyla öldürene dek tırmalarlardı ama bu, katılmadıkları anlamına gelmezdi.

Bonner kızları tekrar birlikte olduklarından artık akçaağaçların ve çınarların yapraklarını koparan rüzgâr kadar kuvvetliler-

di. Güz zamanı bir orman gibi, altın ve turuncunun her tonuydular. Yeniden hayatla dolacaklardı ve kasabadaki bir oğlanı seven kasabalı her kız bu akşam uykuya biraz daha zor dalacaktı.

Eğer Bonner kızları, Miel'in Sam'i kendine tutmak istediğini, sadece tuhaf bir çocukla arkadaş olan tuhaf bir kızdan fazlası olduğunu öğrenirlerse oğlanı ondan almanın ne kadar eğlenceli olacağını fark ederlerdi. Bu yüzden okulda birbirlerinden başka arkadaşları yoktu. Ne zaman bir kız bir oğlanı istese, onlar da isterdi. Miel'in umursadığını sezdikleri an, kalbini kıracakları sıradaki çocuğun Sam olacağına karar verirlerdi. Kırmaya çalıştıkları da yoktu. Kimseyi incitmeye çalışmıyorlardı. Sadece kürkünün bıraktığı hissi sevdikleri için bir kediye hırpalarcasına okşayan çocuklardan farkları yoktu.

Birlikteyken kasabadaki çocukların akıllarını başlarından alacak kadar benzer, Sam'in ilgisini çekecek kadar farklıydılar. Eğer onlara Miel'e güvendiği kadar güvenirse, onu mahvederlerdi. Uğraşmaları bile gerekmeden her şeyini alırlardı.

Miel'in bileği karıncalandı. Başını eğip gülüne baktı. En sevdiği rujun pembesi taçyapraklarından çekiliyor ve önce kırmızı, sonra turuncu oluyordu, ta ki her yaprak bakıra, kehribara ve pasa dönüşene kadar.

Las gringas bonitas, Ay'ın yok olmasını sağlayan dört kız dönmüştü.

NEFRET GÖLÜ

Onu öldürmeliydi. Sam'le yattığı gece, vücudunda taşıdığı gülü kesmek istemediğinden zaten çok fazla beklemişti. Ancak daha fazla vücudunda tutarsa Bonner kızları anlardı. Üzerinde kendi saçlarının renklerini görürlerdi. En ortada Ivy'nin bakırını, Peyton'la Chloe'nin kızıl-sarı ve yumuşak turuncusunu, kenarda da Lian'ın kahverengiye çalan rengini.

Eğer dedikodularda söylenenler gibi cadılarsa, öğrenirlerdi. Şayet değillerse, Miel'in gülünün taçyapraklarında neden kendi renklerinin olduğunu merak eder ve önce ona, sonra da Sam'e bakarlardı.

Miel, nehrin kıyısındaki tamdık gölgelerde bir kırılma görüp duraksadı.

Karanlıkta iki silüet dikiliyordu, o kadar yakınlardı ki Miel yakalanmamak için bir ağacın gölgesine saklandı. Karanlığa alışan gözleri birer birer silüetleri görmesine olanak sağladı. Bir kız. Bir oğlan. İkisi de onları seçebileceği kadar aydınlıkta değildi.

Ancak duruşlarını çıkarabiliyordu; kız, öne eğiliyordu. İstekli ve cilveliydi, elleri aralarındaki boşlukta kuşlar misali çırpınıyordu. Miel'in durduğu yerden bakınca bir ağaç dalı kızın yüzünü saklıyordu ama Ay, saçının rengini görebileceği kadar ışık saçıyordu. Sadece bir Bonner kızma ait olabilecek kadar parlak bir kızıl perde.

Oğlanın duruşu kızinkiyle uyuşmuyordu. Öne doğru eğilmedi. Ona dokunmaya çalışmadı. Onun peşinden koşmak istediğine dair bir belirti yoktu. Kızın bir öpücüğe izin vermesi, kız

kardeşlerinden yardım alarak çaktırmadan onunla ve arkadaşlarıyla buluşması ya da başka bir şey için çabalamıyordu.

Sıkılmış görünüyordu, büyülenmiş gibi değil de nazik davranıyordu. Omuzlarının duruşu ve biraz uzaklara bakışı, kaba olmayan bir çıkış yolu bulur bulmaz gideceğine işaret ediyordu.

Miel bu sahneyi biliyordu. Kızlar Sam'le flört etmeye çalıştığında, Sam'se bihaber olduğu kadar ilgisiz davrandığında görmüştü. Kendisi de sırf başka bir kızın ilgisini çektiği için –bunu sonradan fark ettiğinde kızarmıştı– Sam'den intikam almaya çalışırken başka oğlanlarla böyle sahneler oluşturmuştu.

Ama daha önce bunu hiçbir Bonner kızının yaşadığını görmemişti. Bonner kız kardeşler erkek arkadaşlar çalmış, papazın oğullarını büyülemiş ve annelerinin sözünden o zamana dek asla çıkmamış oğlanların akıllarını cazibeleriyle çelmişti.

Eğer bir Bonner kızı istediği bir çocuğun ilgisini çekemez, istediği her şeye sahip olamazsa kendi soyadını nasıl koruyabilirdi ki?

Miel, o iki silütle arasına ağaçları koyup nehrin biraz daha aşağısına indi. Nehrin kıyısına çömelerek karanlık suya baktı ve herhangi bir şekil, orada herhangi bir şeyin varlığına dair bir işaret aradı. Balık. Nehir yosunlarının parıltısı. Ya da Miel günün birinde nehre gitmekten korkmasın diye Sam'in ona hikâyelerini anlattığı nehir denizkızları.

Hazır değildi. Asla hazır değildi; gülün ağırlığından kurtulmaya sabırsızlandığı zamanlarda bile, yaprakları kökten keserken irkilirdi.

Gülleri hakkındaki söylentiler, kasabanın dedikodularını süslüyordu. Bazıları, tutkusu olmayan yürekleri gülleriyle değiştirebileceğini söylüyordu. Diğerleriyse kokusunun ve taçyapraklarının hafif dokunuşunun suskunları, korkmuşları, ihtiyatlıları büyülemeye yeteceği konusunda ısrarcıydı.

Biri Miel'in toz pembe, yeni kızarmaya başlamış bir gülü Aracely'nin arkadaşlarından birisine verdiğini söylüyordu. Oğlanın teki kıza o kadar kötü bir şey yapmıştı ki üzerinden yıllar

geçmesine rağmen, elleri lale çalısı kadar yumuşak bir oğlan onu sevmek istediğinde, öpmek için dudaklarını açmayı aklından bile geçiremiyordu. Başka birisi ise geçen yıl elma yetiştiricisinin kızına âşık olan ama kızın gözlerinin, kendininkilerin kahverengi olduğunu daima başına kakan ailesiyle aynı yeşil renkte olduğunu bir türlü göz ardı edemeyen bir çiftlik işçisine bir gülünü verdiğini anlatıyordu.

Ama ikisini de Aracely iyileştirmişti, Miel ve gülleri değil. Aracely, kızı lale çalısı yaprağı yumuşaklığında elleri olan çocuğu sevmeye ikna etmişti. Çiftlik işçisi de Aracely'ye gelmişti, tıpkı aşkına karşılık veremeyecek kadar utangaç bu oğlanı yüreğinden atmak isteyen elma yetiştiricisinin kızı gibi. İkisi de aşk hastalığına şifa aramıştı ve Aracely onlara aynı zamanda gelmelerini söylemişti. Birbirlerini Aracely'nin çivit rengi odasında gördüklerinde, sevginin göğüs kafeslerinden sökülüp alınmasını isteyecek kadar kalplerinin kırık olduğunu fark ederek birbirlerine elleri ve ağızlarıyla dokunmuş, şifa istediklerini unutmuşlardı.

Tüm hüner ve keramet Aracely'deydi. Miel ise teninden durmaksızın gül yaprakları fışkıran huzursuz bir vücuttu sadece. Mor evdeki tüm iyilik ve güzellik Aracely'ydi. Miel ise paslı suyla ve adlarını söyleyemediği iki insanın kanıyla lekelenmiş bir kızdı.

Aracely'nin ona verdiği en tuhaf ve faydalı hediye olan gümüş kaplı makas, açılırken inledi. Onu aşağıya, tenin hemen üstüne götürdü ve bıçakları kapadı. Acı, damarları boyunca gezindi. Onun yüreğini, midesini ve içinde canlı olan her şeyi buldu.

Açıklıktan kan aktı. Acı, Miel'in parmaklarını uyuşturdu. Yere çökmesine neden oldu. Tıpkı kaburgalarında sancısını hissedebileceği kadar sertçe bileğine bastırdığı bir bıçak gibi acıtmıştı.

Gülün suya düşmesine izin verdi, artık rüzgârda yaşayan ama bu suda ölmüş annesine bir adaktı. Fırtınalar koptuğunda, rüzgârların çığlıklarının arasında annesinin fısıltısını duyabiliyordu, sanki Miel'e uykuya dalmasını söylemeye çalışıyordu.

Miel ona sadece bu hediyeıı verebilirdi: Annesinin korktuğu gülleri yok etme itaatini gösterme. Ona daha fazlasını, sudan korkmamayı sunmak isterdi. Ancak Miel'in içinde, Sam'in bulduğu kızın kısık, yankılanan sesi yatıyordu; dibini göremediği suya güvenmemesi gerektiğini fısıldıyordu.

Annesini hatırladığı kadar babasını hatırlamıyordu. Onun yaraları iyileştirmekte becerili bir *curandero* olduğunu, kemikleri yerleştirmedeki becerisinin ona *huesero** olarak çalışma imk  nı tanıdığını biliyordu. Ve ellerini anımsıyordu, g  llerini nasıl da nazik   kesip yarayı bir bandajla kapadığını. Bazen anının i ine girmeyi denerdi ama onu o kadar az tanıyordu ki babası aslında onun sayılmazdı.

Ta ıyapraklar suyun altında yok oldu ve su bir elbisenin etekleri gibi dalgalandı. Ay ışığı bir düzine orak hâlinde kırıldı.

Miel çok az da olsa, tenlerinde güller büyüyen çocukların kendi kardeşlerini zehirlediklerine ya da ailelerinin mezarlarından yüzükler ve tespihler çaldıklarına dair fısıltıları hatırlıyordu. G  llerin ayaklarından, sırtlarından ya da Miel'inki gibi bileklerinden büyümesinin bir  onemi yoktu. Dediklerine göre, ailelerinde bedeninde g  l yetişen her kız veya oğlan aksi ve nankör olurdu.

Bir keresinde aileleri, gülsuyu ve kakuleden kekler yapmıştı. Ancak bu, taze annelerin gülleri korkuyla bağdaştırmasından  oncesiydi. Genç kadınlar endişeyle evlatlarının tenlerinde k  k salacak ilk yeşilin izini ararlardı.

Nehir yatışarak yavaş akıntısına döndü ve suyun hafif s  z  l  ş   beraberinde boğuk bir hıçkırık sesini getirdi. Hı kırıklar ufak, bastırılmaya çalışılan bir ağlayışa dönüştü.

Miel irkildi ve gökyüzüne bakıp rüzgârı dinledi. Rüzgâr geldiğinde, ağlamadığını umarak annesinin sesini duymaya çalıştı. Sam'den daha çok istediği tek şey, Miel'in onu affettiğini annesinin bilmesiydi. Yaptığı şeyi neden yaptığını anladığını. Annesinin onu sevdiğini bildiğini.

* ( sp.)  ıkık  ı - n

Fakat ses, gökyüzünden gelmiyordu. Hatta suyun altından da. Miel'in bakışları kıyının aşağılarına doğru çekildi.

Bir kızın silüetinin karanlık hatları, kendine doladığı kolları, esintiyle uçuşan saçları.

Bonner kızlarından biriydi ama Miel hangisi olduğunu hâlâ ayırt edemiyordu.

Miel ayağa kalktı, kolundan dalga dalga acı yayıldı.

"İyi misin?" diye bağırdı, sesini Aracely'ninki gibi sakın, taşların üzerinden akan su gibi yumuşak ve berrak tutmaya çalıştı.

Kız yine de sıçradı. Gözleri hızla Miel'i buldu ve Ay, kızın yüzünü kendi yüzeyi kadar soluklaştırdı.

Ivy Bonner. Nehirden yükselen ışık huzmeleri hatlarını belirginleştiriyordu. Yanakları ıslak ıslak parlıyordu. Karanlıkta bile saçlarını ara ara bakır tonları ısıtıyordu. Burnu, Chloe'nin tıpkı babaları gibi gururlu, uzun ve dümdüz çizgisiyle Peyton'm annelerinki gibi ufak ve kalkık burnu arasında bir yerdedi.

Ivy başıyla onaylayıp parmaklarıyla yanaklarını sildi. Miel, Ivy'nin ağladığını saklamasını gerektirecek kadar önemli biri değildi.

Bu onaylama Miel'e istenmediğini hissettirdi, sanki çağını-
mıştı ve şimdi de gönderiliyordu. Gümüş kaplı makası sımsıkı
tutup sırtını nehre döndü.

Fakat Ivy ona doğru birkaç adım attı. Acele etmiyordu. Fakat Miel'i durduracak kadar hızlıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ivy, bu sırada bakışlarını indirip Miel'in bileğine ve makasa baktı. "Ah," dedi.

Ivy bakışlarını yine Miel'inkilere kaldırdı. Bu kadar yakından bakınca, yanaklarında kuruyan su ve tuz incecik bir buz tabakası gibi görünüyordu.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu Ivy.

"Ne?" diye sordu Miel, kendi sesindeki tereddüt karşısında irkilerek.

"Onları kesince," dedi Ivy.

Hayıır demek, Miel'in hiçbir zaman Ivy ya da kız kardeşleri kadar iyi taşıyamayacağı türden bir başkaldırı olurdu. *Evet* demekse bir kabullenişe fazla benziyordu.

Miel başıyla onayladı.

Bonner kız kardeşler okuldan ayrıldıklarından beri Miel, Ivy'ye hiç bu kadar yakın durmamıştı. Şimdi, sabunun kamelya kokusunu alabileceği kadar yakınlardı ve tek düşünebildiği, Bonner kız kardeşlere kaybedilen oğlanlardan biri olan Clark Anderson'dı. Clark düşünmüştü ki Ivy gibi, gıcır gıcır bakır bozuklukların renginde ve ışıltısında saçları olan bir kız, onu yeni su kulesinin altında John Sweden'ı öpme arzusundan kurtarabilirdi. Sam ve diğer çiftlik işçileri penceresinin altındayken, gün ortasında kızın yatak odasında Ivy'yle yatmıştı. Ve on iki saat bile geçmeden John'u yine öpüyordu; bu sefer gece yarısında, su kulesinin merdivenlerinde, yıldızların önündeki siluetlerini insanların tanıyabileceği şekilde.

Sonraki hafta kasabadan kayboluvermişti. Fakat Chloe ya da çocuğunu doğurduğu oğlanın aksine, onun nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Ivy'nin akıttığı yaşların tuzuyla canı yanarak gözlerini kırptırması Miel'in içini acımayla doldurdu, en sonunda bunu dile getirmesi gerekti.

"Önemli olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ivy irkildi. "Ne?"

Miel sessiz kalması gerektiğini biliyordu ama sözlerini trileçe kremasının son katmanı gibi dümdüz yapmak istedi.

"O sadece bir oğlan," dedi Miel. "Kimin umurunda ki?"

Ivy'nin gözleri gerildi ve kısıldı.

Kızın kirpiklerini sertçe kırptırdığını gören Miel, hata yaptığını anladı. Şimdi Ivy, Miel'in gördüğünü biliyordu. Bonner kızlarının, bu kasabanın oğlanları üzerindeki güçlerini kaybettiğinin bu açık kanıtına tanık olmasını Miel'e karşı kullanacaktı.

Ivy başını hafifçe yana eğerek Miel'in bileğine baktı. "Onları neden öldürüyorsun?" diye sordu ne endişeli ne de korkmuş bir

ifadeyle. Daha çok meraklıydı. Daha çok, o güzel taçyaprakları boğmanın yazık olduğunu düşünür gibiydi.

Miel, Ivy'nin konuyu değiştirmesinin verdiği rahatlığa kendisini bıraktı ama hemen sonra, bunun konuşmayı daha da az istediği bir konu olduğunu fark etti. Herkesin kendisine, güllerine nasıl baktığını biliyordu. Bir kız, bir oğlanın yastığının altına çaktırmadan bir tane koyar ve oğlan da uyurken kokusunu solursa, kızın oğlanı kendisine âşık edebileceği dedikodusunu da biliyordu. Ya da daha iyi bir etki için, taçyaprakların yalnızca mor evde yaşayan kızların bildiği gizli tariflerle şekere bulanıp onlarla vanilyalı kek ya da lavantalı kurabiye yapılabileceğini.

O an için Ivy'nin yanındaki gerginliği, kovulmayı bekleyen bir hizmetçi gibi hissedışı hafifledi. Ivy'nin gözüne Miel, Bonner kız kardeşlerin kendisine görüldüğü kadar tuhaf görünüyor olabilirdi. Yabanmersini kreması kadar mor bir evde yaşıyordu. Bileğinden güller büyüyordu ve birlikte yaşadığı Aracely, kırk kalplerine şifa vermek için, aşk hastalığına tutulan erkek ve kadınları ahşap masasının üzerine uzanmaya davet ediyordu.

Şayet Aracely yanında olsaydı, Miel'e orada dikilmeyi ve *la bruja*'nın ona talimat vermesini beklemeyi kesmesini söylerdi.

Miel başını hafifçe öne eğdi, hem bir merhaba hem de bir vedaydı.

Ama sonra yüreği sızladı. Bonner kız kardeşler, birbirleri ve sevip mahvettikleri oğlanlar dışında nadiren başkasıyla konuşurdu. Lian, o ve Sam orografik etki hakkında bir grup sunumu hazırlamaları gerektiğinde sessiz ama arkadaş canlısı davranmıştı; Sam raporu yazarken Lian bütün resimleri çizip boyamıştı. Miel'in regli bir hafta erken başladığında Chloe tek kelime etmeden tuvalet kulübesinin altından tampon uzatmıştı. Onlar ne kaba ne de sıcakkanlılardı; sadece birbirlerini başkalarına tercih ediyorlardı.

Belki de Ivy şimdilerde kardeşleri dışında herhangi biriyle konuşacak kadar yalnızdı. Chloe aylarca ortadan kaybolmuştu. Lian'ın on sekizinci, Peyton'ın on beşinci yaş gününü kaçırmıştı.

(On altı yaşındaki Ivy'nin doğum günü aralık ayındaydı.) Miel, şimdi döndüğüne göre herkesin ona karşı resmî, özenli ve ilgili davranarak Chloe'yi boğduğunu, kız kardeşlerinin de onu hem kışkandığını hem de onun yerinde olmadıkları için minnettar hissettiklerini düşünüyordu. Lian, Ivy ve Peyton onu özlememek, yokluğunu daha az hissettirmek için birbirlerine dayanmış olmalıydı. Şimdi de Chloe'ye yer açmak için hepsinin bir adım uzaklaşması gerekecekti.

Chloe, karnı belirmeye başladığı hafta gönderilmişti. Şimdi bebeği, geçen altı ay boyunca yanında kaldığı halasının yanında yaşıyordu ve görüştüğü oğlan da öyle uzak bir kasabaya gönderilmişti ki Miel adını bile duymamıştı. Kız kardeşleri onu hem özlemiş hem de bir yabancılamış olmalıydı. Artık bir anne olan, kolları ve burnu keskin ama kalçaları ve göğüsleri yumuşacık, uzun boylu genç bir kadındı o.

"Ivy," diye seslendi Miel.

Ivy arkasını döndü.

Miel, Bonner kızları tuhaf güçlerini kaybetse geceleri daha rahat uyuyacak yüzlerce kızıdan biriydi. Fakat Ivy adına biraz olsun üzülmekten edememişti.

"Eğer konuşacak birine ihtiyaç duyarsan..." dedi Miel.

Ivy duraksadı, sonra başıyla onaylayarak Miel'i kalanını söylemekten ve kendisini de sözlerini duymaktan kurtardı.

ADALAR DENİZİ

Oğlanın annesi biliyordu.

Annesi önceki gece Hodgelerde kalmıştı. Bay ve Bayan Hodge, sabaha kadar şehirde kalacakları için ondan çocuklarına bakmasını istemişlerdi. Onlara muhtemelen kız ve erkek kardeşlerin bir ormandan yalnızca yıldızların rehberliğinde geçtiği ya da bir kızın misk ve Keşmir geyiklerinin dillerini öğrendiği masallar anlatmıştı. Ya da Sam'in büyükannesinden dinlediği, Leyla adlı bir kızla Mecnun denilen bir oğlanın hikâyesini.

Şimdi Sam'in annesi kapıda dikiliyordu. Annesi ona bakar bakmaz Sam, çenesini hafifçe kaldırışını, anladığını gösteren o yarım baş onaylamasını gördü.

Yorgun görünüyordu ama bitkin değildi; bu sabahki sürmesi çünkü göz kaleminin bulanık gölgesinin üzerine çekilmişti, bu yüzden kirpiklerine hafif grilik bulaşmıştı. Sürmesi ve onu sürüş şekli, ailesinden kalan ve anne tarafına ait, devam ettirdiği birkaç gelenekten biriydi. Babasından, yani Sam'in dedesinden ona soluk mavi gözler kalmıştı, ne zaman boyasa daha da soluk görünürlerdi.

Yüzünden ne şaşkınlık ne de hayal kırıklığı geçti. Sadece sakinleştirici bir soluk. Sam her ne kadar bunun tek söz söylenmeden bitmesini istese de böyle olmayacağını biliyordu.

Nihayet konuştuğunda, "Eh, umarım ikiniz de korunmuşsunuzdur," dedi. Hodgelerin evine götürdüğü mavi ile kırmızı örgü çantayı yere bıraktı. "O kızı hamile bırakmanı hiç istemem. Aracely beni öldürür."

Sam'in gülmesi gerekiyordu. Gülmesinin gerektiğini biliyordu.

Ama kendini buna zorlayamadı.

Keşke farklı olsaydı. Annesinin sözlerine gülebilmeyi, *Aman ne komik*, diyebilmeyi isterdi. Aracely'nin Miel'e kendi İncil'inden öğrettiği mucizelerin aksine, Sam kimseyi hamile bırakamazdı.

"Sen de ona güveniyorsun," dedi annesi, sormaktan çok kontrol ederek.

Elbette Miel'e güveniyordu. Onu mahvedebilecek her şeyi biliyor ama bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Sam sekiz yaşındayken Miel onu üstünü değiştirirken yakaladığında ne çılgılık atmış ne de koridorda koşarak uzaklaşmıştı. Sadece kapıyı kapayıp gitmişti, Sam pantolonunu ve tişörtünü giyip onun peşinden gittiğinde kızı verandanın basamaklarında oturur bulmuştu. Yüzünden merak ve anlayış akıyordu, sanki neler olduğunu anlamış gibiydi ama tam olarak değil; Sam de onun yanına oturmuş ve planladığından çok daha fazlasını anlatmıştı.

Şimdi Sam çantasında taşıma riskine giremediği için okulda çaktırmadan ona tampon veriyordu. Öyle bir ayarlamışlardı ki o kızlar tuvaletinden çıkar, Sam de erkekler tuvaletine giderken koridorda karşılaşıyor ve transferi gerçekleştirene kadar el tutuşuyorlardı.

Bir kez sistemi oturttuklarında bir daha bunu asla konuşmamışlardı ve Miel de konuyu hiç açmamıştı. Zamanlamasını nasıl bildiğini ona sormamıştı. Sormasına gerek yoktu. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki vücutları birbirlerini çekiyordu; Ay'ın incecik bir hilal hâlini aldığı zamanlarda aynı anda kanıyorlardı. Eğer Miel başkası olsaydı bunu bilmesi, her ay bilmesinin düzenli ritmi aşağılayıcı olurdu.

Sam, emin olamadığı bir şey için kendisini hazırladı. Ahlak fırçası için değildi. Annesi evlenene dek beklemesini asla nasihat etmemişti. Kendi annesinin ve babasının inançlarına kayıtsız bir agnostik olan annesi, Sam'in Miel ve Aracely ile kiliseye ve pazar

okuluna gitmesine zor tahammül ediyordu. İzin vermesinin tek sebebi, bu kasabadakilerin onun *iyi bir Hıristiyan oğlan* olduğunu düşünmelerinin Sam'in hayatını kolaylaştıracağına inanmasıydı, gerçi bu kelimeleri bir kez olsun küçümsemeden söylememiştir. Annesi, inandığı Tanrı'nın duvarlar arasında, özellikle de bir kasaba kilisesinin kireçle boyanmış padavraları içinde tutulamayacağına kesin bir dille açıklamıştı.

Ama bir kızla asla yatmaması gerekiyordu. Bu şekilde yaşaması, memelerini sıkıca bağlayıp düzleştirmesi ve saçlarını annesinin izin verdiği kadar kısa kesmesi geçici bir durumdu. Bunu sadece annesine bakabilmek, erkek evladı olmasa da evin erkeği olmak için yapıyordu.

"Kızdın mı?" diye sordu, mahcubiyetle boynunu bükmeye çalışarak. Annesi bunu yapmasından nefret ediyordu ki bu da daha çok yapmaya itiyordu onu.

"Eğer kendini ya da başkasını incitmediysen buna hakkım yok," dedi annesi.

Bazen böyle şeyler söylerdi ve Sam kelimelerinin üzerindeki buz katmanını neredeyse görebilecek gibi olurdu. *Hayal kırıklığına uğramaya hakkım yok*, demişti üç yıl önce matematikten kaldığında. *Bu senin geleceğin, benim değil*. Ve bu daha kötü hissetmesine neden olmuştu.

Fakat durum şimdi böyle değildi. Vücudu her zamanki gibi dimdik ve gergin, yüzü ifadesiz değildi. Şimdi yüzü endişeyle yumuşamıştı. Daha da kötüsü, acımayla.

"Üzüldün mü?" diye sordu Sam.

Parmaklarını şakağına koyup gözlerini kapadı ve oflamaya dönen uzun bir soluk verdi. "Sam," dedi, kelime kulağa rüzgâr gibi, yumuşak ve üzgün bir şarkı gibi geldi.

Adını ne zaman böyle söylese hep aynı anlama geliyordu. Konunun annesinin ya da başka birinin üzülmesi olmadığı. Matematikten de kalsa, bekaretini de kaybetse hayat onun hayatıydı ve annesinin gözünde, ilk sorusu *Kızdın mı?* olduğu sürece buna uygun davranmış olmuyordu.

“İyi misin?” diye sordu annesi.

“Sanırım,” dedi.

“O iyi mi?”

“Sanırım.”

Bunu atlatacağını söylemek istedi ona. En sevdiği rengin berrak olduğunu söylemeyi atlattığı gibi (*Neden?* diye sormuştu Miel ona. *Çünkü berrak olan her şey büyüdür, çünkü görünmezdir,* demişti) ve Miel’in de en sevdiği rengin gökkuşağı olduğunu (*Neden?* diye sormuştu ona. *Çünkü hepsi birlikte çok güzel görünüyor,* demişti, *çünkü seçmek istemiyorum*) söylemeyi atlattığı gibi.

Geçmesini bekleyecekti.

Büyükannesi ona, bu kızlara verilen adı söylemişti. Bu adı Pakistan’dan ve Afganistan’daki sınırın ötesinden duyduğu hikâyelerden getirmişti. *Baça poş*. Erkek gibi giyinen. Aileleri tarafından, büyüyene dek oğlan olmalarına karar verilen kızlar. Sam ve annesi, büyükannesini o kadar uzun zaman önce kaybetmişti ki yüzündeki kırışıklıkları ya da kahverengi gözlerinin daha çok griye mi yoksa altına mı çaldığını zor anımsıyordu. Ama sesini iyi hatırlıyordu. Ona ailelerinin Keşmir’deki safran çiftliğinin küçük ama boyuna göre yüz elli kilometre içindeki en verimli olduğu söyleyişini. Nasıl bir kilo safran için yüz bin mor çiğdem gerektiğini.

Büyükannesi ona bunu anlatırken gururunun altında hep bir hüznün olurdu. Aileleri Peşaver’deki uzak akrabalarıyla yaşamak için Keşmir’den ayrılmak, aydınlık tarlalarını terk etmek zorunda kalmıştı. Hayat beter hâle geldiğinde –hep böyle derdi, *hayat beter hâle geliyordu*– tarlalarından topladıkları baharatları satmak imkânsız olmuştu. Ve hikâyenin o kısmına, yüreğini sızlatan yere geldiğinde, acıtıp ısırmayan hikâyelere geçerdi, tıpkı bu kızların hikâyeleri gibi. Oğulları olmayan ailelerde oğlan olarak yaşayan kızlar. Bu kızlar, sokaktaki oğlanlar ve erkeklerle konuşurdu. Kız kardeşlerine dışarıda eşlik ederlerdi. Sam bu hikâyeleri duyduğunda, bu kızların tanıyormuş gibi güçlü, içini parçalayan bir kıskançlık hissedirdi.

Dört yaşındayken ve büyükannesi göçüp gideli birkaç ay olmuşken, o kızlardan biri olabileceğine –olacağına– karar vermişti. Bir *baça poş* olacaktı. Oğlan olarak yaşayan kızlardan olacaktı.

Ama o kızlar büyüdüğünde kadın oluyorlardı. Belki eş ve anne olarak geçirdikleri hayatlar, oğlanken izledikleri temiz ve geniş yollardan sonra ilk başta dar ve boğucu geliyordu. Yine de hissettikleri özlem, tekrar oğlan olma arzularından gelmiyordu. Nedeni hem kadın hem de özgür olmak istemeleriydi.

Sam'in sorunu buydu. Bundan emindi. Bir kız olamazdı o. Ama belki oğlan kıyafetleri ve kısa saçıyla bu yılların geçmesini beklerse, bir kadın olmak isteyecek kadar büyürdü. Bir gün uyanırdı ve o parçası, yağmur ve rüzgârın aşındırdığı yamaçlar gibi yok olurdu.

"Asla bir kızım ya da oğlum olsun istemedim," dedi annesi.

"Anne," dedi, onu susturmaya çalışarak.

"Hiç böyle düşünmedim," dedi onu dinlemeden. "Sadece bir evlat istedim."

Sam başıyla onayladı. Bu hikâyeyi daha önce de duymuştu. Babası, her üyesi sadece yeni ayda yüzeye yaklaşan kırmızı mürekkep balıklarını yakalamakla ünlenmiş, Campania'daki bir balıkçı ailesinden geliyordu. Ve babasının bu mürekkep balığıyla beceriksizliği, Sam'i yaratan birçok şeyden ilkiydi.

Ama annesi hikâyenin devamını getirmede.

"Konuşmak istiyor musun?" diye sordu.

Sam, annesi için yukarı çıkarmak üzere örgü çantayı aldı. "Hayır."

MERKEZ KÖRFEZİ

Miel, Sam'in aradığını sanarak telefonu açtı. Bonnerların çiftliğindeki mesaisinden döndüğünde onu arar, asla selamlamayla başlamazdı. Yanıtını duyduktan hemen sonra konuşmaya şöyle başladığı: "Biraz önce omuzlarının üzerinde iki papağanla nalburun önünden koşarak geçen bir kadın gördüm." Ya da "Sadece kupa kralının bıyığı olmadığını fark etmiş miydin?" derdi.

Miel, Sam'in telefonda konuştuğu nadir insanlardandı; hep alçak tutmaya çalışmasına rağmen hattın sesini biraz tizleştirmesinden korkuyordu.

Ama telefondaki Sam değildi. Ivy'ydi. Miel'den gelmesini istiyordu.

İstemiyordu. Sadece söylüyordu: "Bize gel."

Acaba büyükannesinden kalan fildişi prenses telefonundan mı arıyordu? O kadar eskiydi ki telefonun döner kadranı ve gümüşten bir gövdesi vardı; Sam'in dediğine göre, balkabağı fiyatında pazarlık etmeye gelen satıcıların hep görmek istediği bir şeydi. Carlie Zietlow, Miel'in matematik dersinde sırasını paylaştığı kız, ne zaman süslenip püslenseler Bonner kızlarının telefonun önünde birbirlerinin fotoğraflarını çektiklerini söylemişti; danslardan önce bir kez ve şimdi de her ekim ayında, balkabağı fenerleri yakılmadan önce.

Miel nehirde Ivy'yi gördüğünden beri bir hafta geçmişti. Ivy'nin teklifini göz ardı etmesinin, hatta unutmasının rahatlığına kendini iyice bırakmıştı.

Şimdi Ivy telefonu öyle nazikçe kapamıştı ki çıkan tek gürültü, telefonun yerine oturma sesiydi.

Ivy'nin sesi, bir deniz kabuğunda gürleyen okyanus misali Miel'in kulağında takılı kaldı. Kelimeleri kulağa açık ve saf gelmişti, bir kız başka bir kızı oynamak için dışarıya çağırıyordu sadece. Ama Aracely'nin sıcak çikolataya eklediği panela şekeri gibi cezbedici bir şey daha vardı. Miel, Sam'in bu sesi Bonnerların tarlalarını saran sarmaşıklara eğildiğinde duyduğu sayısız seferi düşünüp yüzünü buruşturdu.

Ne var ki Miel, o iki kelimede aynı hüzünden bir parça yakalamıştı. Ivy'nin sesi, nehirde takındığı ıslak yanaklı, boş yüz ifadesiyle uyuşuyordu. Bu yüzden de Ivy'nin söylediğini yaptı.

Eğer bu kasabadaki kimse Miel'in hâlini umursamasaydı, hâlâ eski su külesinin düştüğü otların arasında vahşi bakışlarla saklanıyor ya da Sam'in evinde yaşıyor olurdu, annesi de onunla ne yapacağını düşünüp dururdu. Miel, Bonner kız kardeşlerden ve bütün Bonner evinden korksa da en azından oraya gidebilirdi. Bonner kız kardeşler, o evin dışında o kadar az kişiyle konuşuyordu ki Ivy'nin ricası bir tür onur ve reddetmesi tehlikeli bir şey gibi görünmüştü.

Miel ve Aracely'nin yaşadığı mor evle, turkuaz fincanlarla ve Meyer limonu kadar sarı mutfak masasıyla kıyaslandığında Bonnerların çiftlik evi çok derli toplu ve donuk görünüyordu. Lacivert boyası, beyaz alçıpanı çok parlak gösteriyordu. Panjur-lar yerlerine kancalanmıştı. Pencerelerdeki dantelli perdeler zamanla yıpranmıştı ama Bayan Bonner onları çamaşır suyuna o kadar sık yatırıyorlardı ki asla sararmıyorlardı.

Sineklik kapalı olsa da kapı açıktı. Bu, zili çalmadan içeri girmesi için bir davet gibi geldi.

Evdeki en tuhaf şey, annelerinin nane yeşili buzdolabıydı; Aracely'ye göre öyle bir antikaydı ki kadın tamirine yenisinden daha çok para harcıyordu. Diğer eşyalar, kızlarla ve hatta çiftlikle karşılaştırıldığında çok daha silik, çok daha sıradandı. Mutfak tezgâhı düz, beyaz mermerdendi. Ütülenip katlanmış dantelli

mutfak havluları, lavabonun yanında üst üste konmuştu. Kızların saçlarını ya da Kùlkedisinin basık ve pürüzsüz balkabaklarını anımsatan turuncular yoktu. Tarlayı orada burada bezeyen koyu yeşil, altın veya mavi-gri renkler de yoktu.

Miel'in gözleri, kızılın dört tonundaki saçları bulana dek ilk katı inceledi.

Las gringas bonitas. Dördü birden. Bonner kızları, ahşap yemek masasının etrafında toplaşmıştı. Yuvarlaktı, altı Bonner'ı ve en fazla birkaç misafiri ağırlayacak kadar genişti. Sanki Bay ve Bayan Bonner, kızlarının asla yanlarından ayrılmayacaklarını veya ayrılıp da bir daha dönmeyeceklerini, Şùkran Günü ya da Noel'de kocalarıyla çocuklarını getirmeyeceklerini düşünmüştü.

Chloe hâlâ dar paçalı kotunu giyyordu ama şimdi üstüne çilli köprücükkemiklerini örten bir boğazlı kazak geçirmişti. Lian, diğerlerinkinden çok daha koyu ama yine de fazlasıyla kızıl saçlarını çoktan dağılmaya başlamış bir topuz yapmıştı. Dirseklerini masaya yaslamış, ellerini gevşekçe kavuşturmuştu. Peyton parmağını bir su lekesinin etrafında gezdiriyordu, saç örgüsü Chloe'ninkine o kadar benziyordu ki muhtemelen Chloe yapmıştı.

Ivy sırtını büfeye vermiş, kalçasını bir çekmeceye yaslamıştı.

Hepsi Miel'e baktı.

Hepsi onu bekliyordu.

"Artık güllerini öldürmeyeceksin," dedi Ivy.

O âna kadar Miel, masanın ortasındaki vazoyu fark etmemişti. Bonnerların evi kadar lacivert camı nasıl görmediğini merak etti.

Miel'in kazağı, mum alevi kadar soluk sarı renkteki en yeni gülünü saklıyordu. Ama Lian ve Chloe, kumaşın ardını görürcesine bileğine bakıyordu.

Gözlerini vazodan ayırıp Bonner kız kardeşlerin yüzlerine çevirdi.

Ivy'ye baktı. "Sandığınız şeyi yapmıyorlar," dedi. Gülleri, yastıklarının altına bırakıldığında oğlanları Bonner kız kardeşlere âşık etmezdi. Chloe vücudunda ufak bir can taşımadan önce sahip olduklarını onlara geri veremezdi.

“Artık güllerini öldürmeyeceksin,” dedi Ivy yeniden, büfenin bir çekmecesini açarak. Her kelime, ilki kadar sakın ve kesindi. “Biri büyüdüğünde bize getireceksin.”

Miel, Ivy’nin yüzünde aralarına çarşaf gibi serilen sükûneti gördü. Bonner kızları tuhaf güçlerini kaybediyordu ama Ivy, bu güllerin onu geri getirebileceğini düşünüyordu. İstedikleri her oğlanı kendilerine âşık edebilirlerdi. Bu kasaba, Bonner kızlarının istedikleri her şeyi alabileceklerini anlayacaktı. Ve bu da Chloe hakkındaki fısıltılardan daha yüksek sesle yankılanacaktı kulaklarda.

Miel etrafına bakıp Bay ve Bayan Bonner’ın nerede olduğunu merak etti. Ya evde değillerdi, ya üst kattalardı ya da kız kardeşler onları umursamıyordu. Eğer kızlarının eve ilk defa birisini davet ettiklerini düşünüyorsa mesafelerini korumayı seçmiş, kızların arkadaş bulmasının anlaşılmaz ve tuhaf eylemini bölmek istememiş olabilirlerdi.

“Hayır,” dedi Miel. “Onlar benim.” Kelimeler kulağına şımarıkça gelmişti ama gerçeklerdi. Güller ona aitti. Onları kesip böğması, onlardan korkan annesine sunduğu adaktı.

Chloe başını hafifçe yana eğdi. Saç örgüsü boynunun yanını okşayarak düşüp göğsünün kabarık kıvrımına sürtündü. Miel onun memelerinin ağır ve dolu olup olmadığını, eğer öyleyse vücudunun orada bir bebek olmadığını ve sütüne kimsenin ihtiyacı duymadığını ne zaman fark edeceğini merak etti.

Ama Chloe’dan önce Lian konuştu.

“Seni üzüyor olmalı,” dedi Lian, kulağa nazik gelecek kadar sıcak, kaba gelecek kadar da sert olmayan bir sesle. “Annenle olanlar yani.”

Miel’in boynu, Sam’le ağaçlıkta bir vaşak gördükleri geceki gibi terden sırlıslıkla oldu. Vaşağın soluk kürkü karanlıkta parlıyordu ve yeleleri simsiyahtı. Gözleri, vadilerdeki yeşim taşlarının koyu sarı damarlarıyla aynı renkteydi. Kulaklarının uçlarından iki tutam siyah kürk kıvrılıyordu.

Sakın kaçma, demişti Sam. Ona sadece ondan daha küçük olduğunu göstermiş olursun.

Ben ondan kilçüğülm zaten, demişti Miel. *Vaşağın, aralarında yer yer altın ve kızıl dokunuşlar olan gri kürköl ışık huzmeleri gibi görünmüştü.*

"Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Miel.

"Nehrin birkaç kasaba yukarısındaki bir kadından bir hikâye duydum," dedi Chloe. "Halamın akrabalarından biri. Bu yaşlı kadın, çocuklarını öldürmeyi denedikten sonra intihar eden bir kadından bahsediyordu."

"Böyle olmadı," dedi Miel. Hiçbiri böyle olmamıştı.

"Bilseler insanların böyle düşüneceğinden şüpheliyim," dedi Chloe.

Başını eğ, demişti Sam, *vaşağı gördükleri gece. Ve gözlerini.*

Miel sözünü dinlemiş, gözlerini *vaşağın yüzünden ayırmadan* çenesini eğmişti. Terin sırtını nasıl nemlendirdiğini hâlâ hatırlıyordu.

Şimdi kaldır, demişti. *Yavaşça. Kaçıyormuşsun gibi görünmek istemezsin.*

Kaçıyorum zaten, demişti.

Miel, Chloe'nin gözleriyle buluştu ve *Neden bahsettiğini bilmiyorum,* dercesine omuz silkip başını iki yana salladı. Yaşlı kadının hikâyesindeki kadın herhangi bir kadın, alelade birinin annesi olabilirdi.

"Ona benziyorsun," dedi Lian, iğnelemeden, onu kışkırtmadan. Ama Miel neredeyse annesinin fotoğrafını nereden bulduklarını, onlarda olup olmadığını, yoksa o yaşlı kadının fotoğraf albümüne mi yapıştırıldığını soracaktı.

Sormadı. Ama kendini durdurması, haklı olduklarını kanıtlamaya yetecek bir tereddüdü.

Tek bir tereddüdüyle onu avuçlarına almışlardı.

Miel onların tekrar Bonner kız kardeşlere dönüşmesini sağlayacağını sandıkları taçyapraklara sahip olmakla kalmıyordu. O, içlerinden birinin başarısızlığına tanık olma, Ivy'le o nazik, sıkılmış çocuğu görme suçunu işlemişti.

Peyton hâlâ aynı su lekesiyle oynuyordu. Miel'in gözlerine

bakamıyordu. Sam'in onun için yaptığı onca şeyden sonra tabii ki bakamazdı.

Miel ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama ayakkabıları cam kadar ağırdı.

Vaşağı gördüğü akşam Sam elini onun sırtına koymuş ve onu vaşağın göz hizasından uzaklaştırmıştı. Avucunun sıcaklığı tişörtünün üzerinden öyle hızla tenine geçmişti ki pembe çiçek desenlerinin ıslak yabarmersinleri gibi kararacağını düşünmüştü.

Ama o, Sam kadar sakin, mantıklı ve kendinden emin değildi.

"Buna değmez mi?" diye sordu Chloe. "Yaptığı tüm o korkunç şeyleri kimsenin öğrenmemesine?"

Elbette değerdı. Eğer insanlar annesiyle ilgili bu hikâyeleri anlatırsa annesinin ruhu bunu hissederdi. Lanetlenir, tüm o yalanlar üzerine yük olurdu. Ruhı asla huzur bulamazdı. Kızı vücudunda güllerle, taçyaprakları büyüten çocukları annelerine ihanet etmeye iten bir lanetle doğduğı için zaten dertliydi.

Şimdi de Miel yüzünden, Bonner kızlarının istediğı güller yüzünden annesi suçlanacak, iftiraya uğrayacaktı. Miel, annesinin ruhuna daha kötü ne yapabilirdi ki?

Hiç istememesine rağmen, gülle lanetlenmiş bir kız evladın olmaktan korktuğı her şey, kendi kanına bir utanç ve yük oluvermişti.

Sineklikten süzülen esinti Miel'in eteklerini dalgalandırdı. Nemli uçları dizlerinin arkasına sürtündü. Soğuk esinti manşetlerinden içeri kıvrılarak güllerinin büyüdüğü yarayı serinletti. Kurdeleler kadar gerçek geliyorlar, onu Bonnerların döşemesindeki o noktaya mıhlıyorlardı.

Büfenin çekmecesı kayarak kapandı, paslı rayların üstünde ahşap gıcırdadı. Ama Miel, Ivy kazağının manşetini kıvrıana dek makası görmedi. Lekeler bıçakların pirincini donuklaştırmıştı, sapı Bonnerların ellerindeki yağla parlıyordu.

Hiç anlamlı değildi.

Miel'in onlara kaybettiklerini geri verebileceğini sanıyorlardı.

Bunun için Chloe'nin asla uzaklara gitmemiş olması gerek-

tiğini anlamıyorlardı. Chloe bahçeden sökülüp tekrar dikilen bir ağaçtı; kendi kökleriyle beraber onun yakınındaki her ağacın kökü, toprağın tersyüz edilmesiyle sarsılmıştı.

Ama Miel hareket edemiyordu. Onlara izin veriyordu çünkü onlar Bonner kızlarıydı ve hepsinin bakışları onun üzerindeydi. Ivy'nin, kızıl saçlarını harıl harıl yanan közlere benzeten gri gözleri. Lian'ın, saçlarının kırmızısı kadar koyu bir yeşil tonundaki gözleri. Chloe ve Peyton'ın, bazı ışıkların altında koyu gri görünen kahverengi gözleri.

Çünkü birlikteyken öyle büyük bir çekim paylaşıyorlardı ki o lacivert eve istedikleri her şeyi çekebilirlerdi. Çünkü onlar dört mükemmel kırmızı vaşaktı ve Miel kaçamazdı.

Ivy sapı kesti.

Kesik, teninin altında bekleyen dikenler misali Miel'i deldi. Sesini bastırmadan önce bir an için acıyla bağırdı.

Yeniden hissetmeye başladı. Acı, onu zemine sabitleyen soğuk hava kurdelelerini kopardı. Bileğini göğsüne bastırıp var gücüyle koştu. Kesilen saptan kazağının manşetine, kırık bir yasemin dalından akan süt gibi kan damladı.

Sinekliği hışımla açıp arkasından sertçe kapanmasına izin verdi.

Balkabağı tarlalarındaki turuncu ve beyaz noktaların arasında ufak ışık huzmeleri vardı, sanki tüm tarla beyaz opallerle bezenmiş koyu bir kadifeydi.

Gözleri ışığa alışınca sarmaşıklar ve ufak ışık huzmeleri belirginleşti.

Cam. Balkabakları cama dönüşüyordu. Bonner kız kardeşlerin arasında dönüp duran şeyler o evin içinde kalmamıştı. Kız kardeşlerin yatak odalarına istfilenmemişti. Ne dolapların içine kilitlenecek ne de kazaklarının altındaki raflarda saklı kalacaktı.

Dışarıya sürünerek aile tarlalarına, miras alacakları bu araziye yayılmıştı. Balkabaklarına sızıyordu, öyle ki her biri içlerinde onları cama dönüştüren ufak fırtınalar saklıyordu. Balkabaklarını dört kızın arasındaki bağ gibi kırılğan, sert ve boyun eğmez

hâle getiriyordu. Miel neredeyse soğuk havanın parmaklar gibi boynunu okşadığını hissedebiliyordu. Hareketsiz kalırsa içine girmenin bir yolunu bulurdu. Onu kırılabilir yapardı.

Onu cama dönüştürürdü.

Miel anayola giden patika boyunca koştu, geniş arazinin izin verdiği müddetçe balkabaklarından uzak durdu. Kazağı tenine yapışıyor, altına giydiği bluzun yuvarlak yakası tenini dişler gibi ısınyordu.

Bileğindeki acı vücuduna yayıldı. Ama var gücüyle, tarlalardaki balkabağı saçaklarının sertleşip berraklaştığını ve sıcak camın soluk altın rengiyle parladığını görmezden gelebilecek kadar hızla koştu.

BUĞULAR DENİZİ

Aracely aradığında Sam ve annesi akşam yemeğinden kalanları toplamayı henüz bitirmişti.

Sam telefonu açtığında, "Gelip bana yardım edebilir misin?" diye sordu kadın.

Annesi ocağın başındaydı, paslanmaması için dökme demirden tavayı ateşte kurutuyordu.

Sam telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp annesine baktı ve sessiz bir soru yöneltti: *Sorun olur mu?* Annesi uyanıkken izin istediği müddetçe, o uyuduğunda Miel'i görmek için evden çıkartmadan kaçtığı zamanlar hakkında bir şey demeyeceğine dair sözsüz anlaşmalarına uyuyorlardı.

Matematik ödevini bitirdin mi? diye sordu annesi yalnızca dudaklarını kıpırdatarak.

Sam başıyla onayladı.

Annesi ateşi söndürüp başıyla onayladı.

"Tabii ki," dedi Sam, Aracely'ye.

"Güzel," dedi Aracely. "Çünkü kız arkadaşını boğmama üç saniye kaldı."

Aracely telefonu kapatıp Sam'i söylediği şeyi irdelemek üzere bıraktı. Aracely'nin bilip bilmediğini merak ederken boğazına oturan yumru. Biliyorsa bile sesinin Sam'i öldürmek istiyormuş gibi gelmediğini fark ettiğinde verdiği nefes. Ve onu Miel'i öldürmeyi düşündürecek kadar kötü bir ruh hâline sokanın ne olduğu sorusu.

Annesi ona bir ceket fırlattı. Dışarı çıkarken ceketini üzerine

geçirdi ve Miel için astığı, evlerinin arasında ışıktan bir yol oluşturan ayları takip etti.

Miel aşk hastalığını tedavi etmiyordu. *El don** diye adlandırdığı yeteneğe sahip değildi o. Ama Miel sıklıkla Aracely'ye kibritler, cam kavanozlar ve doğru türde yumurtalar uzatarak yardım ederdi. Dışarı çıkar ve yağmurdan pürüzsüzleşmiş altın kabuklu limonları ağaçtan toplardı. Aracely bunları önceden hazırlamazdı çünkü bir kırık kalbin içinde yaşayan aşk hastalığıyla karşılaşana dek, tam olarak neye ihtiyacı olacağını bilemezdi.

Sam ön basamaklardan çıktı ve her zamanki gibi, dışarısının rengi bir zamanlar kullandığı boyayı düşünmesine neden oldu. Tüpün üzerinde *Morsalkım* yazıyordu. Hem güzel hem de bir haritada gösterilemeyecek kadar ufak bir yerin adı gibi gelmişti kulağına. Ancak sorduğunda, annesi onun buz saçağı gibi sarkan çiçekleri olan bir sarmaşık olduğunu söylemişti.

Aracely onu kapıda karşıladı.

"Ona göz kulak ol," dedi, başıyla içeriyi işaret ederek.

Miel sırtını duvara dayamış dikiliyordu, omuzları düşmüştü. Aracely'nin ona bağırıp bağırmadığını merak etti ama aşk hastalığından şifa arayanların önünde bunu asla yapmazdı.

Aracely'nin topukları zeminde tak tuk etti, Sam'le Miel peşindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Sam, kısık bir sesle.

Miel başını iki yana salladı. *Şimdi değil.*

Bu akşam Aracely bir erkeği tedavi ediyordu. Aracely bazen kendisine yumurtalar, şifalı otlar ve doğru türde limon vermesi için Sam'i çağırırdı. Etrafta bir oğlanın olması erkekleri daha rahatlatıyordu. Aracely'nin ellerini göğüslerinde hissetmek onları zaten tedirgin ediyordu. Bir kızın Aracely'ye mavi yumurtalar uzatması sinirlerini bozuyordu, sanki iki kişi olmaları cadı oldukları gerçeğini daha muhtemel kılıyordu.

Adam, Aracely'den biraz daha yaşlı görünüyordu, belki yir-

* (İsp.) Armağan -çn

mi sekiz ya da otuz yaşındaydı. Adamın her şeyi, bu odadaki mavi süt mantarı rengindeki koyu duvarlar yüzünden çok solgun görünüyordu. Kurumuş mısır rengindeki koyu sarı bukleleri kısacık kesilmişti. Kiliseye yakışacak kadar güzel, ütülenmiş bir kumaş pantolon ve hava için fazlasıyla kalın, gri bir örgü kazak giyiyordu, sanki yapılması için para ödediği şeyden yüreğini korumaya çalışıyordu.

Aracely bir Faverolles yumurtası istedi ve lacivert duvara gözlerini diken Miel, Bakır Maran yumurtasına uzandı. Sam yumurtayı avucunun içinden alarak Aracely'nin istediği krem rengi yumurtayla değiştirdi. Aracely kan portakalı isteyince Miel lumia limonuna uzandı. Sam onu durdurdu.

Demek sorun buydu. Miel dikkatini vermiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Miel.

"Neyin var?" diye sordu Sam. Hangi yumurtanın hangisi olduğunu ona Miel öğretmişti. Normalde Aracely'ye gözleri kapalı yardım edebilirdi. Sam'in tek faydası erkekleri rahatlatmasıydı.

Aracely yumurtayı bir kavanoz suyun içine kırdı. Sarısının nasıl yayıldığını, kuyruklu yıldız yolundaki iğnelere mi benzediğini, yoksa tepeleri saran bir şafak kordonu gibi kalın ve yoğun mu olduğunu inceledi; böylece aşk hastalığının adamı pençesine nasıl aldığını anlayabilecekti.

Şifalı otları ve yeni bir yumurtayı adamın vücudunda gezdirdi, ellerini omuzlarına koydu. Göğüs kafesinin üstüne bastırıp teninin altını hissetti. Elleri aşk hastalığını dışarı çekti.

Aşk hastalığı çıkmaya her zaman direnir, demişti Aracely. Sam ne zaman Aracely'yi izlese, hastalığı dışarı çıkarırken yüzündeki zorlanmayı görürdü, sanki ağzına kadar dolu ve ağır bir kovayı kuyudan yukarı çekiyordu.

Bu adam, Aracely'nin masasındaki diğer ziyaretçilerden farklı değildi. Yüreği istenmeyen bir aşkla yaralanmış ve şişmişti. Göğüs kafesinin içinde kanat gibi çırpıyordu. Aracely onu dışarı çıkardığında odada uçuşarak dolaplara çarpabilir, meyve kâsesindeki kayısıları rahatsız edebilirdi. Ama Miel pencereyi

açar ve Aracely ile birlikte içeri kazara giren bir kuş gibi onu pencereden dışarı kovalarlardı.

Ancak bu akşam, Aracely ellerini açtığında Miel pencereyi açmayı unuttu. Duvara yaslanmış bir şekilde dikilip zemini seyretmeye devam etti.

Sam pencereye atılıp çerçeveyi kaldırdı. Gerildi, görünmeyen aşk hastalığının duvarlarda sektiğini ya da cam kavanozları devirdiğini duymadığında rahatlayabildi ancak.

Aracely, Sam'in gözleriyle buluştu ve başıyla Miel'le kapıya işaret etti, *Onu buradan çıkar*, diyordu bakışlarıyla.

Miel bu bakışı yakaladı ve Sam'den önce kapıya yöneldi.

Önce çivit mavisini odadan, ardından evden çıktı ve ön kapının merdivenlerinde durdu.

Sam ona yetişti.

"Bilmiyorum," dedi daha o soramadan önce. "Bugün dalgınum sadece." Gözlerini kapayıp başını tekrar salladı.

Sam ona dokunmak istedi. Bu artık kolay olmalıydı. Ama yatağında geçirdikleri o geceden sonra ona dokunmakta tereddüt ediyordu, sanki kendi parmakları ve onun teni en kurak günlerin hareketsizliğini taşıyordu. Eskiden cam gibilerdi, kolu yanlışlıkla göğsüne değdiğinde ya da onun eli yanlışlıkla kotonun üzerinden baldırını bulduğunda aralarında ufak elektrikler uçuşurdu. Ancak o akşam birbirlerine dokunmak onları bakıra dönüştürmüştü. Vücutları her ufak ânın ısınısını iletliyordu. Kolu Miel'in sırtına değdiğinde. Sam'in annesinin mutfağında *sohan* tatlısı yaparlarken ve balla şekerin altındaki ateşin çok açık olduğunu fark edip kısmak için aynı anda ocağı uzandıklarında.

Ama şimdi Miel kendisini çekiyordu ve Sam'in soruları tenine yapışan örümcek ağları gibiydi. Onun hangi hâlini istiyordu? Sam'i mi, Samir'i mi yoksa bu kasabanın uydurduğu, Ay adlı oğlanı mı?

Bu dönemi hâlâ aşmadığı için mi Sam'i istiyordu, aşacağını düşündüğü için mi? Miel'i hâlâ Sam'ken, büyüüp bambaşka biri olmadan daha ne kadar arzulayabilirdi?

“Miel,” dedi. “Sorun ne?”

“Bir şey yok,” dedi. “Bir şey yok.” Onu öptü ama tıpkı çocukken dudaklarını onun dudaklarına bir göz kırpması kadar kısa süreliğine bastırıldığı ilk öpüşü gibi gergin ve tedirgindi.

Dudaklarındaki yonca ve şekerin tadını almıştı, adaçayı balı gibiydi. Aracely bakmadığında bir bıçakta kalan balı yalayışı canlandı aklında.

Miel içeri girdi ve Sam önce merdivenlerin yumuşak gıcırıtmasını işitti, sonra da yatak odasının ışığının açıldığını gördü. Oda aydınlandı, Miel de Ay kadar uzak ve ulaşamaz oluverdi.

GÜVEN KÖRFEZİ

Aracely, Miel'in korkusunu yok etmeye çalışmıştı. Sık sık eve mavi kabuklu Jarrahdale ve koyu turuncu Rouge Vif d'Etampes balkabaklarından getirirdi ama Miel koridordaki dolaba saklanırdı. Aracely izlediği adımları mutfaktan anlatırdı. *Onu kesiyorum, Miel. Tamam, şimdi de oyuyorum. Tencereye koydum.* Ama Miel, balkabağının kesik sapından sarmaşıklar fırlamasından korkarak dolaptan çıkmazdı.

Bu, Aracely'nin sormak üzere ağzını açıp sonra tereddüt ettiği başka bir şeydi muhtemelen. Miel neden balkabağını sadece bir balkabağı olarak göremiyordu? Aracely bu soruyu dillendirmemesi gerektiğinin farkındaydı. Bu tereddüt, Miel'e kelimelerin Aracely'nin dilinde, *Mavi yumurtalarımız bitti mi? ya da Sarı kazağını gördün mü?* sorularından daha yoğun anlamlar taşıdığını gösteriyordu her zaman. Miel, Aracely'ye korkusunu belli eden bir ifadenin yüzünden geçip geçmediğini merak ediyordu. *Lütfen. Lütfen sorular sorma. Seninle kurduğum bu hayatı, beni sana yanıt vermeye mecbur bırakarak mahvetme.*

Şimdi Bonner çiftliğinin sınırında dikilen Miel kollarını kendi etrafına dolamıştı, parmakları etine batıyordu. Bonnerların evinden gelen ışık, tarlaların üzerine şelale gibi dökülerek Lumina balkabaklarının açık gri rengini ısıtıyordu. Her bir kabuğun görünüşü Miel'de kendisini ezebilecekleri, sarmaşıklarının büyüyerek etine batabileceği hissinin uyanmasına sebep oluyordu. İçindeki hayatı emerek büyüyecekti ve Miel de yutabileceği kadar küçülecekti.

Buraya gelmek aptalca bir fikirdi ve bunu biliyordu. Gece yarısıydı, Sam'i bulmak için uğramış gibi yapamayacağı veya Lian ya da Peyton'ı görmeye geldiği yalanını uyduramayacağı kadar geç bir saattti.

Ama balkabaklarını görmesi gerekiyordu.

Ivy'nin gülünü kesmesinin verdiği öfke yüzünden uyduramıştı bunu. Daha çok balkabağı cama dönüşmüştü. Balkabaklarından oluşan takımyıldızları ışıldıyordu, her biri ağır ve parlaktı. Birkaç balkabağının yaşayan eti içine çökmüştü, tıpkı buzla kaplanan güller gibi.

Bonner kız kardeşlerin arasındaki ufak fırtına evlerinin dışına taşmıştı. Chloe'ye eskiden kapladığı yeri geri vermek için kıpırdıyorlardı ama o ayrılmadan önce oldukları yerlere dönemiyorlardı. Hâlâ Bonner kızları olmanın verdiği ortak gücü ellerinde tutuyorlardı. Keskinliğini kaybetmemişti. Ama aksak ve pürüzlü bir şeye dönüşmüştü. Ve şimdi de tarlalar bunu belli ediyordu.

Gece esintisi Miel'i sardı. Soğuk etrafını sarınca rüzgârın boşluğunda annesinin hüznünlü mırıltısını işitti. Diğer herkesin kulağına bu bir fırtınanın habercisi gibi gelebilirdi. Ama Miel dinlerse, gözlerini kapayıp rüzgârın altında yatan uğultuyu bulursa ölüm ve yaşam arasında sıkışan annesini duyabiliyordu.

Babasını hiç duyamıyordu. Onları terk mi etmişti yoksa göçüp gitmiş miydi, bunu bile hatırlayamıyordu. Ama onları nasıl terk edebilirdi ki? Miel, babasının bileğinin etrafına bandaj sardığı anısına tutundu. Çok sıkı sardığında, *Canımı yakıyor*, demesine ve babasının da iyileşmesi için sıkı olması gerektiğini söyleyen sakın sesine.

Babasının yarayı kontrol etmesine, yeni yaprakları gördüğünde biraz üzüluşüne. Sanki gülünün kaybolmasını sağlayabilirmişçesine, *Üzülmeme mija*, bir dahakine başaracağız*, diye teselli edişine.

Bu anılar (gerçek değillermiş, başka bir kıza aitmişler de Miel onları çalmış gibi bir hisle sarılı olsalar bile) babasının onları terk etmediğine dair güvencesiydi.

* (İsp.) Kızım -çn

Bu da geriye onu kaybettiklerine dair korkunç olasılığı bırakıyordu. Miel'e bunun nasıl olduğunu, kendi hatası olup olmadığını merak etmek kalıyordu.

Ay ışığının vurduğu her cam parıltısıyla annesinin şarkısı biraz daha keskinleşiyor, bastırılan hıçkırıkları andırıyordu.

Bay ve Bayan Bonner fark edecekti. Ve sorarlarsa kızlar Miel'i suçlayacaktı. Chloe ve Ivy, ebeveynlerine Miel'in yalnızca sudan yaratılmış bir kız olmadığını söylemekle kalmayacak, bir de annesinin onu öldürmeye çalıştığını söyleyecekti. Kasabanın yarısının cadı olduğunu düşündüğü kızlar, Miel'e cadı diye seslenecekti; nehrin koruduğu ve sonra geri verdiği habis kız, şimdi tarlalarını cama dönüştürüyordu.

Bonner kızlarının ellerindeki yalanlar, parlatılmış ve bilenmiş binlerce bıçaktı. Eğer hikâyeyi yayarlarsa annesinin ruhu bundan asla kurtulamazdı. Onu takip eder, ağırlığını üzerine bindirerek onu aşağıya çekerdi. Annesi zaten çok yakındaydı, onu izliyor ve Miel'in bir daha asla görmeyeceği abisini arıyordu.

Ivy'nin söylediğini yapmaya mecburdu. Sıradaki gülünün büyüyüp açmasını beklemeli, sonrasında da Bonner kız kardeşlerin onu almasına izin vermeliydi.

Güllerini neden istedikleri sorusu onu rahatsız ediyordu. Sadece oğlanları kendilerine âşık etmek için olamazdı. Bunu nasıl yapacaklarını zaten biliyorlardı. Chloe bile aylarca gitmiş olmasına ve dedikodunun saçlarına bağladığı kurdele gibi peşinde dolaşmasma rağmen teninde yaşayan parıltıyı kaybetmemişti.

En kötüsü de bilmemektir. Gülleri özel bir oğlan için mi yoksa hepsi için mi istiyorlardı? Ivy nehirde kendisiyle hiç ilgilenmeyen oğlanı mı kafaya takmıştı yoksa Bonner kızlarmı hiç duymamış ve onların gücüne hazırlıksız yakalanacak, başka kasabadan bir oğlanı mı seçmişlerdi?

Yoksa Sam miydi? Bu olasılık da Miel'e fısıldıyordu. Sam, onların aile çiftliğinde çalışıyordu. Bonner kızlarına bu kadar yaklaşıp da onları arzulamayan başka hiçbir oğlan olmamıştı.

Miel avucunu bileğinin üzerine koydu, kasları hâlâ ağrıyor-

du. Ve Ivy o makası açtığında bulamadığı sözler boğazını doldurdu.

Hayır, diye fısıldadı tarlalara doğru. Hayır, benim bu parçamı alamayacaksın.

Eğer Sam'i almaya kalkıştırlarsa onları durdurmak için her şeyi yapardı ama seçim Sam'indi. Bu seçim de kendisinin.

Ben sizin bahçeniz değilim, dedi annesinin rüzgârın taşıdığı sesinden daha yüksek olmayan kelimelerle.

Ben babanızın balkabağı sarmaşıklarından biri değilim.

Büyüttüğümün sahibi siz değilsiniz.

Rüzgârla çıtırdayan yaprak ve sarmaşıkların sesleri ona yanıt verdi.

Camın parıltısı biraz sönmüş görünüyordu. Onların parıltısı yerine, Estrella balkabaklarının krem griğini ya da Sonbahar Kanatlarının koyu mavi yeşilini gördü.

Rüzgâr ve annesinin mırıltısı sustu.

İlk defa balkabaklarının taze ve canlı görüntüsü içini ısıttı. Sinmek yerine yüzünü o tarlalara dönerek dikildi. Ve bu, annesinin ona verdiği en net işaret sayılırdı. Balkabaklarının dili, başkaları için ne kadar bilinmezse ikisinin arasında bir o kadar keskindi. Eğer annesinin sesinin uzaklardan gelen hışırtılarını duyduysa bu, onun onayıydı.

Miel gitmeyecekti. Bileğinde bir gül büyüdüğünde, Bonner kızlarından uzak duracaktı.

Üstüne bir yorgunluk çöktü, aynı anda hem bitkinlikten hem de rahatlamaktandı. Bu hissin içine gömülüp kıyafetlerini çıkarmadan yatağına uzanmak istedi. Bonner kız kardeşler onu tehdit edebileceklerini düşünürlerse düşünsünler, onlara boyun eğmeyecekti. Bu karar onu tamamen bitkin bırakmıştı ve Sam'in aylarının parıltısı altına sokulmaya hazırdı.

Mor renkli evine döndüğünde mutfak ışığının açık olduğunu gördü.

Aracely duvar takviminin önünde duruyordu, robdöşambri'nin kemeri baştan savma bir fiyonk yapılmıştı.

Miel'i baştan ayağa süzen Aracely onun kazak ve kot giydiğini, üzerinde geceliğinin olmadığını gördü. "Dışarıda ne yapıyordun?"

"Sen neden uyanıksın?" diye sordu Miel.

"Emma'nın en son zaman geldiğini hatırlamaya çalışıyorum." Aracely takvimi inceledi. "Sanırım vakti geldi."

Okul ofisini yöneten incecik, sarışın kadın Emma Owens, en az iki ayda bir kalbini kırdırmayı başarıyordu. Kendisini aramayan ya da arayan ama minnettarlığı ve acelesiyle korkutup kaçırmayı başardığı adamlara âşık oluyordu. Otuzlarının başında, otuz beşine varmadan evlenmeyi kafaya takmış bu kadın, her mevsim en az bir kere Aracely'nin masasında hıķkıra hıķkıra ağlardı.

Aracely ellerini onun göğüs kafesinin üzerine ne zaman koyarsa Bayan Owens'a yavaşlamasını, doğru kalbin onunkisini ancak iki kalp de hazır olduğunda bulacağını söylüyordu. Ama Aracely onu her iyileştirdiğinde, ilgisine karşılık vermeyen yerli bir tüccara ya da muhasebeciye duyduğu arzudan onu kurtardığında, daha masadan kalkar kalmaz kayıtsız ile ilgili olmak arasında gidip gelen bir adamla randevuya çıkıverirdi. İnci düğmeli hırkalarına rağmen cuma akşamları pek tek başına kalmayacak kadar güzel ve sarışındı.

Miel, Aracely'nin yanına gitti. "Bu kadar sık gelmesi seni en-dişelendirmiyor mu?"

"Bir işletmenin ilk kuralı: Asla devamlı müşteriyle tartışma," dedi. "Ayrıca ne yaptığımı biliyorum."

"Günün birinde tüm kalbini çekip alacaksın."

"Hah, işte bunu etrafa açıklaması güzel olur," dedi Aracely.

Miel, bir gazete başlığı atıyormuşçasına elini önünde gezdirdi. "Curandera kazara kasabalı kadını öldürdü."

"Kazarayı siktir et," dedi Aracely. "Asla inanmazlar."

"Pazartesi gününün ilk sayfasında düzeltme: Bruja kasten yaptı."

Aracely, pazarda dedikodu eden kadınlar gibi dilini şaklatarak başını salladı. "O zavallı kadının kalbini göğsünden söküp aldı."

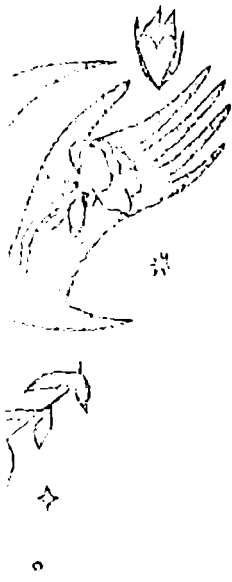
Miel, Aracely'ye baktı. "Atalarımın bunu on beş saniyeden kısa sürede yapabildiklerini biliyorsun, değil mi?"

Aracely ellerini önüne uzattı. "Bu tırnaklarla olmaz ki."

Miel aralarındaki kızgınlığın yatıştığını, Aracely'nin Sam'i aramaya mecbur kalışına duyduğu öfkenin kaybolmasına izin verdiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi Miel. "Olanlar için. Tekrar olmayacak."

Aracely hem takvime hem Miel'e doğru başını salladı. "Biliyorum."

ÖLÜM GÖLÜ

Aracely mavi bir cam kavanozu yıkadı, aşk hastalığı şifası seanslarından birinde kullandığından içi bulanıktı. Su ve yumurta karışımı temizlenmeye her daim direnirdi.

Miel sarı mutfak masasında oturmuş, ihtiyacı olan ve olmayan kitapları ayırıyordu.

Aracely'nin camı ovalarken bile kendisini izlediğini hissetti.

"Ders mi çalışacaksın?" diye sordu, sesinin şakacı çıkmasını amaçlamıştı muhtemelen ama Miel'i güldürmek yerine utandırdı.

Aracely her öğleden sonra çantasına kitaplarını koyarken ne yaptığını, Sam'i beklerken ödevleri üzerine nasıl çalıştığını anlamıştı.

"Sam'in de ödevlerini yaptığından emin ol yeter," dedi Aracely. "Kesecek yeterli sayıda balkabağı bulmaya çalışmakla işi başından aşkın."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Miel.

"Cam." Aracely, kavanozu bulaşıklığa bıraktı. "Yayıyor. Şimdi sarmaşıktan meyveyi keserken hiçbir şey kırmadığından emin olmak zorunda."

Miel onu bu hâlde, tarlalarda dolaşp cam yerine sert ve canlı saplar ararken gözünde canlandırabiliyordu. Dopdolu bir rafta hiçbir şey devirmeden dolaşan bir kediye andırıyordu.

Ama tarlalardaki o parıltıların düşüncesi hâlâ Miel'in kaburgalarında gezinen bir buz gibiydi. Elbette Bay Bonner, çiftlikteki işçileri hiçbir şey değişmemişçesine çalıştırırdı. Elbette tüm camları göz ardı eder, yokmuşlar gibi davranırdı. Kızları olan güce

de yaklaşma şekliydi bu, sanki hâlâ birbirlerinin başlarına kurdelelerden saç bantları takan minik kızlarmış gibi.

“Ne?” diye sordu Aracely gözleriyle Miel’in yüzünü tarayarak. “Bir bildiğin mi var?”

“Hayır,” dedi Miel, biraz fazla hızlı. Bonner kız kardeşler arasında her ne oluyor, toprak bunu nasıl hissediyor ve geri yansıtıyorsa yansıtın bunu sorgulamak ne ona kalmıştı ne de açıklama sorumluluğu vardı.

Miel’i Bonnerların çiftliğine yakınlaştırabilecek tek şey Sam’di. Ancak kız kardeşlerin kendisini görmesine izin vermiyordu. Özellikle de şimdi, bir hafta sonra, uçlarında açık yeşil taçyapraklı beyaz gülü büyütüp boğduktan sonra. Dün gece taçyapraklar genişçe açılmış ve ona ortasındaki hafif sarılığı göstermişti, bu yüzden sapı kesip onu nehre bırakmıştı.

Kendisine yalan söylediği anlarda, sadece Sam’i görmek, sadece onu görüp terden hafifçe ıslanmış ensesindeki saçlarına dokunmak istediğini söylüyordu. Sudan büyük bir yudum içtiği için hâlâ ıslak ağzından onu öpmek istediğini.

Ve bu doğruydı. Ancak gerçeğin içine işlemesine izin verdiği anlarda, Bonner kız kardeşlerin kendisini görmesini istediğini de anlıyordu. O, Sam’i ağaçlığa çekerken ve daha ağaçların gölgesine ulaşmadan onu öperken yakalamalarını istiyordu. Çıplak bileğini görmelerini ve sırf Bonner kızları oldukları, Hunter Cross’u ve Jerome Carter’ı ve istedikleri her oğlanı ağlarına düşürdükleri için kendi vücudunda büyüyen şeyi onlara teslim etmeyeceğini bilmelerini istiyordu.

Eğer onun güllerine ihtiyaç duyuyorlarsa bir şey kaybetmişler demekti. Bu da Miel’i, Sam’i istediğini anlamalarından daha az korkar ve Sam’in onlara ait olmadığını bilmeleri konusunda daha kararlı hâle getiriyordu. Sam kendisine ve annesine, hatta Miel’e bile aitti ama onlara değil. Sam, tıpkı Miel’in gülleri gibi onların değildi.

Bugün Sam’i balkabağı tarlalarının sınırında yakaladı ve onu ikisini de saklayacak kadar büyük bir çınarın altına çekti. Birkaç

dakikalığına, Sam işe dönmeden ve Miel okumasını bitirmeye ya da Carlsonların çiftliğinden yumurta almaya gitmeden önce, kenarları turuncu ve altın rengi ama yüreği hâlâ yeşil bu yaprak kubbe onların bütün dünyası oldu.

Onu ağaç kabuğuna yapıştırıp öyle sert öptü ki dudakları sızladı. Eli göğsüne değdi, fark etmeden elini açtı ve parmakları tişörtünün üzerinde yayıldı.

Ne yaptığını ancak Sam titreyip omuzlarını ağaca daha sert bastırduğunda fark etti.

“Özür dilerim,” dedi, ağzını onunkinden uzaklaştırmadan. “Özür dilerim.”

İkisi de hareketsiz kalıp sonbahar yüzünden ıslak ve topraksı ama çiftçilerin yaktığı yapraklarının dumanıyla keskinleşmiş havadan derin soluklar aldılar.

Miel avucuna hareket etmesini söyledi. Parmaklarına ondan çekilmeleri için emir vermeyi denedi. Sam’ın vücudunu çok iyi tanıyordu ama bu yere hiç dokunmamıştı. Yatağındayken göğsü göğsüne değmişti ama ellerini hatlarında asla gezdirmemişti.

Onu bastırıp giydiği tişörtünün üzerinden göğsünün herhangi bir oğlanınki gibi düz görünmesini sağlayan atletine rağmen ellerini asla buraya koymamıştı. Onunla şakalaşırken ya da cilvelaşırken bile parmağını köprücük kemiğinin altına götürmemişti. Burası vücudunun, hatırlatılmasını istemediği bir parçasıydı ve Miel şimdi anlıyordu ki elleri en kötü anımsatıcılardan biriydi.

Onun için saatini kontrol etti, saatini hep onun için kontrol ederdi çünkü Miel’e işe dönmesi gerektiğini söylemek istemediğini biliyordu.

“Geç kaldın,” dedi.

Sam onu sertçe öptü, sanki ona bunu unutabileceklerini söylüyordu. Onu affedecekti. Affetmeyi bırak, buna bir kaza muamelesi yapacaktı ki öyleydi de. Tıpkı Miel’i kemer tokasının ucunun batacağı bir açıdan tutması ya da Miel’in elini boynunun kenarına koyduğunda onu tırnağıyla çizmesi gibi.

Sam gittiğinde Miel ağaca yaslandı, ellerini sırtıyla ağaç kabuğu arasına sıkıştırıp onu izledi. Miel için o hep Sam olmuştu: kendisine aylar yapan ve o ahşap merdivende, elleri ışıklarla dolu hâlde yüzlerce kez siluetini gördüğü oğlan. Bu, Sam'in kapadığını sandığı ama bazen mandalı oturmadağı için açılan yatak odası kapısından onu üstünü değiştirirken ya da banyo yaptıktan sonra giyinirken gördüğünde değişmemişti. Atletle sıkıca bedenine bastırdağı o parçasını ancak o zaman görmüştü, kalçalarını da öyle; giydiğı kottan belli olmuyordu ama üzerinde yalnızca baksır olduğunda biraz geniş olduklarını fark edebiliyordu.

Hiçbiri onu şaşırtmamıştı. Onun ne olduğunu, anlamayan birisinin gözünde kıyafetlerinin altındakiyle yaşayış biçimi arasında bir zıtlık olduğ u gerçeğinin yarattığı gerginliğı biliyordu. Neye sahip olduğ unu ya da olmadığı nı insanlardan gizlemek için bol pantolon giymek zorunda kaldığı nı.

Yüz hatları sınıflarındaki diğ er oğlanlardan daha yumuşaktı ama Bonnerların çiftliğindeki iş i sırtına yeterince kas eklemişti ve omuzları eskisinden daha geniş görünüyordu. Okuldaki oğlanlar onu kız olarak çağırma yı neredeyse kesmişti; başka mânâda ima ederek kullandıkları, ne dediklerini bilmeden söyledikleri bir sözdü bu.

Miel'in bildiğı kadarıyla, Sam'in annesinin anlatmaya yanaştığı azıcık bilgiye göre Sam, bunun zamanla aşacağı bir şey olduğ una inanıyordu.

Zamanla bunu benimsediğ inin farkında değ il gibiydi.

Miel yol boyunca yürüdü, dökülen ıslak yaprakların uçları ayak bileklerine sürtünüyordu.

Ağaçların içinden bakır bir ş erit fırladı, sanki yaprakla sarılı bütün bir dal kopmuştu.

Ivy Bonner durmuş, onu izliyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Ne selam vermiş ne de bir girizgâh yapmıştı. Miel'in çıplak bileğ ine bir bakış bile atmamıştı.

Miel yürümeye devam edebilirdi. Ama onu görmezden gelmek kışkırtma olur gibi gelmişti. Sessiz kalıp ona hayır dememesinin bedeli mum sarısı gülü olmuştu.

“Nedir?” diye sordu Miel.

“Eğer anlatabilecek olsam göstermem gerekmezdi.” Ivy bunu bir çocukla paylaşılan bir sırmiş gibi, Bonner kız kardeşlerin hem oğlanlara hem de diğer kızlara göstermekten hoşlandığı cazibe olmadan veya hafifçe boynunu bükmeden söylemişti.

Miel omzunun üzerinden yola baktı. Fakat kaçmak hem korktuğunu kabul etmek hem de olayı kızıştırmak gibi gelmişti yine.

“Rahatlar mısın biraz?” dedi Ivy. “Kızgın değilim.”

“Öyle mi?” diye sordu Miel, kendi sesindeki itaatten nefret ederek.

“Ben kızmam,” dedi Ivy. “Kimse kızmamalı. Ne faydası var ki?”

Sam’in annesi gibi konuşuyordu, Miel bunu ondan kapıp kapmadığını merak etti. Bonner kızları bile Yasmin’in ütülenmiş beyaz gömleklerinin, kalın çekilmiş göz kaleminin, büyük kuvars ve yeşim taşından yapılmış mücevherlerinin çekiciliğini takdir ediyor olmalıydı. Birkaç kere Bonner kızlarına ders vermişti; diğer ailelerin çocuklarıyla olduğu gibi her hafta değil de, Bayan Bonner kötü bir nezleye yakalanıp ders müfredatının gerisinde kaldıklarında.

“Ama sen kızgınsın,” dedi Ivy.

“Hayır, değilim,” dedi Miel.

“Evet, kızgınsın. Karşılığında bir şey vermeden senden bir şey aldığımı hissediyorsun.”

Miel, Ivy’nin elinde tuttuğu paslı makası hatırlayınca kolunu tuttu.

Bu, Ivy’nin ona bir şey vermesiyle alakalı değildi. Onun ve kız kardeşlerinin onu göz hapsinde tutması, o sekiz gözün uyuşturucu büyülerini üzerine salıp onu pirinç bıçaklar kapanana dek ondan ne aldıklarını fark edemez hâle getirmeleriyle de alakalı değildi.

“İşte bu yüzden sana başka kimsenin görmediği bir şey göstermek istiyorum,” dedi Ivy. “Kimseye göstermediğim bir şeyi.”

Miel’in göğüs kafesindeki bir kıpırtı ona kaçmasını söyledi. Ama içindeki başka bir dalga onu Ivy’yi takip etmeye itiyordu. Hem merak etmesi hem de bir Bonner kızının sunduğu sırrı reddetmenin aptalca ve düşmanca hissettirmesi yüzündendi bu. Bir keresinde Lian Bonner bir doğum günü partisi vermişti ve Bonner kızlarının, aileleri dışında birilerini davet ettiği nadir durumlardan biriydi. Lian, Elise Shanholt’un onlara ucube dediğini ve Nate Stuart’ın seksi abisi onu davet etse bile o evin bir kilometre yakınına uğramayacağını söylediğini duymuştu.

Bu yüzden Ivy ve Peyton onun rakun kadar büyük, turuncu, güzel bir tekir olan kedisini çalmıştı. Onu sevmiş, kendi yaptıkları kaymaktan vermiş ve bir tutam kedinanesi yüzünden kuyruğunu kovalayınca kahkahalarla gülmüşlerdi.

Elise’in kediye kimin çaldığını öğrenmesi uzun sürmemişti. Onu almaya gittiğindeyse kedisi hurlayıp pençe atmış ve Elise’e yaklaşmamıştı. Ondan kaçmış, Ivy’nin bacakları arasında dönmüş ve Lian’ın kucağına kıvrılmıştı. Elise’in ailesi ona başka bir kedi alacaklarını ve bir düşünmesini, kızların ona nasıl da iyi baktığını, kedi onları sevdiyse bunun onların suçu olmadığını söylemişlerdi.

Miel, Elise’in bu yüzden koridorda bir hafta boyunca ağladığını hatırlıyordu. Kendi ailesi bile Bonner kızlarının tarafını tutmuştu. Ve o kedi geçen bahar ölene dek Bonnerların çiftliğinde dolaşıp durmuş, onu çalan kızlara dönmüştü sürekli.

Miel, Ivy’nin hediyesini reddedip ona sırtını dönerse bu bir savaş ilanı sayılırdı. Mor evdeki kız, lacivert evde yaşayan kız kardeşlere karşı.

Bu yüzden de Ivy’yle gitti.

Altın ve turuncu renkli ormanın derinlerine doğru yürüdükçe, korku ve heyecan arasında daha fazla gidip geliyordu. Bonner kız kardeşlerin, kendilerini seven oğlanlarda uyandırdığı hissin bu olduğunu düşündü. Ne kadar sevinip ne denli korka-

caklarına asla karar veremiyorlardı. Bir Bonner kızı tarafından bir havai fişek ömrü kadar kısa ve aniden ya da uzun ve delicesine sevebilirlerdi; hangisi olacağını da tahmin edemezlerdi. Hayal kırıklıklarının nazik mi acımasız mı olacağını önceden kestiremezlerdi.

Ağaçların arasından yalnızca birkaç ışık huzmesi süzülüyordu. Ama yılın bu zamanı ağaçlar kendi ışıklarını yayardı: kehribar, mercan ve tereyağı renklerinde. Ivy kavak, karakaym ve lale ağaçlarının sarısıyla neredeyse tamamen kaplanmış bir koruda durdu.

Bir çiçekçinin vitrini ya da bir tabut kadar uzun ve geniş bir kutu zeminde duruyordu; kenarları ve kapağı, hatta tabanı bile vitray camdan yapılmıştı. Bir bedenin dümdüz yatacağı taban zemine öyle yerleştirilmişti ki bütün kutu her an toprağa gömülüp mezar olmaya hazır gibiydi. Koyu kırmızı ve bordo sarmallar cam parçalarının üzerine işlenmişti. Koyu mavi ve yeşil alanın üzerine yumuşak yıldızlar serpilmişti. Gezegenleri ve takımyıldızları bölen yarıklar bile güzelliğinden çalamıyordu.

“Demek doğruymuş,” dedi Miel.

“Kısmen,” dedi Ivy. “Eğer merak ettiğin buysa, bizi güzel yapmıyor.”

Miel kutunun ne kadar süredir burada durduğunu merak etti. Bonner kızlarının vitraylı camı nereden, hangi nesilde bulduğunu asla öğrenemeyecekti. Belki satın almış, takas etmiş ya da çalmışlardı. Gerçi Bonner kadınlarının kendileri için bir şey çalmaya hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Miel’in duyduğu kadarıyla, kumdaki evrenpulu benekleri gibi güzel kız kardeşler de parıltılarıyla bu aileyi süslüyordu. Bu, Bay Bonner’ın kendi kız kardeşleri ve halalarından olduğu kadar kızlarından da korkmasına ve Bayan Bonner’ın ise kocasının ailesindeki o ateş saçlı kadınlara gıptayla bakmasına neden olmuştu.

Erkeklerle kiliselerinin pencerelerindeki parlak camları söktürmeleri için tek yapmaları gereken, kızıl ve altın rengi kirpiklerini kırıştırmalarıydı. Krem gibi beyaz omuzlarını göstererek

aynı adamların bu vitray camları mor şekerlerle dolu kutular gibi onlara sunmalarını sağlayabilirlerdi. Miel onların demircilerle cilveleştğini hayal etti; adamlar kutunun camlarını birleştirmek, köşeleri ve kenarlardaki gül rengi pirinçleri zımparalamak için hiçbir bedel istemezdi.

“Birkaç yıl kadar üstü kapalıydı,” dedi Ivy. “Sarmaşıklar ve yapraklar resmen onu gömmüştü.” Vitraylı camın etrafında yaram daire çizdi ve Miel eğer üzerinde leke ya da parmak izi kalırsa kendisini sorumlu tutacağını düşünerek tedirgin oldu. “Annemizle babamız bunu öğrenmemizi istemedi. Bir dedikoduymuş gibi davrandılar. Ama onu bulduk.”

Ivy, kimseye göstermediği bir şey olduğunu söylediğinde kız kardeşlerini hariç tutmuştu. Aslında pek yalan sayılmazdı; Bonner kız kardeşler tek bir organizmadaki hücreler kadar bütündü ve bu, Ivy’nin kız kardeşlerinden hiç sır saklamadığı anlamına geliyordu.

“Eh, Chloe’yle ben bulduk,” dedi Ivy. “Ama hep beraber temizledik.”

“Niye?” diye sordu Miel.

Ivy durdu, Miel geç anlıyormuş gibi dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çünkü o bizim,” dedi. “Herkes kendi malına sahip çıkmalı.”

Miel iki gölgenin hareket ettiğini fark etti. Henüz silüetlerini tanıyamamıştı. Sadece Sam’le gördüğü vaşak gibi ağaçların altından geçtiklerini sezmişti.

“Hayret, bunu nasıl bilmezsin,” dedi Ivy.

Miel yüzünü Ivy’ye çevirdi. “Neyi?”

“Hayatın, insanlara istedikleri şeyi verdiğinde kolaylaştığını.”

Miel gölgelerin yaklaştığını hissetti. Bakışlarını tekrar gölgelere çevirdiğinde Ivy onu yakaladı. Onun elinden kurtulmaya çalıştı. Ama Ivy’nin sıcak parmakları Miel’in bileklerini kavramıştı. Miel’in kısa süre önce gülünü kestiği yeri sıktağında koluna bir acı dalgası yayıldı.

Miel onun tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama sonra her şey

turuncu ve kıızı bulandı; sadece Ivy'ninki değil, Lian'ın açık kestane rengi saçları ve Peyton'ın soluk turuncu bukleleri de vardı. Sonra hepsinin elleri vücudunu kavradı ve onların çok vücutlu tek bir hayvan olduklarını anladı. Bir el tutuşunu kaybettiğinde yerini diğeri alıyordu. Miel tüm ağırlığını birisinin üzerine atınca diğeri onu geri çekiyor, böylece kuvvetini absorbe edip vurmasını engelliyordu.

Ivy, vitray camlı tabutun kapağını açtı ve Miel'i zorla içeri ittiler. Önce dizleri çarptı, darbe kol bileklerine kadar yankılandı. Miel yan tarafına düştü ve tüm o eller uzuvlarını duvarlara bastırırken Ivy kapağı kapadı.

Miel kapağın kapanmasını durdurmak için ellerini kaldırdı ancak ağırlık onu zemine bastırdı ve mandalın tıkırtısı cam tabutta yankılandı.

Kapağı yukarı ittirdi. Hiç hareket etmedi. Tüm ağırlığıyla cama yüklendi. Yerinden kıpırdamadı, sımsıkı kapanmıştı.

Mandal içeriden açılmıyordu.

Kapağı yumruklarıyla dövdü.

Duvarların arasında vücudunu ancak hareket ettirebiliyordu. Omzunu önce bir yana, sonra da kapağa vurmaya çalıştı. Uzun çatlakların desenleri kestiği yerleri hedefleyerek ağırlığını iki yandaki panellere yükledi. Fakat çatlaklar, uzun olanlar bile yüzeyseldi ve kırılmıyorlardı; ölüm kavanozundaki bir güve gibi sıkışıp kalmıştı. Yalnızca camdaki birkaç delikten giren soğuk havayla nefes alabiliyordu.

Camın dışında hareketlilik görünce başını çevirdi.

Parlak sonbahar ağaçları ve vitray camın rengi görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yine de Ivy'nin bakır saçlarının uzaklaştığını görebildi. Peyton ve Lian kıpırdamadı, turuncu ve kestane rengi saçları bir yere ayrılmadı. İki yanlarında gevşekçe salınan solgun kollarıyla nöbet tuttular.

Miel çığlık atmaya çalıştı ama içeride o kadar az hava vardı ki sıcak ve duvarlar sesini çaldı. Nefes almasına izin verecek bir şeye tutunmaya çalıştı. Sam'in teninin ve saçının kokusu.

Aracely'nin tırnaklarını erik rengine boyayıp uçlarına gümüş hilaller çizdiği ya da ortancanın moru gibi parıldayan aleksandrit bileziklerini takışı.

Sam'in evinin çatısındaki kiremitlerin, camdan mısır taneleri gibi rengârenk oluşu. Arduaz mavisi ve koyu sarı. Donuk gül ve batan güneş. Sam'in evinin kapısına giden çimlere gömülü yassı taşları düşündü.

Ancak burnuna sadece cildinden yayılan ter kokusu geliyordu. Aracely'nin tırnaklarını ya da çatı kiremitlerini düşünmek yalnızca bu vitray camdaki renkleri düşünmesine sebep oluyordu. Nefesini çalışıyordu. Onu boğuyordu.

GÜNEY DENİZİ

Öğleden sonra Sam, Bonnerların kapısına giden tuğla patikada Lian'la karşılaştı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence git kendini becer," dedi ve saçlarını bir kanat gibi savurarak hızla arkasını döndü.

Git kendini becer. Bazen *siktir git* olarak da kullanılırdı. Bonner kız kardeşlerin hepsinin kullandığı yosun rengi göz farı gibi klasik ve zamansız, her zaman aynı tepki.

Sam omuz silkti. "Öylesine sordum," dedi.

Sam, Lian Bonner'm kasabada kaba davrandığı tek kişi olma ayrıcalığına sahipti. Ancak bunu bir iltifat olarak kabul ediyor ve birkaç ayda bir aynı biçimde karşılık veriyordu.

Bonner kız kardeşler, Sam ve Miel'le aynı okula giderken herkes Lian'ın bakır bileziğindeki patine kadar sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Sırf kız kardeşleri onun ödevlerini yaptığı için derslerini geçtiğini, uysal ve uyumlu olduğundan okul yöneticilerinin vicdanının onu sınıfta bırakmaya el vermediğini söylerlerdi. Öğretmenler asla onun üzerine gitmez, derste metin okutmaz ya da tahtaya kalkmasını istemezdi. Bazen okuldakiler cesur hissettiğinde ve Bonner kız kardeşlerin kendilerini duymayacağından emin olduklarında güler ve dördü arasında en koyu saçların Lian'da olmasının sebebinin, kız kardeşlerinin ondan daha parlak olması olduğunu söylerlerdi.

Ama Sam öyle olmadığını biliyordu. Bonner kız kardeşlerin

artık evde eğitim görmesinin nedeninin Lian'ı geçirecek tek öğretmen anneleri olduğuna dair şakalara rağmen biliyordu.

Ayrıca zorlamaması gerektiğini de biliyordu. Bu yüzden de Lian ona siktirip gitmesini söylediğinde gidiyordu.

Lian, bugün kızdırdığı ikinci Bonner kız kardeşti. Bir çeşit rekor olmalıydı bu. Fakat bütün Bonner ailesi gergindi, tarlalarına yayılan camlar ve kırılğan mahsulleri hakkındaki fısıltılar yüzünden endişeliydi. O öğleden sonra, marketteki plastik poşetlerdeki ekmek somunları kadar yumuşak bir adam olan Bay Bonner, çiftlikte çalışmaya başladığından beri Sam'e ilk kez bağışmıştı. Bu durum Sam'i şaşırtmıştı ama bunu, Bonnerların her sabah uyandıklarında daha fazla balkabağını üzerini çiy kaplayan sert ve parlak cama dönüşmüş bulmasma bağlamıştı.

Birkaç saat önce okuldayken Bonner kız kardeşlerin hâlâ okula kayıtlılarmışçasına Bayan Owens'ın masasının etrafında vakit geçirdiğini görmüştü. Okul yönetim ofisini işleten genç ve güzel fakat oldukça kemikli, solgun Bayan Owens'ın gözlerinin çevresinde neredeyse kalıcı hâle gelmiş maskara lekeleri bulunurdu. Kenarları fırırlı bir mendile ağlıyor gibiydi her zaman ama Sam biliyordu ki ona derdini sorduğunda sadece alerjisi olduğuna ve kendi işine bakması gerektiğine dair ters bir yanıt alacaktı.

Bugün Bonner kız kardeşlerin hepsi, Chloe mezun olmuş ve diğerleri de artık evde eğitim görüyor olmasına rağmen, Bayan Owens'ın masasının etrafını sarmıştı. Önünde bile değil, arka tarafında, Bayan Owens'ın yanındalardı ve boş sandalyeleri paylaşıyor, kadın başını sallarken ona bir şeyler fısıldıyorlardı. İnce atkuyruğu florensan ışıklarını yansıtacak kadar sallanıyordu. Zavallı kadına ne yapıyorlardı acaba?

Dördü giderken Sam, Peyton'ı koridorda yakalamıştı.

"Senin için biraz yaşlı değil mi?" diye sormuştu Sam.

Bir an için Peyton, erkekler yerine kızlardan hoşlandığı gerçeği her ima edildiğinde olduğu gibi dehşete düşmüş görünmüştü. Gözleri o kadar büyümüştü ki irislerinin etrafında yalnızca incecik bir beyazlık görülebiliyordu.

Ama sonra Sam'e dik dik bakmuş ve kız kardeşlerine yetişmek için dönmüştü.

Sam, mecbur kalmadıkça kimseyi kızdırmaması gerektiğini iyi biliyordu. Bu kasabada, sınıfları dolduran açık tenli oğlanların arasına karışamayacak kadar esmerdi.

Sarışınlardan birkaçının tenleri öyle pembeydi ki kışın bile boyunları kırmızı görünürdü; ona evine dönmesini söylemişlerdi ve annesiyle yaşadığı parlak taşlı evden bahsetmediklerini birinci sınıfın ilk haftasından sonra anlamıştı.

Çiftlik çalışanlarının oğulları, kendisini onlardan daha üstün gördüğünü sanıyorlardı ve Sam de bu düşünceyi kanıtlamadan kendisini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Miel'le arkadaşlığı onlar için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kanlarının kökenleri dünyanın aynı kısımlarından geliyordu ama büyükanneleri onlara, bir azize olmadığı sürece vücudunda kıl ve deriden başka bir şey büyüyen kızlardan uzak durmalarını öğütlemişti.

Mesaisi bittikten sonra Sam evine yürüdü, hava serinliyordu ve gökyüzü Jarrahdale balkabaklarının mavi-grisinden bulutları sanki bir tuvale süngerle boyanmış gibi gösteren koyu, berrak bir maviye dönüşmekteydi.

Evine giderken hep Miel'in kinin önünden geçerci. En az kendisinin kadar evi biliyordu orayı.

Miel yatak odasının lambasını yakmamıştı. Ama ışık, mutfak penceresini aydınlatıyordu. Evin yanından geçerken Miel'in koyu, kabarık ve dağınık bukleleri yerine Aracely'nin sarışın ve taranmış saçlarını gördü.

Aracely mutfak lavabosunun önünde dikiliyordu. Islak ellerini başına götürerek saçlarını bir topuz yaptı ve bir kaşığın sapıyla yerine sabitledi.

Belki de Miel'le yatmak, Sam'in dünyasını daha netleştirmişti. Şimdiden hissedebiliyordu, balkabaklarının kabuklarının ellerine daha soğuk geldiğini. Miel'in saçlarının, Aracely'nin alması için onu gönderdiği, yağmurdan ıslanmış limonlar gibi koktuğunu.

Belki de şimdi hiçbir şey fark edilmeden, sıkıcı bir hâlde ge-
cip gitmeyecekti ve belki de bu yüzden, Aracely'yi görmek kolu-
na batan uzun tırnaklar gibi bir his bırakmıştı. Yüz hatlarının her
çizgisi, daha önce hiç olmadığı kadar onu etkilemişti.

Burnu Miel'inkinden daha uzun ve dardı, köprüsü daha in-
ceydi ama aynı eğime sahipti. İkisinin de dudaklarının üstün-
de aynı yumuşak hat vardı. Dudakları dümdüzdü. Gözleri bal
renginin farklı tonlarındaydı. Aracely'ninkiler arpa darısı kadar
koyuya çalarken Miel'inkiler portakal çiçeği ya da okalıptüsünki
kadar altındı. Ama aynı rengin farklı tonları olduğu su götür-
mezdi.

Bunlar bir yabancıya Miel ve Aracely'nin akraba olup olma-
dığını sordurmaya asla yetmezdi. Ama şimdi bu farklar, kış gö-
ğündeki yıldızlar kadar Sam'in gözüne batıyordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

KORKU GÖLÜ

Miel'in hatırladığı birkaç anısı, üzerinden çok kez geçtiği için iplik iplik kalmış gibiydi. Şimdi, vitray cam duvarların içinde kilitlenince bu anılar doldurmaları gereken ufacık alandan cesaret alarak çözülmüş ve yayılmıştı. Duvarların arasında, Miel'in nefesiyle ısınan hava onlara can ve kan bahşetmişti.

Vitray camın koyu renkleri karşısında gözlerini kapadı ama gözlerini kapadığında o geceyi hatırladı.

Miel'in annesi, kilisesindeki kocamış bir kadının tavsiyesine uyarak balkabağı tarlalarına gidip bulabildiği en büyük balkabağını oymuştu. Bir sandalyenin altı kadar büyüktü ve kırık beyaz rengindeydi. Sapındaki sarmaşığı koparmadan oymuştu ki ağzını kapadığında balkabağı topraktan ayrılmasın. Kabuğu çekirdeklerden ve liflerden temizledikten, içini ıslak değil nemli bırakacak kadar sıyırdıktan sonra Miel'i zorla içine sokmuştu.

Miel avaz avaz bağırdığını, annesine bunu ona yapmaması için yalvardığını hatırlıyordu. Annesi onu içeri kapadığında Miel elleriyle kabuğu döverek onu kırmaya çalışmıştı. Ağlamış ve annesine seslenmişti. Leandro'nun annelerine onu çıkarması için yalvardığını duymuştu. Hatta kapağı açmaya bile çalışmıştı ama annesi eline vurup ona durmasını söylemiş, kardeşinin şifa bulmasını isteyip istemediğini sormuştu.

Miel babasma seslendiğini hatırlamıyordu. Çoktan onlardan gitmiş olmalıydı.

*Señoralar** bunun işe yarayacağını düşünmüştü: Miel'i balka-

* (İsp.) Kadın -çn

bağının içine koy, kapağını kapa ve onu bir gece içeride bırak. Miel'i toprağa böylesine bağlamanın toprağa gülünü geri aldirtacağını düşünmüştü. Onun oları sahiplenecekti. Gülü kuruyacak ve bileğinden düşerek tekrar toprağın bir parçası olacaktı.

Miel bitkin düştüğünü hatırlıyordu, o kadar üşümüş ve susamıştı ki uyuyakalmıştı. Sabahı hatırlıyordu, annesi kapağı açtığında içeri süzülen gri ışık huzmelerini. Ezilmiş gülün hâlâ Miel'in bileğinde olduğunu gördüğünde annesinin hüznünü, hayal kırıklığını.

Miel, papazın annesine verdiği öğüde kulak misafiri olduğunu, adamın sesindeki yargılamayı hatırlıyordu. Sırada ne olduğunu anlayınca vücudunu saran korkuyu.

Vitray cam tabutun içine soğuk hava doldu. Boynuna dolanarak aralık dudaklarının arasından girdi ve Miel suyun altından çıkmışçasına bir soluk aldı.

Gözlerini açtı.

Peyton, cam tabutun kapağındaki gül renkli pirinç kenarları tutarak üstüne doğru eğiliyordu.

Miel oturdu, ne bir vitray cam ne de balkabağı kabuğu tarafından engellenince şaşırdı. Ellerini göğüne bastırdı, taze hava ciğerlerini sızlatıyordu.

Etrafına bakındı. Sadece gürgen yapraklarının ince, duru sarılarını ve mabet ağacının geniş yapraklarını gördü; Ivy'nin saçlarının bakırı ya da Lian'ın kestaneye çalan saçları yoktu.

Peyton hemen tepesindeydi, saçlarının maşalı bukleleri neredeyse Miel'e değiyordu.

"Henüz çıkmama izin vermeyecekti," dedi Peyton. "Rica etmemiz gerekti."

Miel vitraylı cam tabuttan sendeleyerek çıktı, nefesi normalleşmişti ama doğrulamayacak kadar dengesizdi. Hâlâ elleri ve dizlerinin üzerindeyken başını kaldırıp Peyton'a baktı. "Teşekkür etmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Peyton, Miel'in görebileceği kadar irkildi. Vicdan azabının nedeninin Miel'in, Sam'in en iyi arkadaşı olması ve Sam'in ona

yardım etmesi olup olmadığını merak etti. Peyton her perşembe akşamı boynunda aşk morlukları kadar ruj izleriyle de ailesinin çiftliğine giden yolda yürürdü. Miel bunu biliyordu çünkü Chloe gittiğinden beri Sam onun arkasını kolluyor, matematik ödevi için ona yardım ettiğini söylüyordu ama Bay ve Bayan Bonner dışında herkes bunun bir şaka olduğunun farkındaydı. Sam, Miel'in bir hafta uğraştığı edebiyat ödevlerini bir saatte yazardı ama ikisi birlikte matematik sınavlarına çalışmadığı sürece dersten geçemezdi.

Şükürler olsun, diye düşünürdü Miel sıklıkla; Peyton, endişelenmesi gereken Bonner kız kardeşlerden değildi. Miel ve Sam'den iki yaş küçüktü ve en azından kendisi kadar güzel olmayan kimseyle ilgilenmezdi. Bu da Jenna Shelby, onunla konuşmadığındaysa bazen Liberty Hazelton demektir.

Ama şimdi Peyton, onu Ivy'den daha çok korkutuyordu. Yüzünde hem suçlu hem de pasif görünen bir bakış vardı, sanki kız kardeşleri adına özür dilerken göz açıp kapayıncaya kadar onların gölgelerine yetişmek için peşlerinden koşabiliyordu.

"Orada nefes almak zor, değil mi?" diye sordu Peyton, kollarını kavuşturup dirseklerini tuttu. "Nefes almanı sağlayan ufak delikler var ama yine de zor."

Miel'in boğazındaki soluk, ateşi çıktığında Aracely'nin kendisine zorla içirdiği çay kadar ekşi ve sıcak oluverdi. Ivy, vitray camın onları güzelleştirmesinin bir dedikodudan ibaret olduğunu söylemişti. Ama belki de onları Bonner kız kardeşler yapan bu ıslıl ıslıl cam duvarlardı. Belki başka kızların kazaklarında dudak parlaticısı izi bıraktığını fark ettiklerinde Peyton'ı oraya kapamışlardı. Belki de kardeşlerini her kim olursa olsun, erkeklerden de kızlardan da, üstün tutacağını ve hoşlandığı kızların onun için erkekler kadar harcanabilir olduğunu fark ettiklerinde çıkmasına izin vermişlerdi.

Miel vitray camın kenarını kavrayarak doğruldu.

"Seni buraya mı kilitliyorlar?" diye sordu. "Bunu yapamazlar. Annenle babana bunu söylemelisin."

"Hepimiz yapıyoruz," dedi Peyton. "Bu, kimin ihtiyaç duyduğuyla ilgili."

Peyton'ın bakışları sakindi ama soğuk değildi; meydan okumayan bir korkusuzluk içindeydi.

Onu vitray camlı tabuta kilitlemiş olsalar da kız kardeşlerinden korkmuyordu. Hatta ona, bunu kendilerine de yapmalarını öğretmiş olmalarına rağmen.

"İstedığimizi yap," dedi Peyton. "İstedığimizi yap yoksa sana hep zorla yaptırırız."

Hem kendisi hem de Bonner kız kardeşler diye çağırılan vücuttaki bir hücre gibi çıkan sesi, Miel'in sırtını o cam duvarlara bastırmasına neden oldu.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Miel.

"Hayır. Bir tavsiye."

Peyton, bukleleri flamalar misali dalgalanarak uzaklaşırken Miel onun peşinden gitmedi. Ormandan bir çıkış yolu aradı; ağaçlar kıvılcık, pas ve sarı tonlarına bulanana kadar koştu. Ağaçların azalarak açık havaya açıldığı bir yer bulunca ağız dolusu bir soluk aldı, ayaklarının altında çatırdayan cam sesini duyunca soluğu yarım kaldı. Cam parçaları ayak bileklerini çizdi.

Etrafına bakındı, kesilen nefesi boğazının duvarlarına batıyordu. Bonnerların çiftliğinin farklı bir köşesindeydi. Ve telaşlı adımları camdan birkaç balkabağı parçalamıştı. Büyük olanlar yarılarak açılmış ve iki yana düşmüştü. Küçük olanlarsa Miel'in durduğu yere dökülen parçalara ayrılmıştı.

Miel'in camdan balkabaklarını kıran adımları, içlerinde tuttukları her şeyi, Bonner kız kızlarının çekmecelerinde saklamadığı küçük fırtınalarını özgür bırakmıştı. Şimdi elden ele doluşturdıkları göz farlarının ve allık paletlerinin, birbirlerinden asıl sahibinin kim olduğunu unutana dek ödünç aldıkları tişörtlerin kokusunu neredeyse alabiliyordu. Koku, dilinde acı bir tat bıraktı; tıpkı kontrolsüz yanan ateşin dumanının güneşi kırmızıya ve havayı da küle çevirişi gibi.

Birkaç balkabağı ıslakmışçasına parlıyordu. Renkleri o kadar

koyu ve biçimleri o kadar yumruluydu ki ilk bakışta, marketlerde satılan kara kabuklu Marina di Chioggia ya da Musquée de Provence balkabaklarından olduklarını sandı.

Ama hepsi koyu yeşil değildi. Bazıları koyu kırmızıydı, tıpkı vitray camlı tabutun kapağındaki büyük gezegen gibi. Diğerleri gökyüzü gibi mor ve mavi ya da yıldız serpintileri gibi gözalıcı bir beyazdı.

Ve hepsi de pürüzsüz, parlak ve soğuk camdı.

Miel ne fısıldarsa fısıldasın, ne haykırırsa haykırırsın hepsi camdı.

YALNIZLIK GÖLÜ

Miel donup kalmıştı. Ağaçlıkta o vitray camlı tabut bekliyordu. Burada da hem mücevher renkli camdan yapılan hem de onu yıllar önce tutsak eden etin aynısını taşıyan tüm bu balkabakları, onu olduğu yere mıhlıyor ve koştuktan alıkoyuyordu. O cam sıraları geçemezdi.

Miel yere çöktü, kırık camla kaplanmamış ufak bir parça toprağa yerleşti. Dizlerini kendisine çekip ayak bileklerini kavradı ve sarmaşıklara, balkabaklarına ya da kendi adımlarının yarattığı cam kırıklarına dokunmadan mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştı. Ama birkaç parça kırık cam ayağının altında ezildi, topukları onları sert toprağa bastırdı.

Dünya, onu içine çekip yok etmek isteyen her şeyden ibaretti.

Her şey gürültüden ibaretti. Annesinin çığlıkları. Abisinin onu çağırması. Ama hava durağan ve soğuktu; rüzgâr esmiyordu ve annesinin fısıltılarından bir iz yoktu.

Parmaklarını şakaklarına götürüp kuvvetle bastırdı, içindeki boşlukların susmasını diledi.

"Miel?" Sam'in tüm o yankıları kesen sesini duydu.

Adımlarını öyle usulca atıyordu ki ayakkabılarının altındaki camların çatırtılarını bile duymamıştı.

Başını kaldırıp baktı.

Aylarından birini tutuyordu: *Palus somni* ve *sinus iridum* detaylarının boyandığı eski bir cam küre. Onu kesip de ayı astığında görünmez olacak ince tel, omzundan sarkıyordu. Ahşap merdiveni nereye koyduğunu merak etti. Aylarını izin verilen her yere ası-

yordu ve kasaba da neredeyse her yere asmasına müsaade ediyordu. Bu ayların ışıkları, diyorlardı, gökyüzündekinden çok daha yakın ve sağlam bu ışıklar, çocukların kâbuslarını uzakta tutuyor. Çocuklar hastalandığında onu çağırırlardı ve Sam de yıpranmış evlerinin dışındaki kalın ağaç dallarına aylar asardı.

Sam yanına diz çöküp ayı koltuğunun altına sıkıştırdı ve ağırlığı ayaklarının altındaki camı ezdi. Ama ne ürktü ne de geri çekildi. "Ne oldu?"

Miel, onun arkasına bakıp balkabağı tarlalarına ve kırık camdan oluşan yola doğru başını salladı.

Sam onlara hızla göz atıp yüzünü ona çevirdi, dikkatini vermemişti. Bunun, Miel'in o sarmaşıklarda büyüyen her şeye duyduğu korku olduğunu düşünmüştü herhalde.

Ama camların parıltısı onu çekmiş olmalıydı. Tekrar bakınca bakışları odaklandı. Gözleri cam balkabaklarının üzerinde gezindi: koyu kırmızı ve mor, lacivert ve yeşil. Sarmaşıklarda yetişen meyveleri keserken etrafından dolanması gerekeceği bu şeyleri yeniden gözden geçiriyordu.

Yine ona baktı.

"Bunu sen yapmadın," dedi. "Bu senin hatan değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sam ne kadar da aptaldı. Aptaldı, nazikti ve Miel'in bir şeylerle suçlanması karşısında savunmaya geçmeye daima hazırды. Bu kasabadaki insanların, cadı diye Bonner kızlarından daha çok çağırdığı yegâne kişilerin Miel ve Aracely olduğunu biliyordu. Herkes çok fazla ya da çok az yağmur veya ilkokulda yayılan kötü öksürük salgını yüzünden onları suçlamaya mor eve geldiğinde, insanlara evlerine dönmelerini söyleyen ilk kişi Sam'in annesiydi. Ve eğer gitmezlerse kasabadaki her ayı parçalayacağını söyleyen ilk kişi de Sam'di.

Miel ve Aracely, bunu asla yapmayacağını biliyordu. Bu kasabanın çocuklarını mışıl mışıl uyutan bir şeyi asla parçalamazdı. Ama o koyu tenli bir çocuktı, kökenini anlayamadıkları bir karanlıktı bu ve onları tehdit ettiğinde, Sam'e inanıyorlardı.

Sam ve annesi, Aracely'yi savunmakta haklıydı. Ama kasabanın Miel'e ne istiyorsa yapmasına izin vermelilerdi.

Leandro'nun ölmesi onun hatasıydı. Annesinin ölmesi onun hatasıydı.

Sam elini ona uzattı, ağaçların salınması kadar yavaştı.

"Hadi eve gidelim, olur mu?" dedi.

Manşetine dokunduğunda Miel kolunu çekti, teni söyleyemediği her şeyle avaz avaz bağıırıyordu.

Lütfen bana dokunma.

Lütfen beni bırakma.

Lütfen benim bu olmama izin verme. Her şeyden korkuyordu, herkese kızgındı ve her şeyi kendi içinde tutmakta öyle başarısızdı ki yaprak ve diken şeklinde bileğinden çıkıveriyorlardı.

O bir zehirdi. Ve onu kurtarmaya çalışan, saçları ağaç kabuğu kadar kara olan son oğlan nihayetinde ölmüştü.

Bu hareket, kolunu çekmesi ona küçücük gelmişti. Ama Sam irkilmiş ve endişelenmiş göründü, gözlerinin siyahıyla beyazı arasındaki mesafe net ve keskindi.

Ayı o kadar yakınına bıraktı ki teni biraz maviye döndü.

"Bunu senin yanında bırakacağım, tamam mı?" dedi.

Aracely'nin yatak odasındaki kadar ayna büyük olan ay, kara düşen alacakaranlık misali Sam'in tenine hafif bir ışık yansıttı. Kraterleri ve düzlükleri, *mare insularum* ve *lacus hiernalis*'i, adalar denizini ve kış gölünü solgun, koyu gümüş rengine boyamıştı. Parıltı, sığ sulara düşen ay ışığı gibi görünüyordu.

Bunu çoktan yakmıştı, içine koyduğu mum yanıyordu.

"Ve döneceğim," dedi.

SÜKÛNET DENİZİ

Aracely'yi mutfaktaki sarı masada oturmuş, tırnaklarındaki ojeyi çıkarırken buldu.

"Miel nerede?" diye sordu Sam'i gördüğünde. "Ormanda bir yerde oynaştığınızı sanıyordum."

"Pek sayılmaz," dedi.

Gözlerini mutfak zeminindeki fayansların desenlerine dikti. Yıpranmış kahverengi seramiğin, kışın Miel'in teninin aldığı renge benzediğini daha önce hiç fark etmemişti. Yazları bronzlaşır, tenine kondurduğu yıldız çıkartmalarının keskin hatları göze çarpardı. Ama gri gökyüzünde geçirilen aylardan sonra teni bu renge dönerdi; bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Onun üzerinde dikilmek garip hissetmesine neden oldu, sanki Bonnerların tarlalarının sınırlarında oturduğu yerden bile Miel onun ağırlığını hissedebilecekti.

"Kelimeler Sam," dedi Aracely. "Kullan onları."

Ortaokula gittiği, sesinin diğer oğlanlarındaki gibi kalınlaşmadığını kimse fark etmesin diye suskunlaştığı zamandan beri bunu söylüyordu. Başkaları Sam'in kendi sesindeki değişimin geçmesini beklediğini, konuştuğunda sesinin tizleşmesinden korktuğunu sanıp üzerinde durmamıştı. Odasında tek başına kaldığı zamanlarda ses alıştırması yapmıştı, böylece kelimelerindeki beklenmedik çatlamlar ve kesilmelerden korkarak susmuş diğer oğlanlar kalın seslerle konuşmaya başladığında, kendisinin de onlarınkine benzeyecekti.

Ama Aracely sessizliğine tahammül edemiyordu, ne geçmişte ne de şimdi.

Başını kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım var."

Bu kadarı yeterliydi. Ne panikledi ne de sorular sordu. Aracely'de kendi annesine rakip olacak bir sükûnet vardı. Annesi, bacaklarının arasındaki kanama başladığında onunla nasıl konuşacağını bilemediğinde Aracely onunla önce tek başına konuşmuş, ardından okullarının kaldırmadan önce verdiği sağlık dersindeki gibi bir konuşma için morsalkım rengindeki evin mutfağında onu ve Miel'i toplamıştı. Aracely, konuşma sırasında süklüm püklüm olmayan tek kişiydi. Sam ve Miel, kanepenin birer ucuna sinmişti; Sam parmaklarını kendi saçlarının köklerine bastırırken Miel yüzünü mindere gömmüştü.

Aracely asetonla ıslatılmış pamuğu fırlatıp onu takip etti.

Miel, Aracely kendisine dokunduğunda titredi, tıpkı Sam ayısını yapmaya çalıştığında olduğu gibi. Aracely, onunla o kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki Sam ne dediğini duyamadı. Onu, Sam'in nasıl yapacağını bilmediği bir şekilde sözleriyle sakinleştirdi, kelimeleri âdeta Miel'in takip etmesine yardımcı olduğu bir ritimdi. Sesinin frekansını Miel'in dinlemesini sağladı, ta ki Miel başını sallayana ve Aracely'nin ellerini tutmasına izin verene dek. Aracely ayağa kalkmasına yardım etti, kırık camlardan oluşan takımyıldızların arasında ona yol gösterdi.

Bu hareketler onun yapacağından, hatta annesinin Miel'le konuşmasından bile çok farklıydı.

Ne tam mânâsıyla kardeşçe ne de tam anlamıyla anaçtı. On yıldır beraber yaşayan kız ile kadın arasında büyüyen bağdan farklıydı bu.

Bu akşam Sam, Miel için yeni bir ay boyayacaktı: Ormana götürdüğü mavimsi aydan daha sıcak renkli bir tane. Kollarını dolduracak kadar büyük yapacak, ışığı hem dolunay hem de hı-lal olacaktı. Yüzüne çiçek ayını* boyayacaktı, kenarları neredeyse haziran dolunayı kadar kırmızı olacaktı. *Mare serenitatis* ve *mare*

* Mayıs'ta yükselen aya verilen ad -çn

tranquillitatis'ini çizecek, sükûnetin ve sakinliğin engin denizleri kış ayının keskin beyazını kıracaktı.

Bütün renkler, Miel'le o yaz gökyüzünde buldukları gül ayları gibi görünecekti. Miel'in penceresinin dışındaki kayın ağacına asacaktı ve Miel de onun ışığıyla uyuyacaktı. Miel'e gece göğünde asılı duran her ışığı vermek istiyordu. Ona, yıllar önce kaybettiğini sandığı şeyi vermek istiyordu.

Sam, onun yanında kalabilirdi. Büyükannesinin kendisine anlattığı safran tarlalarını, nasıl da bazen saman gibi, bazen yapraklar ve bazen de içlerinde sakladıkları baharat gibi koktuğunu anlatabilirdi. Büyükannesinin kendisine anlattığı, en sevdiği hikâyeyi ona anlatabilirdi. Birbirine âşık olmuş bir prens ve perinin, dolunayın aydınlattığı gecelerde zaman zaman Saif-ul-Malook gölünün sularında nasıl görüldüğünü.

Ama Miel'i eve götüren, yatağına yatıran, uyumasını sağlayan Aracely olmuştu. Miel'in odasının kapısında dikilmiş, aralık dudaklarının arasından soluk alıp vermesini izliyordu.

O bakışta bir çeşit sahiplenme vardı. Sahiplenici olduğu kadar korumacı ve gururlu.

Sam, Aracely ve Miel arasındaki benzerliği düşündüğü ânu aklından silip atmıştı. Yerden aldığı, evirip çevirdiği ve bırakmaya karar verdiği bir taş gibi ellerinden bırakmıştı. Ama şimdi yine onu arıyordu, parmaklarını yapraklardan oluşan bir halıya daldırıyor ve ikinci kez onu buluyordu.

Miel kendi düşleri ve o cam balkabaklarının arasındaki alana yerleşirken bunu Aracely'ye soramazdı, şimdi olmazdı. Ama unutmuyacaktı. Bu sefer peşini bırakmayacaktı.

UNUTKANLIK GÖLÜ

Bayan Owens'ın sesi, gergin kahkahası ve Aracely'yle sohbeti döşeme tahtalarından yükseliyordu.

Miel yatak odasının kapısını açtı. Aracely'nin yumuşak, sakin, *erkekler ne kadar korkunç* sesiyle yanıt verdiğini duydu. Bayan Owens'ın sesi titriyordu, Miel bu sefer hangi sigortacı ya da şilte-zinciri milyonerinin kadının kalbini kırdığını merak etti.

Ve Aracely'nin yardım etmesi için Miel'i neden aşağıya çağırmadığını.

Aracely ocağın başında dikilmiş, lavanta ve zencefil çayı için su kaynatıyordu. İkinci seferden sonra, bu kadar çok aşk hastalığı şifasının ardından içi çok gergin ve kırılgan olmasın diye Bayan Owens'a bu çayı vermeye başlamıştı.

Miel tezgâha yaslanıp dirseklerini fayansa dayadı. "Nerede?" diye fısıldadı.

"Makyajını tazeliyor," dedi Miel'e ıstırap dolu bir bakış atarak. "Bu seferki kötüydü. Her yere maskara bulaştı."

"Beni neden istemedin?" diye sordu Miel.

Aracely eğildi. "Bence o da adama aynı şeyi sormak istiyor."

Miel dirseğiyle onu dürttü ve Aracely dudaklarını birbirine bastırdı. Böyle şakalar yapıp kulağa acımasız gelmemeyi sadece Aracely başarabilirdi.

"Demek istediğim, neden beni aşağıya çağırmadın?" dedi Miel, kısık bir sesle. "Sana her zaman yardım ederim."

Aracely gözlerini kıstı. "Dün uzun bir gece geçirdin. Yorgun olabileceğini düşündüm."

Miel, sahiplendiği bir yerden kopmanın huzursuzluğunu hissetti. Aracely'ye hep yumurta ve portakal uzatırdı. Aracely, aşk hastalığını çıkarma zamanı geldiğinde pencereyi açması için her zaman Miel'e işaret verirdi. İkisi de aşk hastalığını dikkatle kovar, uçarak geri girmesini ya da bir sepet meyveye veya bir vazo çiçeğe sıkışıp kalmasını, seramikleri eşekarısı kanatları gibi titretmesini engellemek için onu izlerlerdi. Ya da daha kötüsü, çıktığı vücuda hışımla dönmesini. Aşk hastalığının tedavisi, ziyaretçilere tamamen içgüdüsel ve gösterişli görünürdü. Ama Aracely buna, ham opalı kesmek kadar yöntem ve sabır gerektiren bir meziyet gibi yaklaşırdı.

Ve Miel, Aracely'yle yaşadığı süre boyunca bunun her zaman bir parçası olmuştu.

"Ben iyiyim." Miel doğruldu. "Bunu yapabilirim."

Çaydanlık ötüncü Aracely onu ocağın üzerinden aldı. "Emin misin?"

"Sadece kâbus gördüm," dedi Miel. "Hepsi bu."

"Kulağıma öyle gelmedi ama."

Bonnerların tarlalarındaki yepyeni, topaz ve kantaşı kadar koyu ve parlak camdan balkabakları hakkındaki dedikodu kasa-bayı fokur fokur kaynatmaya başlamıştı.

"Benim yaptığımı mı söylüyorlar?" diye sordu Miel.

"Hayır." Aracely kaynar suyu bardağa boşalttı. "Neden söyledinler?"

Miel, parmaklarındaki gerilimin yüreğine doğru çekildiğini hissetti. Bonner kız kardeşlerden başka hiç kimse, vitray' camlı tabutu ailelerinin hikâyelerindeki belli belirsiz yerden döndürdüklerini bilmiyordu. Bonner kız kardeşlerden başka kimse, Miel'i içine kilitlediklerini bilmiyordu.

Miel'den başka hiç kimse o mücevher renkli, camdan balkabaklarının bir tehdit olduğunu görmüyordu.

Miel, Aracely'nin Bayan Owens'ın çayına her daim rendelediği *panela** parçasını uzattı.

* Orta ve Latin Amerika'ya özgü, rafine edilmemiş bütün şeker kamışı -çn

"Bunu yapabilirim," dedi.

Aracely *panelayı* aldı. "Emin misin?"

"Sana hep yardım ederim," diye yanıtladı Miel.

"Onu sayamayacağım kadar çok tedavi ettim. Kalbini kendimkinden daha iyi bilirim. Birini kaçırıcaksan, bunu kaçır."

"Ama bu önemli," dedi Miel. "Sürekli müşterileri mutlu etmek gerektiğini söylersin hep."

Aracely, Bayan Owens'ın arkasından kapadığı kapıya baktı. Açılan bir musluğun sesi duyuldu.

"Peki," dedi Aracely. "Ama ağırdan al. İstedğim bir şeyi bana hemen getirmek zorunda değilsin. Bekleyebilirim. Emma da öyle. Eğer bir saat sürerse, ne olmuş yani? Yeşil bir yumurta istemişken bana pembe bir yumurta vermeni istemiyorum."

"Anlaştık," dedi Miel.

Böylece lacivert odadaki masanın üzerine bir örtü serdiler ve Bayan Owens, muhtemelen âşık olduğu adama ait bir mendili sımsıkı tutarak odaya girdi. Miel'in herhangi bir elbisesinden daha pahalı görünüyordu. Mumlar, ipeği Aracely'nin İspanyol pirincinin rengine çevirdi.

Aracely mendili kadının elinden almaya çalıştı.

Bayan Owens sımsıkı tuttu.

Aracely, ince kemikli parmaklarıyla Bayan Owens'ın saçının bir tutamını okşadı. "Bırak hadi," diye fısıldadı, sesinde her şeyin yolunda ve güzel gittiğine dair sıcak bir güvence vardı. Saat, öğleden sonranın altın saatleriydi ve dünyada korkuya yer yoktu.

Bayan Owens gözlerini kapayıp ellerini açtı ve Aracely mendili aldı.

Miel kollarını kavuşturup elleriyle tuttu. Vücudundaki bütün sıcaklık bileğine çekildi. Bayan Owens'ın yüreğinin ağırlığını, hayal kırıklığını nasıl da ıslak kıyafetler gibi üstünde taşıdığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Uzan," dedi Aracely.

Bayan Owens uzandı. Neredeyse beyaz görünen sarı saçların-

daki bukleler başının etrafına yayıldı. Maskarasının döküntüleri yanaklarına kül gibi yapışmıştı, kirpiklerinde yaşlar titreşiyordu.

Aracely mendilden bir parça kopardı. Bayan Owens âdeta hissetmişçesine titredi. Aracely kumaşı bir cam kavanozda yakıp Cascialı Azize Rita'ya dua etti. Satenin kenarları kararıp içeri doğru kıvrıldı.

Miel, Aracely'ye yeşil sapı hâlâ üzerinde duran mor bir soğan verdi. Aracely her zaman hangi renk yumurtanın, hangi portakalın, hangi şifalı bitkinin kullanılacağını bilirdi. Soğanı Bayan Owens'ın üzerinde gezdirip duayı tekrar etti; sesi, odadaki havayı yumuşatan bir fısıltıydı.

Bayan Owens gözlerini o kadar sıkı kapadı ki yaşları saçlarına döküldü.

Miel dikilip Aracely'nin emirlerini bekledi. O kadar uzun süre bekledi ki yere solgun güneş ışığı kurdeleleri düştüğünü gördüğünü sandı. Kıvrılarak döndüler ve süpürgelikleri yaladılar. Sonra da ahşap masanın etrafına dolandılar.

İlk başta ufak akıntılar gibi görünüyorlardı, bileğinden daha kalın olmayan su şeritleriydi. Ardından sertleşmiş göründüler ve parıltılarında bir keskinlik vardı.

Cam gibi. Camdan sarmaşıklar gibi: Sırf koyu yeşil değil, aynı zamanda koyu mavi, kırmızı ve mor. Lacivert duvarlarda yükseldiler. Miel'e uzanıp kollarına dolanmaya çalıştılar. Temas etmeden kendisine dokunduklarını hissetti; dirseklerinden bileklerine ulaşan bir acı hattıydı.

Onu, teninin altında büyüyen yapraklarla dikenler gibi kanattılar ve kolunu saran cam sarmaşığın acısını hissetti. Çatlacaklardı ve tırtıklı parçalar bileklerini kesecekti. Kanı camı boyayacaktı. Daha çok parçalanıp etine daha çok batacaklardı.

Pervaza bir kuş çarpmışçasına pencereden bir patırtı geldi, odanın içinde yankılandı. Sonrasında keskin bir çığlık geldi. Havada akarak duvarların üzerinde sekti.

"Kahretsin, Miel," dedi Aracely, Bayan Owens'ın omuzlarını tutarak. "Beni duyuyor musun? Pencereyi aç!"

Bayan Owens oturduğu yerde doğrularak artık sahip olmadığı mendile uzandı. Başını eğince ellerinin boş olduğunu görerek şaşırdı.

Miel, Aracely'nin ilk soruşunu hatırlamıyordu bile. Ama Bayan Owens'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi, gözlerinin neredeyse sadece beyazlarının görüldüğünü görebiliyordu.

Aracely, kadının aşk hastalığını çıkarmıştı.

Ve Miel pencereyi yeterince çabuk açmadığı için cama çarpmış, ardından da hızla Bayan Owens'ın içine dönmüştü.

Miel pencereye atılıp çerçeveyi gittiği kadar yukarı kaldırdı.

"Sorun yok," dedi Aracely, masada titreyen kadına. "Sorun yok."

Ama Bayan Owens'ın solukları titrekti ve yine çığlık atmaya başladı.

Ama Aracely ellerini Bayan Owens'tan ayırmadı.

"Yine uzan."

Aracely'nin sesi ne kadar güven verici olsa da Miel, sırtının bir akım geçmişçesine dimdik olduğunu gördü.

Bayan Owens tekrar uzandı. Ama titredi. Havayı tutuyordu.

Aracely ellerini Bayan Owens'ın üstünde gezdirdi, avuçlarını köprücükkemiklerine bastırmaya hazırlandı.

Ama Miel aşk hastalığını görebiliyordu, çıkıp ardından geri döndüğü için artık daha huzursuzdu, Bayan Owens'ın içinde çırpınıp duruyordu.

Bayan Owens doğrulunca saçları sırtına döküldü. "Hayır," dedi. Yüzünü ekşitince maskarayla kararmış iki gözyaşı gözlerinin kenarlarından döküldü. "Yapamam."

Lacivert odadan kaçarken dalgalanan saçları omuzlarını süpürdü.

Aracely'nin masasından kalkanlar bu sözleri söylemezdi. Aracely ne zaman şifa verse, ziyaretçileri her defasında yorgun olduklarını söylerdi. *Çok tuhaf, öyle yorgunum ki. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım.* Aracely'nin aşk hastalığı şifası insanları genelde günlerce uyuturdu. İlk başta iyi hissederlerdi, uyanık ve canlı; ardından ra-

hatlığa ve bitkinliğe kapılırlardı. Bir keresinde aşk hastalığı şifası, bir adamı kasımın sonlarındaki pas renkli yapraklarda uyutmuş ve penceresinde uçuşan ilk karla uyanmasına neden olmuştu.

Ama Bayan Owens, şaşkın ve uyanık bir hâlde mor evden dışarı koşuyordu.

Kapı ardından sertçe kapandı. Bayan Owens'ın adımları dışarıdaki çakılları etrafa saçtı.

Yırtık mendil yere düşmüştü.

Miel onu almak için eğildi.

Aracely'nin adımları ahşap parkenin üzerinde tıkırdadı ve Miel başını kaldırdı. Aracely'nin telaşla kapıya gittiğini gördü.

Miel onu dışarıya kadar takip etti; hava soğuk ve yeşildi, yağmur ve çimen kokuyordu.

Ama Bayan Owens arabasını çoktan çalıştırmıştı. Uzaklaştıkça arka farların ışığı küçülüyordu.

"Bırak gitsin," dedi Miel. "Geri dönecek."

Aracely ona doğru döndü, o kadar yakınındaydı ki parfümündeki kehribarın kokusunu alabiliyordu. "Bana hazır olduğunu söyledin. Bunu yapabileceğini söyledin."

"Hazırım sandım," dedi Miel. "Bir an için dalmışım. Özür dilerim."

"Ne yaptığının farkında mısın?" Aracely sarsılmış, kendinden geçmiş görünüyor; sanki kız ve erkek evlatların, ailelerinin mezar taşlarındaki adları kazıyarak çıkardıklarına şahit olmuştu.

"Üzgünüm," dedi Miel.

"Harika," dedi Aracely. "Üzgünsün. Eh, her şey yoluna girdi, değil mi?"

Miel, özrünün ağzında bıraktığı tadın dilinde keskinleştiğini hissetti. "Bak, eğer bana bu kadar kızgınsan neden Sam'i çağırmıyorsun?" diye sordu. "Zaten sana daha iyi yardım ediyor, değil mi?"

"Sam." Aracely'nin kahkahası keskin bir soluk, neredeyse bir iç geçirişti. "Sam'den mi bahsetmek istiyorsun? Annesiyle birlikte bu sırrı yıllardır nasıl sakladığını sanıyorsun?"

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Miel.

Aracely, Miel’in kazağını yakalayıp onu kendisine çekti; Miel’i sarsmaktan ziyade, başkasının duymasını önlemek istiyor gibiydi.

“Emma Owens, Sam’in gerçek belgelerini gören tek kişi,” dedi Aracely, sıkılmış dişlerinin arasından. “Samira yerine Samir olarak kaydedilmesinin sorumlusu o.”

Miel’in ayakları altındaki çim yumuşacıktı, sanki suya dönüşüp ikisini de içine çekmek üzereydi.

“Ne?” diye sordu.

“Bunca zamandır sadece şansının yaver gittiğini mi sanıyordun?” diye sordu Aracely. “Okulun, adı ve doğum tarihi konusunda annesinin sözüne güvendiğini mi? Sam’in annesi, ilk ve ortaokulu belgelerinin olmadığı söyleyerek atlattı ama lisede bunu kabul etmezlerdi. Resmî belgeler olmadan onu kaydetmezlerdi. Bu yüzden, bu masada herkesten çok yatan kadından bir iyilik rica ettim. Bana borçluydu. Doğum adını bilen tek kişi o. Ve ona yaptığım iyilikler yüzünden sessiz kaldı ama şimdi...” Aracely cümlesinin devamını getirmeyip Bayan Owens’ın gittiği yola baktı.

Şimdi Aracely başarısız olmuştu. Bir sürü kusursuz, ilaç kadar deva veren şifadan sonra başarısız olmuştu. Aracely’nin neredeyse yumuşak, parıltılı bir rüya gibi verdiği hünerli şifalar, yalnızca kendi güvenilir namını korumuyordu.

Sam’in, kimsenin bilmesini istemediği gizli adını da koruyordu. Ve Miel bir hata yapmıştı.

Dehşet içini doldurdu.

Aracely içeriye döndü.

“Bunu düzeltebilir misin?” diye sordu onun peşinden giden Miel.

Aracely montunu giyip yakanın yeşil kadifesinin altından saçlarını çekti. “Bilmiyorum.” Arabasının anahtarlarını aldı. “Ama umalım da öyle olsun.”

UYKU BATAKLIĞI

Miel, bileği ansızın acıyınca irkilerek uyandı. Biraz önce sözler duyduğunu hissederek titredi ama onları anlayamayacak kadar uykuluydu ve yankıları şimdi elleriyle yakalamayacağı kadar solmuştu.

Aracely'nin dönmesini beklerken kanepede kıvrıldığı yerden telaşla doğruldu ve oturdu.

"Aracely?" diye seslendi kapıya doğru.

Uykusu hâlâ tam olarak açılmamıştı. Ama bulaklığın arasından Ivy'nin koyu kırmızı saçlarını gördü.

Ivy, Miel'in tepesinde dikilmiş bir hâlde bileğine bakıyordu. Gözleri, Peyton'ın o gece su kulesinin yanındayken tuttuğu bal kabağı kadar gri görünüyordu. Yüzünde rahatlamış ve tatmin olmuş arasında bir ifade vardı, sanki kapıyı ya da mutfak ocağını kontrol edip evet, kilitli olduğunu ve evet, mavi gaz ateşinin kapatıldığını görmüştü.

Miel, istemeden Ivy'nin bakışlarını takip etti. Başını eğerek kendi bileğine baktı. İki yeni, parlak yeşil yaprak teninde duruyordu. Tazecik ve yumuşacıklardı, çıkacak gülün sert sapını henüz göstermiyorlardı.

Ivy ve Bonner kızlarının diğerleri için bu iki yaprak, yeni bir gülün büyüdüğünün ve kendilerinin olduğuna karar verdikleri başka bir çiçeğin daha Miel tarafından yok edilmediğinin kanıtıydı.

Miel başını kaldırdığında Ivy'nin saçının bakır azametinin ve gözlerinin grisinin gittiğini gördü.

Üstünden uykulu hâlini atıp arka kapıya doğru koştu.

Biraz aralıktı, kapı ve pervazı arasında birkaç santimlik boşluk vardı.

Dışarıdaki çimin temiz ve biraz ekşi kokusu, mutfağı ve koridoru doldurdu. Ama içinde bu eve ait olmayan bir koku vardı. Aracely ve kendisinin kullandığı mayhoş, meyve kokulu sabunun kokusu değildi. Aracely'nin makyaj masasında duran cam şişenin yoğun kehribarı da değildi.

Badem ve paskalya zambaklarına benziyordu, belki de Bayan Bonner'ın kızları için aldığı ve dördünün paylaştığı bir parfüm-
dü. Ivy'nin kamelya kokulu sabununun esintilerini taşıyordu.

Miel kapıyı açık bıraktı, parfümün uçması için gece havasının içeri dolmasına izin verdi. Orada dikilerek kokunun iyice solmasını, böylelikle kendisine Aracely'nin Emma Owens'ın evine koştururken kapıyı kapamayı unuttuğunu söyleyebilmeyi bekledi.

YILAN DENİZİ

Sam'in beklediğinden daha fazla cesaret gerektiriyordu bu. Bakışları Aracely ile Miel arasında dolaşırken çok emindi aslında. Ama sabah olduğunda bu kesinlik ortadan kaybolmuş, güneş ve onun beyaz-gri ışığı her şeyi temizlemişti. Sonra gece indiğinde gökyüzüyle birlikte derinleşmişti. Bonnerların çiftliğinden eve dönerken içinde çırpınıp duruyor, ağırlığıyla onu bitkin düşürüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, annesi uyuduktan sonra, dökülen yaprakların hafif esintisiyle dolu soğuk havaya çıktı. O morsalkım renkli eve doğru aylarının yolunu takip etti.

Çoğu geceler dışarıda, Miel'in kendisini görebileceği bir yerde dururdu; ellerindeki ay, Miel'i dışarıdaki karanlığa çağırırdı. Ama bu akşam evin gölgesinde, elleri ceplerinde dikilerek Miel'in odasının ışığının sönmesini bekliyordu.

Penceresi karardı ve Miel'in uyuduğunu anladı. Parmakları cebindeki metali okşadı. Annesi ve Aracely, mutfak çekmecerinde birbirlerinin evlerinin yedek anahtarlarını saklardı. Şimdi-lerde hava erkenden karardığı için Aracely kapısını kilitlemeye başlamışsa diye anahtarı yanına almıştı. Ama kilitli değildi.

Kapı girişinde duraksadı. Evinden çıktığından beri ilk kez bunun ne kadar tuhaf, ne kadar işgalci olduğunun şiddetini hissetti. Miel'i ne kadar iyi tanıdığının bir önemi yoktu. Kadınların hükmettiği bir dünyaya davet edilmeden giriyordu. Sabunlarının tatlı, meyve ve parfüm kokusunu kapı eşiğinden bile alabiliyordu.

Orada ne kadar uzun süre dikilirse, tereddüdü o denli kes-

kinleşiyordu. Yukarıdan gelen parke gıcırtilarını dinledi. Eğer Aracely yukarı uyumaya çıktıysa arkasını döner ve bunun başka bir gece yapmak için kendisini hazırlardı.

Lacivert odadaki ahşap mutfak dolabının gıcirtısı geldi. Aracely hâlâ uyanık, aşağıdaydı.

Sam onu yumurta deposunu kontrol ederken buldu.

Arka kapıdan geldiğini duyduğundan emin değildi. Kapı pervazını tıklatarak orada olduğunu duyurdu.

Aracely sıçradı, elinde bir yumurta sepeti tutuyordu.

"Beni korkuttun," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Miel'in geçen Noel'de ikinci el dükkânında bulduğu kalın kâdîfeden montu üzerindeydi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Sam.

"Şimdi geldim," dedi, üstünde olduğunu unutmuşçasma montuna bakarak. "Birini ziyaret etmem gerekti. Sorun nedir?"

Yüz hatlarında Miel'i görebiliyordu. Aracely daha zayıf olsa da Miel'inkiler kadar belirgin kürekkemikleri. Kaşlarının kıvrımı. Hatta kulaklarının şekli bile, sağdaki kulakmemesinin soldakinden biraz daha farklı oluşu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu montunu çıkarırken.

Sam kapı pervazına yaslandı. Bu hareketinin onu sabırlı, telaşsız gösterdiğini umuyordu; dik durabilmek için pervazdan destek aldığını Aracely'nin anlamayacağını.

"Senin neyin oluyor?" diye sordu.

Aracely yumurtaları bıraktı ve ahşap masaya yeni bir örtü serip eliyle düzelitti. "Neden bahsediyorsun?"

"Miel," dedi. "Senin neyin oluyor? Annesi olamayacak kadar gençsin, o zaman neyin oluyor?"

"Ona bakıyorum." Aracely kenarları yere değmesin diye örtüyü düzelitti. "Neden illa bir ad konulması gerekiyor?"

"Hayır, akrabalık derecenizi soruyorum ben," diye açıkladı.

Aracely'nin gözleri duvara kilitlendi, tıpkı çocukken annesinin pazarda bulduğu mantarlar gibi çivit mavisiydiler. Başları açık eflatunken içi ve sapları koyu mor mantarlar gibi.

"Şu anda bunu yapamam," dedi. "Yarın konuşabilir miyiz?"

"Onun ablası mısın?" diye sordu Sam. "Kuzeni mi? Teyzesi mi? Bilmiyorum."

Aracely başını kaldırdı. "Ben hiç kimseyim, Sam. Sadece boş odası olan bir kadınum."

Sam ellerini ceplerine soktu. "Yemiyorum bunu."

"Keyfin bilir."

Bunu geçiştiremeyecekti. Sam, Aracely ve Miel'in ayakkabılarını aynı biçimde eskittiklerini, sağ tabanın soldan önce incelendiğini, iç kenar yerine dış kenarın daha çabuk paralandığını fark ettiğini unutmayacaktı. Bu tür şeyler, birlikte yaşamakla birbirinden esinlenmeye benzemezdi. Bunlar doğuştan gelen alışkanlıklar ve eğilimlerdi, ikisinin arasındaysa bir sürü vardı.

"Gerçeği bana borçlu değilsin," dedi Sam. "Ama ona borçlusun."

Aracely ona doğru döndü. "Eğer senin için gerçek bu kadar önemliyse neden ilk önce sen başlamıyorsun?" Tişörtünü ve kotunu süzdü. Bakışları altında göğüs bağı biraz daha sıkı, kotu sahip olmadığı şeyi saklayamayacak kadar dar geldi. "Yaptığın bu şey..."

"Bu bir şey değil," dedi.

Belki *baça poş* kelimeleri kendisine ait değildi. Onlar büyükannesinin Peşaver sınırının ötesindeki aileler, en küçük kızlarını erkek olarak giydiren anne ve babalar hakkında anlattığı hikâyeler aracılığıyla kendisinini sadece.

Ne var ki bu kelimeler, Aracely'den çok daha fazla ona aitti. Büyükannesinin babası, birer eş olacakları zaman gelene kadar oğlan olarak yaşayan kızların babalarını evine davet etmişti. O adamlarla ticaret yapmıştı. Gelişleri şerefine Sam'in büyükannesi ve ninesi *sohan* tatlısı için badem ve çamfıstığı soymuştu, bütün ev kakulenin tatlı kokusuyla dolmuştu.

Miel bunu anlıyordu. Sam'i meraklanmasına sebep olacak kadar çıplak gördüğü o gün onu arka basamaklarda beklemiş ve *baça poş*'u açıklamasına izin verecek kadar sessiz kalmıştı. Her

şeyin özünü çıkaracak ve Miel'i yanında tutacak, mor renkli eve koşarak dönüp ona bir daha aylarını penceresinin dışında görmek istemediğini söylemesini engelleyecek kelimelere nasıl var gücüyle sarıldığını hatırlıyordu.

Büyükannemin geldiği yerde, oğulları olmayan aileler kızlarını bazen oğlan gibi giydirirler. O zaman bir oğulları olur. O kız, kızların yapamadığı ama oğlanların yapabildiği şeyleri yapar. Ve kız kardeşlerine bir erkek kardeş olabilir. Anlıyor musun?

Sam konuşurken Miel ona bakmamıştı. Bakışları yere, yan yana duran bacaklarına, Sam'in kotla örtülmüş ve kendisinin eteğinin ucundan görünen dizlerine inmişti.

Ama başıyla onaylamış ve yanında kalmıştı.

İkisi de çocuk olmasma rağmen Miel anlayabildiyse, yetişkin bir kadın olarak Aracely'nin bir bahanesi yoktu.

Sam bakışlarını Aracely'ye çevirdi. "Sen *baça poş*'u eleştiremezsin," dedi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," diye yanıtladı Aracely. "Daha önce duymadığım için annene sordum."

"Bu doğru," dedi. "Daha önce duymadın. Bu yüzden bir şey biliyormuşsun gibi davranma."

"Evlenme vakitleri gelene kadar bu kızların bir oğlan özgürlüğüyle yaşadığını biliyorum. Olmaları gereken şey dışında her şeyi unutmalarının beklendiğini."

Bu sözler Sam'in ensesini kızarttı. İçinde Aracely'nin sırf onu değil, ona Pakistan'ı ve *baça poş*'u anlatan ve göçüp gittiği için kendisini savunamayacak büyükannesini eleştirdiğine dair gergin bir his bıraktı.

Bu kızlar. Olmaları gereken. Hepsi, Aracely'nin bilmediği ve Sam'e damarlarındaki kanda çeyreğini taşıdığı bir dünyanın eleştirisi gibi gelmişti.

"Kimin kültürünün geri kalmış olduğunu mu kıyaslamak istiyorsun?" diye sordu Sam. "Çünkü bunu yapabilirim. Senin gibi şifaları, duaları ve farklı renkteki yumurtaları olan kadınlar için ne diyorlar, biliyor musun? O ihtiyar kadımlar —ne diyordun on-

lara, *señoralar* mı? — yüzüne karşı sana iyi davranıyorlar. Çocuklarını sana yolluyorlar. Ama sonra arkandan sana cadı diyorlar. *Bruja* diyorlar. *Ben* bile bu kelimenin anlamını biliyorum.”

Aracely’nin gözleri hiçbir tepki vermemiştir, ne irkilmeyele kapanmış ne de fal taşı gibi açılmıştı.

“Ve bunlar senin insanların,” dedi Sam. Bir hınç, bir böbürleniş sızmıştı ses tonuna. Bu hislerin her sözü sarmalamasına izin verdi. “Onlar kimse bakmadığında kendilerine yapabileceklerin için seni istiyor ama kilisede sana lanet okuyorlar. İşte bu, senin kültürün. Her koşulda benimkini tercih ederim.”

Aracely, yüzünde hiçbir değişiklik olmadan onu izledi.

“Ve burası benim ailemin geldiği yerden farklıymış gibi nasıl davranabilirsin?” diye sordu Sam. “Burada kızların istediklerini yapabildiğini mi sanıyorsun? Miel yapabiliyor mu sence? Buradaki kızlar büyürken oğlan olup sonrasında yine kız olabilseler ne yapacaklarını sanıyorsun?”

“Ve sen de buna güveniyorsun, değil mi?” diye sordu Aracely. “Bir gün uyanıp elbise giymek isteyeceğini sanıyorsun.”

“Siktir git,” dedi Sam. Konu hiçbir zaman elbise olmamıştı. Büyükannesinin aile fotoğraflarında onun giydiğini görmek istediği kıyafetlerdi. Bir oğlanın *kurtası* değil, bir kızın şalvar kamizinin şafak rengi ve kıvrımlı desenleri. Hiç istemediği kadar uzun saçlarının üzerine örttüğü bir *dupatta*.

Aracely’nin yüzünde bir utanç ibaresi, fazla ileriye gittiğine dair bir işaret aradı.

Ama sadece bir tebessüm, dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördü.

Onu bilerek kızdırmıştı. Öfkelenmesini istemişti.

“İçinde var,” dedi Aracely. “Güzel. İhtiyacın olacak.”

Sam dişlerini öyle bir sıktı ki bunu çenesinin arkasında hissetti. “Ne için?”

“Böyle olabilmek için.” Yine kıyafetlerini süzdü ve Sam yine onların vücudunu sıktıklarını hissetti. “Bu şekilde yaşamak için.”

“Ben hiçbir şekilde yaşamıyorum,” dedi. “Bunu annem için

yapıyorum. Bu ülkenin diğerlerinden bir farkı yok. Evinde bir erkek olması bir kadın için daha iyi, bu evladı olsa bile.”

“Bunu kendinden başkası için yapıyormuşsun davranmayı bırak.”

Sam arkasını döndü.

Aracely ne onun ne de ailesi hakkında bir şey biliyordu. Büyükannesi göçtüğünde, geriye sadece annesi ve Sam kalmıştı. Annesinin erkek evladı yoktu, sadece bir kız olarak doğan kendisi vardı ve Sam büyükannesinin geri gelmesini istediği kadar, bir oğlan olmaktan ziyade annesine bir erkek evlat olmak istemişti. Yıllar önce bir *baça poş* olarak yaşamayı ilk düşündüğünde, üzerinde bir kot ve saçı çoğu kızınkinden kısa olduğu için bir oğlan sanıldığında hissettiği zafer sevincinin aynısını tatmıştı. Bunu sürekli yaşamayı düşünmüştü. Hem istediği bir şeye sahip olabileceğini hem de annesi için bir şey yapabileceğini.

Evin erkeği olup ona sahip çıkardı. Eğer oğlu olursa, annesi geceleri kapıyı kilitlerken pencereden dışarıya tedirgin bakışlar atmazdı. Eğer oğlu olursa, evlerinin yan tarafına spreyle yazılmış harfleri kendisi boyayla kapamak, onları görmek zorunda kalmak yerine Sam’in yapmasma izin verirdi. Annesi, duvarı boyayana kadar yaklaşmasına izin vermezdi ve on üç yaşına basana kadar, annesine o harflerin oluşturduğu hakareti söyletmeyi başaramamıştı.

“Sam,” dedi Aracely.

Lacivert odadan ayrılıp kapıya yöneldi.

“Sam,” dedi Aracely, bağırışa benzeyen bir fısıltıyla. Sesini yükseltmek istediği açıktı ama Miel’i uyandırmak istemiyordu. “Buraya gel.”

Sam omzunun üstünden baktı.

Aracely elinde hâlâ bir sepet yumurta tutuyordu. Geri koymayı unutmuştu.

“Miel senin her şeyi bildiğini sanabilir,” dedi Sam. “Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Senden daha çok biliyorum.”

“Ya, demek öyle.” Sam ona döndü. “Nasıl?”

“Çünkü bir zamanlar ben de senin gibiydim.”

Sözlerindeki yalan, tek kelime etmese hissedeceğinden daha yalnız hissetmesine neden oldu. Bu kasabada herhangi birisiyle kendisi gibi olduğu, giydiği kıyafetlerde hapsediği hissiyle onlara dişleriyle tutunacak kadar çaresizce sahip olma ihtiyacı arasında sıkışıp kaldığı kurgusu, Aracely’ye nefretinin sessiz ve hızlı bir biçimde akmasına sebep oldu.

“Hayır, bilmiyorsun,” dedi ve ancak sesindeki titremeyi duyunca kirpiklerinin kenarlarını kaşındıran ıslaklığı fark etti. Hareketsiz kalmaya çalıştığında gözyaşlarının onu ne kadar rahatsız ettiğini, nasıl da gözlerini kırıp akmalarına izin verene kadar unutulmayı reddettiklerini. “Nasıl bilebilirsin ki?”

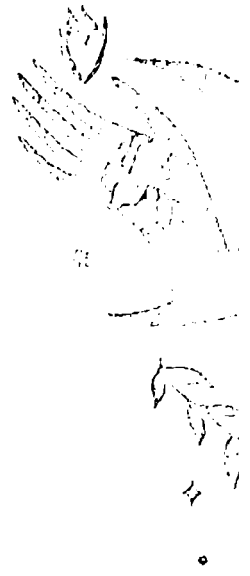
“Çünkü haklısın,” dedi Aracely. “Ben Miel’in ailesiyim. Ve sadece bu kadar yakınlaştığımız için değil. Biz hep aileydik.”

Birkaç dakika önce delicesine öğrenmek istediği şeydi bu. Ama şimdi, bu konu hakkında konuşmak istememesi, ne kadar umursadığının üstünde ağır bir yük bindirmişti.

“Bunun olan bitenle ne alakası var?” diye sordu.

Aracely kollarını göğsünde kavuşturunca ince dirsekleri keskin ve sivri göründü. “Çünkü Miel beni abisi olarak hatırlıyor.”

DALGALAR DENİZİ

Sam, Aracely'nin kendisine gerçeği neden anlattığını ilk başta anlayamadı. Bir hile, başka bir yalan olabilir mi diye tedbirli bir merakla yaklaştı. O sözleri —*Miel beni abisi olarak hatırlıyor*— söylediği gibi kendisini morsalkım renkli evden neden kovmadığını anlayamadı. Fakat sonrasında, yüzünde kısmen bir tereddüdün, kısmense rahatlamanın belirdiğini fark etti; bu ifadeyi iyi tanıyordu çünkü kendisi de aynısını takınmıştı.

Miel'in kendisini üstünü değiştirirken yakaladığı, herkesin inanmasına izin verdiğiyle vücudunun gerçek hâli arasında bir farklılık olduğunu yakalayacak kadar çıplak gördüğü günden tanıyordu bu ifadeyi. Evinin arka basamaklarında, Miel'in yanına oturup ona her şeyi anlattığı günden tanıyordu.

Çok şeyi saklamanın, ardından birazını salıvermenin gerçeği bu. Sonrası çorap söküşü gibi gelirdi.

Şimdi Aracely'nin de kendisi gibi olduğunu öğrendiği için anlıyordu; o ve kendisi nehir yatağı gibilerdi, hem kuruyken hem de doluyken sessizdiler. Ama kısmen dolu olduklarında, sığ sudan oluşan o paltoyu giyindiklerinde akıntı nehir yataklarındaki kayaların ve vadilerin üzerine çarparak toprağı aşındırırdı. Birisine kim olduklarının birazını açık etmek, hiçbir şeyi ya da hepsini vermekten daha çok acıtiyordu.

Şimdi Aracely kendisine bu şeyi söylediği için —*Miel beni abisi olarak hatırlıyor*— Sam sustuğu sürece devamı gelecekti.

Bu yüzden, Aracely artık yalan söylemedi. Su kulesinden çıkan kızı sahiplenilen bir kadından ibaret olduğunu söylemedi.

O anlattı, Sam de asla tahmin edemeyeceği gerçekleri söyledi. Aracely'nin bir zamanlar Leandro isminde bir oğlan olarak yaşadığını, kız kardeşinden yaşça büyük olmasına rağmen küçük ufak tefek olduğunu öğrendi.

Leandro'nun kız kardeşini ne kadar sevdiğini, kardeşini ormandan almak isteyen nehirden kurtarmaya çalışırken neredeyse öldüğünü.

Annelerininse ikisini de kurtarmaya çalışırken öldüğünü.

Ama su, Leandro'yu alıp akıntısıyla sarmalamış ve büyüdüğünde olmayı her zaman dilediği kız olarak yeniden doğurmuştu. Bir kız değildi. Bir kadındı, büyümüş ve tamamlanmış.

Kehribar kelebeklerle dolu bir yazın saçlarını altına çevirdiğini, dünyanın ona bambaşka biri olarak kucak açtığını. Bunun, kız kardeşini kurtarmaya çalıştığı için bir hediye mi yoksa suyun kendisini olduğu kişi olarak görüp diğer herkese göstermesi mi olduğunu bilmediğini. Ama su onu ışığa döndürdüğünde, artık ufak olmadığının kesinliğini nasıl hissettiğini.

Su onun ıstırabını, kız kardeşini kurtaramadığı için kırılmış kalbini hissetmişti. O ıstırap yüreğini yıllandırmış, onu bir çocuk yerine yetişkin kılmıştı. Bu yüzden su, dış görünüşünün altında yatan tüm gerçekleri yansıtmamasını sağlayarak onu bir kadına dönüştürmekle kalmamış, bir de yaralı yüreğine uyacak kadar yaşlandırmıştı.

Bu kadın kendisine bir isim koymuş, kaybolan kız kardeşini aramıştı ve onu sonsuza dek kaybettiğinden emin olduğu sırada bulmuştu.

Miel'in haberi yoktu. Sam bunu biliyordu. Sam'e söylemesine gerek yoktu. Öyle çok sırrı, öyle çok korkusu ve ışık tutmasına izin vermediği öyle çok yeri vardı ki Sam sözlerine güvenemezdi.

Aracely'nin yumurtalara dokunup onları düzenlemiş gibi davranıp aslında hiçbir şey yapmamasından anlamıştı. Kıyılmış kâğıt tomarlarına vurdu.

Aracely birkaç şerit kâğıdı parmaklarının arasına alıp ezdi.

Bir kez daha Aracely'nin yalan söylemediğinin, bir şey olup başka bir şey olmayı istemenin çetrefilli ve daracık yolunu bildiğinin farkındalığı sırtından aşağı usulca indi. Kaburgalarının etrafını, Aracely ona atletlerini almadan önce göğsünü düzleştiren bandaj gibi sımsıkı, sertçe sardı.

Ama bunu düşünmek, Aracely aynı olduklarını sandığı için ona soracağı soruların kapısını açmak istemiyordu. Bu yüzden Aracely'nin saçlarının simsiyah olduğunu, bu şekilde Miel'le birbirlerine daha çok benzeyeceklerini hayal etti.

"Sen onun ailesisin," dedi. "Niye ona söylemedin?"

"Çünkü hatırlamadığı ve asla hatırlamaması gereken şeyler var." Aracely yumurtaları bırakmıştı ama şimdi ellerinde suyla dolu, bir yumurtanın altın sarısı için hazır, mavi bir cam kavanozu döndürüyordu. "Eğer beni hatırlarsa, yani eski hâlimi, eğer beni görüp kim olduğumu bilirse geri kalanını da hatırlayabilir."

Sam, Miel'in başına gelmiş olabilecek tüm o şeyleri tahmin etmemeye çalıştı. Ayağı kaymış ve nehre düşmüş olabilirdi. Bir zamanlar suyu sevmişti belki, akıntıda yüzmüş ve nehrin kendisini aynı şekilde sevmediğini çok geç fark etmişti. Belki de yüzeyindeki Ay'ı gördüğünde dalıp onu yakalayabileceğini sanacak kadar küçüktü.

Bunları düşünmek istemediği için Aracely'ye baktı. O ve Miel'in benzediği ufak noktalara rağmen Aracely birçok açıdan da farklıydı, su araya girmeseydi olabileceği kişinin izlerini taşıyordu. Boyu. Ellерinin büyüklüğü ama parmakları ince ve narin olduğu için kimsenin fark etmemesi.

"Bunu mu istiyordun?" diye sordu.

Aracely ona baktı. "Her zaman. Ama annem bana hep ne kadar yakışıklı olduğumu, bir oğlu olduğu için nasıl da mutlu olduğunu söylerdi. Yani tüm bunlara yer yoktu."

Bu, Sam'in Aracely'de gördüğü ilk çatlaktı; rahatsızlık ya da endişeden ziyade hüzüdü. Aracely kendi parmaklarına ve ojeli, oval tırnaklarına, ellerinin sırtından daha açık renkli avuçlarına baktı. Gözlerinin kenarlarına yaşlar yerleşti.

Onda Sam'in sahip olmadığı bir öz kontrol vardı: Batan, acıtan ve gözlerini kırpıştırarak kovmak istediği şeyleri umursama yeteneği.

"Miel suya nasıl düştü?" diye sordu.

Şimdi Aracely gülümsedi ve yüz ifadesindeki değişim, bir gözyaşını şakağına düşürdü. "Bunu anlatmayacağım."

"Kimsenin bilmesini istemediğin için mi?" diye sordu.

"Bu sözler asla ağzımdan dökülemeyeceği için."

Aracely parmaklarını gözlerinin kenarlarına bastırdı.

"Ortaya çıktığı gün," dedi Sam. "Su kulesini boşalttıkları gün. Neden öne çıkmadın? Neden herhangi bir şey yapmadın? Neden ben yapana dek bekledin?"

Aracely'nin yüzündeki hüznün saf ve ıstırap doluydu, yara ya da öfke yoktu.

"Yapacaktım," dedi. "Ama tereddüt ettim. Kim olduğuma dair bir fikri yoktu. Daha önce görmediği bir kadındım ben. Eğer ona yaklaşıyordum onu korkuturdum. Herkese nasıl baktığını gördün."

Aracely bir elini diğerine alıp ikisini bağrına bastırdı.

"Ama sen küçüktün," dedi. "Neredeyse onun kadardın. Onu ürkütmedin. Ben tereddüt ettim ve sen benden önce harekete geçtin."

Aracely'nin Miel üzerinde bir hakkı, kız kardeşi olarak iddiası vardı. Ve Sam, Aracely'den önce harekete geçmişti. Kimse öne çıkmadığında Miel'e yaklaştığı için bir kez olsun pişmanlık duymamıştı. Her zaman bunu, saf ve kesin bir şekilde yaptığı en iyi şeylerden biri olarak görmüştü.

Ama şimdi, omuzlarının suçluluk hissiyle düştüğünü hissetti.

"Üzgünüm," dedi.

"Ben değilim," dedi Aracely. "Onun güvende hissetmesini sağladım. Ben onu almaya geldiğimde hazır hissetmesine yetecek kadar."

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

Bu sefer gülümsemesi neşeliydi, neredeyse acımasızdı ama tam da değil. "Peki sen annene yakın bir zamanda elbise giymeyi planlamadığını ne zaman söyleyeceksin?"

Sam'ın boğazı kasıldı ve ikisinin de beraberliği kabul ettiğini hissetti.

Aracely'nin açıklamasıyla hikâyesinden parça parça çıkarmaya çalıştığı her şey, suyun altına ittiremediği kâğıt bir ay gibi üzerine akın etti. Bir anlığına karanlık bir nehrin içinde yok oluyor ama sonra akıntıda yeniden belirliyordu; soluk ve parlak, yüzeyde dalgalanıyordu.

Kendisinin söyleyemediklerini Aracely'nin anlayabilme ihtimali, içinde yeni ve ham bir arzunun tohumlanmasına neden oldu; tıpkı çok susadığını önüne su konana dek anlayamaması gibiydi. Hiç kimse, annesi, hatta Miel bile içine doğduğundan başka bir hayat yaşamak istemesini anlayamazdı; bunu öyle istiyordu ki teni buz misali çatırdıyordu.

Sınıftaki kızlar ve Miel, etekten çok kot giyerken bunun önemi olmalıydı. Ya da gönüllerince geç saatlere kadar dışarda kalırken. Ya da abilerine ne yapmaları gerektiğini söyleyip babalarının kitaplarını ödünç alırken.

Ama diğer tüm şeyler de vardı. Kız, kadın ya da daha kötüsü, hanım olarak çağırılma fikri gibi. Birisinin onu *kızlar* ya da *hanımlar* diye çağırıp bir gruba dahil etmesi düşüncesi. *Kadın*, *kız* ve *hanım* kelimelerinin sonsuz, yankılanan kullanımları. Evet, hepsi sadece kelimedenden ibaretti. Ama her biri yanılttı ve üstüne yapıyordu. Her biri altın ateş karmcasıydı ve kollarını, boynunu, sarılı göğsünü ısırarak onu kanar ve yanar hâlde bırakıyordu.

Adam. Erkek. Bey. Beyefendi. Hatta öğretmenlerinin kendisini ve sınıf arkadaşlarını *çocuklar*, *kendinize gelin* ya da *beyler*, *lütfen* diye azarlaması. İşte bunlar kulağına kış yağmuru gibi mükemmel ve berrak geliyor, o kavurucu ısıkların acısını dindiriyordu.

"Annem biliyor mu?" diye sordu Sam. "Seni?"

Aracely'nin kahkahası, morsalkım renkli evden ara sıra yük-

seldiğini duyduğu vahşi ve pervasız gülüşe benzemiyordu. Şimdi sıcacık, neredeyse merhametliydi. “Elbette biliyor. Buraya neden geldiğinizi sanıyorsun?”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Sam.

“Annenle, siz buraya taşınmadan önce tanıştım,” dedi Aracely. “Aşk hastalığına şifa arayan bir kuzeniyle gelmişti ve senin hakkında konuşmaya başladık. Eğer buraya taşınmak isterse fazla bir şey vadedemeyecek olsam da sana göz kulak olacağıma söz verdim.” Bu sefer Aracely’nin gülüşü daha yumuşaktı. Kaçak bir tutam saç geriye taradı. “Teklifimi kabul edeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ama buraya işini kaybettiği için taşındık,” dedi Sam. “Okul küçülmeye gidiyordu ve onu kovdular.”

Aracely’nin kenetlenmiş dudaklarındaki gülümseme üzgündü ve Sam gerçeği anladı.

Okul küçülmeye gitmemişti.

Annesi işini kaybetmemişti.

“Seni seviyor,” dedi Aracely. “Seni bir kızın, bir oğulun ve dünyadaki her şeyin toplamı kadar seviyor.”

Annesi sırf onun uğruna öğretmenlikten vazgeçmiş, özel eğitimle bakıcı arası biri olmuştu.

“Bu yüzden mi buraya geldik?” diye sordu Sam. “Benim yüzünden mi? Benim hatam mıydı?”

“Senin hatan değildi,” dedi Aracely. “Senin yüzünden değildi. Senin içindi.”

Sam avuçlarını alnına dayadı, parmakları saçlarındaydı.

“Annen taşınmak istedi,” dedi Aracely. “Sen bir oğlan olarak yaşamak istediğinde, aynı yerde kalmanın ne kadar zor olacağını biliyordu. Bütün kasaba sana Samira diyecekti. Nasıl hissedecektin? Daha önce duymadıkları bir geleneği anlamalarını sağlamanın mı yoksa onlara sana Samir demeyi öğretmesinin mi daha zor olacağına karar veremiyordu.”

Sam avuçlarını alnından ayırmadı, parmakları hâlâ saçlarına

dolanmıştı. Ama Aracely'nin kendisini izlediğinin farkındaydı, bakışları bileklerinin arkasına dūřuyordu.

"Senin istediğin hayatı yaşamanı istedi," dedi Aracely. "Bu yüzden, ne tür bir hayat istediğine karar ver."

ZORLUK KÖRFEZİ

Telefon çaldı ve Miel yanıt verdi, Ivy'nin sesini duyduğunda daha tam bir nefes bile verememişti.

"Buraya gel," dedi Ivy.

Miel öyle ufak bir kahkaha attı ki hattın diğer ucundan statik gibi duyulmuş olmalıydı. "Hiç sanmıyorum."

"Buraya gel," dedi Ivy. "Yoksa kızı kovdurturum."

Miel, Ivy'nin tehdidindeki tonlamaya hayranlık duydu. Ne bir alay, ne bir çocuk bahçesine özgü şakıma, ne de senin-bilmediğin-bir-şeyi-biliyorum hissi vardı. Ivy'nin sesi berrak ve keyfiten yoksundu. İstedliğini istiyordu. Gerisi ticaretti.

Ama bu, Ivy'nin neden bahsettiğini Miel'in bildiği anlamına gelmiyordu. Aracely miydi? Aracely kimse için çalışmıyordu. Kimse onu kovamazdı. Sadece kırık kalplerini ona emanet edip edemeyeceklerine karar verebilirlerdi. Sam'in annesi miydi? Bonnerlar kilometrelerce alandaki en büyük balkabağı çiftliğine sahip olabilirlerdi ama onlar bile, dönümlerce uzanan karanlık topraklarına ve ıslıl ıslıl saçlı kızlarına rağmen kasabadaki yarım düzine ailenin ona verdiği işi elinden alamazdı.

"Kimi?" diye sordu Miel.

"Samira'yı," dedi Ivy.

Bu üç hece, Miel'in içini deşti.

Samira. Bu, bir zamanlar Sam'e ait olan bir şeyden ziyade bir hortlağın ismi, Miel onu uzakta tutmazsa gelip Sam'i alacak bir ruh gibi gelmişti. Daha önce pek yaşamadığı için ölmemiş bir

kızın ismiydi. Aslında hiç var olmamıştı. O, Sam'e ait olmayan ama Sam'in ona ait olmak için çok çabaladığı bir hayattı.

"Kim?" diye sordu Miel ama bu sefer sesindeki titremeyi duymuştu. İlk seferki gibi akıl karışıklığı değildi; kelimeye yanlış başlamış, tamamını söylediğinde de nefesi titremişti.

"Sam," dedi Ivy. "Samir. O kızı nasıl çağırmak istiyorsan artık. Buraya gel yoksa babama onu kovmasını söylerim."

Ivy telefonu kapadı.

Miel'in kolunun içinde yeni bir gül sapı kıpırdadı. Büyüyeceği ağız, battaniyedeki bir sigara yanığı gibi yuvarlak ve pürüzsüz görünüyordu.

On yaşlarındayken Sam'in başparmağıyla ufak, düğüm düğüm yara dokusuna dokunmasına izin vermişti. O kadar hafif dokunmuş, onu incitmekten o kadar korkmuştu ki Miel elini tutup tenine bastırmış ve hissetmesini sağlamıştı.

Şimdi bunları, balkabaklarına ya da nehrin en derin karanlıklarına duyduğu korkudan daha çok nefret ettiği bu gülleri Bonner kızları o kadar çok istiyordu ki Sam'in kendisi için yarattığı hayatı parçalamaya hazırlardı. O kadar çok istiyorlardı ki, Sam'in yıllar önce üstünden soyduğunu sandığı kızı geri döndüreceklerdi. Sam gece göğünü yakarak ilerleyen bir kuyruklu yıldızdı ve Samira da onun peşinden gelen toz ve buz kalıntılarıydı.

Bonner kız kardeşler, herkesin başını kaldırmamasını ve ikisini de görmesini sağlayacaktı. Sam isimli, olduğu oğlanı. Samira isimli, olmadığı kızı. Ve etrafa saçılan ışığın, herkese ikisinin aynı kişi olduğunu düşündürecek loşluğunu.

Miel, mor evden ayrılırken hâlâ kazağını ilikliyordu. Elbette gidecekti ve Ivy elbette bunu biliyordu.

İçinde Sam'in annesine, öğrencilerine gözü kara, pervasız kız evlatların hikâyesini anlatan o güzel, sürmeli kadına yönelik bir öfke parlaması hissetti. Yasmin oğlunu olduğu gibi görüyordu; Samira ismiyle ve insanların onu içinde görüp vücudunu yargılayacağı kıyafetlerle asla kendisi gibi hissetmeyecek bir oğlan olarak. Ama dine karşı kayıtsız olduğu kadar her şeyin kendi

yolunu bulmasında da kararlıydı. Hem Sam'in kalbinin derinliklerindeki oğlanı hem de bir gün kız olmak isteyeceğine dair sıkıca sarıldığı, kırılğan umudunu kabulleniyordu.

Demek sadece bekleyeceksin? Miel, Sam'in duyamadığı bir sırada ona bunu sormuştu. Yasmin sadece, *Bunu kendi çözecek,* demişti. Omuz silkişi, umursamazlıktan ziyade ağırbaşlılığının işaretiydi. Miel bunu biliyordu. Yine de Sam'i çok iyi tanıyıp da onun kararını vermesi beklemekte bu kadar rahat görünmesi onu sinirlendiriyordu.

Miel bu ufak öfkenin içinden uçup gitmesine izin verdi. Bu, Sam'in annesinin suçu değildi. Ona verebileceği kadar alan ve ihtiyaç duyduğu kadar zaman tanımıştı.

Ama Bonner kız kardeşlerden biri Sam'in doğumunda ona verilen adı ortaya çıkarırsa bunlardan hiçbirinin önemi olmayacaktı. Bir zamanlar ona ait olan ama kendisinin asla ait olmadığı o ismi söyleyerek Sam'i cırılçıplak bırakabilirlerdi.

Bay Bonner kamyonetindeydi, tekerlekler çiftliğin içinden geçen toprak yolu aşındırıyordu. Sürücü tarafındaki pencereden dışarı eğilerek başıyla ona selam verdi, sanki Miel kütüphane kitaplarını paylaşmak ya da birbirlerinin tırnaklarını boyamak için kızlarını görmeye gelmişti.

Miel de aynı şekilde karşılık verdi çünkü insanlar bu kasabada böyle yapıyordu.

Bakışlarını yukarıda tuttu ve cam balkabaklarına inmesine izin vermedi.

Las gringas bonitas, Miel son kez oraya gittiğinde oturdukları düzende oturuyorlardı; sanki o gitmişti de onlar tüm bu zaman boyunca kıpırdamamıştı. Bonner kız kardeşler yemek masasının etrafında toplanmıştı; Ivy ve Lian'ın gri ve yeşil gözlerinin iki yanında Chloe ve Peyton'ın kırmızıdan yoksun kahverengileri duruyordu.

O mavi vazo masanın ortasındaydı. Miel kestikleri ilk gülü gördü. Neredeyse hiç solmamıştı, yaprakların uçları karararak bakıra dönüşmüştü.

Onu kullanmayı denememişlerdi. Henüz Miel'in güllerinin kasaba hurafesinden ibaret olduğunu öğrenmemişlerdi.

Miel bir an için nedenini düşündü ama sonra dört Bonner kızının yüzü, onların dört tondaki kızıl saçları Miel'in başını öyle döndürdü ki neredeyse dört tane gül gördü. Sanki vazunun içinde çoğalarak kök salmış ve yeni yapraklar büyütmüşlerdi.

Sonra o yankılanmış güller ortadan kaybolarak solgun renklere döndü.

Bonner kız kardeşler o gülü henüz kullanmamıştı çünkü onları topluyorlardı. Dört tane istiyorlardı. Hepsi birer tane alana kadar hiçbirinin almayacağına karar vermişlerdi.

Bu, Miel'in nehrin dibinde kaç tane gülünün bütün ve canlı hâlde yattığını endişeyle merak etmesine neden oldu.

"Anneni umursamıyorsun," dedi Lian.

Lian'ın sözlerinde hiç kötülük olmamasına rağmen Miel gerildi. Sadece bunu ne kadar geç anladığını telafi etmek için bir açık sözlülük, bir dikkatsizlik vardı.

Bunu hatırlamak, Miel'i hakarete karşılık vermekten alıkoydu.

"Sanırım kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun," dedi Chloe.

Neler yaşandığını hiç bilmiyorsun. Bunu söylemeye, Chloe'yi susturmaya çalıştı. Güllerini vermeyi, annesinin tehlikeli saydığı şeyi değiş tokuş etmeyi istememesi, annesinin anısına değer vermediği anlamına gelmezdi. Bu sadece, annesinin korktuğu ve babasının yok edilebileceğinden son derece emin olduğu taçyapraklarını Bonner kızlarının ellerine bırakmak istemediği anlamına geliyordu.

Ama babası nasıl ki parmaklarını uyuşturacak kadar sıkıdığı bandajla gülleri tedavi etmeyi başaramamışsa, dışarıdaki vitraylı cam tabutun mücevher renklerindeki balkabakları da Miel'in gitmesini umabileceği bir tehdit değildi. Ve nefesi kendisinden uzak bir şey gibi geldi, sanki verdiği ve geri alamadığı bir soluktu.

"Kendi çocuklarını öldürmeye çalıştığını herkesin bilmesini umursamıyorsun," dedi Chloe.

Chloe'nin sesi Lian'inkinden daha bilmiş olsa da hâlâ yumuşak ve sakindi, sanki daha biraz önce Miel'i şekerlemesinden uyandırmıştı. Sesi, perdelerin kıvrımlarında toplanan bir öğleden sonraydı. Desenli duvar kâğıdındaki beyaz eliydi.

Bir sihirbaz hilesi gibi avucunda beliren, çakılmış bir kibritti ve bütün oda çalı çırpı gibi yanıyordu.

Miel suskun duran Peyton'a baktı. Ama o doğrudan Miel'e bakıyordu, ellerini su lekelerinde gezdirmiyor ya da bakışlarını dikecek başka bir yer aramıyordu.

"Ama bunu umursuyorsun." Ivy bir parmağıyla masaya vurdu.

Miel ahşabın üzerinde bir kâğıdın durduğunu ilk kez fark etti. Bir fotokopiydi. Ama kenarları ve tanıdık satır aralığı yüzünden Miel, Bonnerların ahşap parkelerinin ayaklarının altından çekildiğini hissetti.

Bir doğum belgesi. Sam'in. Miel bakmadan anlamıştı. Ve bu anlayış, Aracely'nin Bayan Owens'la her şeyi yoluna koymadığı farkındalığının keskin düşüşüyle geldi. Belki de yoluna koyduğunu sanmıştı. Belki de Bayan Owens'ı umutlu, sakin ve bir sonraki aşk hastalığında Aracely'nin kendisi için hazır olacağı inancıyla dolu bıraktığını sanmıştı.

Ama Miel yüzünden Aracely, Bayan Owens'ın aşk hastalığı tedavisini becerememişti. Miel yüzünden perişan hâlde, hıçkırarak ağlayan, düşüneyen Bayan Owens, erkeklerin ve oğlanların işe yaramaz olduğunu söyleyen dört kızın nazik sözlerine karşı son derece savunmasız kalmıştı. Miel, dirseklerini sanki okula kayıtlıların gibi masaya dayadıklarını, ellerini zarif hareketlerle kaldırıp indirdiklerini hayal edebiliyordu. Bayan Owens'a kulüplerinin bir üyesiymiş gibi fısıldadıklarını, hareket etme güdülerini anladıktan sonra erkeklerin ve oğlanların kolayca kontrol edilebilen hayvanlar olduklarını söylediklerini gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

Belki de ona karşı kullanabilecekleri bir şey bulmak için Miel'in dosyasını aramaya gitmişlerdi. Onların talep ettiği bir

şeyi reddetmişti. Elbette onlara baş kaldırırsa onu gerçekte köşeye sıkıştırmak, dışın kası parçalayışı gibi hayatına dalmak isteyeceklerdi.

Ama onlar o kısık sesleriyle konuşup gülerken Bayan Owens'ın, Miel'in en yakın arkadaşı hakkında sırlar sakladığını ağzından kaçırmaması ne kadar da kolay olmuştu kim bilir. Ve Bonner kız kardeşler o sırları Bayan Owens'tan öyle yavaş, öyle nazik, öyle sevimlice almış olmalıydı ki kadın açığa serdiklerini neredeyse fark etmemişti. Bonner kız kardeşlere güvenmek öylesine masum ve zararsız bir davranış gibi gelmişti ki yaptığı şeyin ağırlığını fark etmemişti bile. Onlara doğum belgesini göstermek bir ihanetten ziyade kız arkadaşlar arasındaki bir sohbet gibi gelmiş olmalıydı.

Miel yüzündeki endişe ifadesini yok etmeye çalıştı.

Ivy'ye baktı. "Umursadığımı nereden biliyorsun?"

"Buradasın, değil mi?" dedi Ivy.

Miel, Bonner kız kardeşlerin en ufak hareketi bile fark edeceği hissiyle boğazının hareketlerini kontrol altına aldı. Eğer yutkunursa onu ele geçirdiklerini bilirlerdi. Eğer biraz fazla hızlı nefes alırsa ya da nefesini biraz uzun verirse onu ele geçirdiklerini bilirlerdi.

"Merak ettiğim, neyi daha fazla umursadığın," dedi Ivy. "Herkesin onun bir kız olduğunu öğrenmesini mi yoksa herkesin senin kızlardan hoşlandığını öğrenmesi mi?"

Bu tehdidin ikinci kısmı öyle zayıftı ki Miel aniden bir kahkahanın içinde yükseldiğini hissetti. Bir nefes alarak onu bastırdı.

Bütün kasaba için Miel tuhaf ve tedirgin ediciydi. Onlara göre Miel, su kulesinden gelen ve bileğinde güller büyüyen, en kurak günlerde bile eteğinin uçları her daim ıslak olan kızdı. Onun kızlardan ya da oğlanlardan hoşlanması, bütün bu nehrin yanında bir avuç su gibi kalıyordu. Onu diğerlerinin gözünde olduğundan daha acayip ya da tedirgin edici yapamazdı.

Ama Ivy'nin sözlerinin kalanını düşündüğünde o bastırılmış kahkaha yok oldu, öfkeye dönüşecek kadar ufak ve yoğun bir şeye döndü.

“O bir kız değil,” dedi.

Ivy kâğıt parçasını inceledi. “Bu başka söylüyor.”

Fotokopi parçası neleri fark ettiklerini, doğum belgesinin neler biraz daha dikkatle bakmalarını sağladığını merak etmesine neden oldu Miel’in.

Sam’in beden eğitimi dersini çiftlikteki işiyle nasıl geçtiğini.

Dışarıdayken tişörtünü nasıl asla çıkarmadığını; yüzmek için bile, Miel’le nehrin biriktiği ve kayalarla korunan bir yer bulduklarında bile.

En yakın arkadaşının Miel, yani bir kız olduğunu; çoğu oğlanın kızlarla arkadaşlık ettiğini ama Sam’le Miel arasındaki gibi olmadığını, Bal ve Ay isimlerini alacak kadar yakın olduklarını.

Okuldaki çocukların Sam’e ne sıklıkla gey ya da kız dediklerini. Kasları ne kadar gelişirse gelişsin, oğlanların ona feminen demesini engelleyecek keskin hatlara ya da büyük ellere sahip olmadığını.

O oğlanların ne söylediklerine dair en ufak fikirleri bile yoktu.

Miel’in gözeri Peyton’a kaydı. Ama Chloe’ninkilerle aynı renkteki gözlerinde dik bakışlardan başka bir şey yoktu.

Tehditlerinin işe yaraması için bu kadar az söz kullanmalarının ardında fazlasıyla hüner vardı.

Bunu ne kadar ileri götürmeleri gerekirse götüreceklerdi. Onu vitray cam duvarların arasına kilitledikleri an bunu kanıtlamışlardı.

Miel’in bileği, üzerine tuz dökülmüş bir yara gibi canını yakıyordu. Sanki bir şey onu ısıırıyordu. Bir gül goncasının ilk belirtisini görebilmek için hepsi bileğini pür dikkat izliyordu.

Lian, Miel’in bileğine baktı. “Bunu düşünmek için vaktin var,” dedi ve bunu söyleyen Lian olduğu için kulağa bir gözlem gibi geldi; ne bir tehdit ne de bir güvence.

Miel bir dikenin ucunu teninin altında hissetti, ıslak kâğıtmışçasına onu delmeye hazırdı. Boğazını sıkarak bir acı nidasını bastırdı.

Bu sefer kaçmadı. Kâğıdı masadan alarak küçücük olana, bir kez daha katlanmayacak hâle gelene kadar katladı.

Tuğla yolun yarısına gelmişti ki Peyton, annesinin şifalı ot bahçesinden saçında biberiye tanelerinin kokusuyla çıktı.

Miel ürktü. Bir dakika önce Peyton kız kardeşlerinin yanındayken şimdi buradaydı, bir an çatı katının penceresinde olup sonrasında verandaya inen bir kediymiş âdeta.

“Miel,” dedi.

Peyton’ın sesindeki çatlama neredeyse bir özür sayılırdı ama içinde çok fazla Bonner gururu, dört kızıdan oluşan bu vücutta tek bir can olmanın verdiği ortak his vardı.

“Bunu ona nasıl yapabilirsin?” diye sordu Miel, katladığı kâğıdı parmaklarıyla sıkarak. “Senin arkanı kollayıp duruyor.”

Eğer Sam, Peyton için yalan söylemeseydi kızlar onu gördüklerinde elleriyle örttükleri ağızlarıyla arkasından kıkır kıkır gülerdi. Bariz bakışlar kilisede onu ve ailesini bıçaklardı. Asla davet edilmediklerinden habersiz anneler, kızlarına Bonner evini ziyaret etmelerini yasaklardı.

Ve Shelbylerle Hazeltonların, Peyton ve annesi için neler söyleyebileceklerini, belki daha da kötüsü, neler yapabileceklerini yalnızca Tanrı bilirdi. Muhtemelen onlar da Bonner evine gelmezdi. Bunu gizlemekle uğraşmazlardı. Bu kasaba sükûnetini öyle bir öfkeyle vurguluyordu ki dedikodular aylarca varlığını koruyordu. Geçen sene bir kadın, kocasının metresini pazardaki domates standına ittirince tezgâhtan kırmızı ve sarı ürünler düşmüştü. Üç Noel önce kilise öğretmeni, kilisenin arkasında annesinin sigaralarından birini içerken yakalandığı için tiyatrodaki Meryem Ana’yı oynayan kıza herkesin gözü önünde mavi elbisesini geri vermesini söylemişti. Eğer Bay Bonner, daha az ürkek ve kızlarından daha az korkan bir adam olsaydı, muhtemelen Chloe’yi hamile bırakan oğlana tüfeğini doğrulturdu.

“Ona zarar vermemiz gerekmiyor,” dedi Peyton.

“Bunu yapamazsınız.” Miel öne doğru eğilerek Bayan Bonner’in mutfak penceresinde ya da yukarıdaki sahanlıkta ol-

madığından emin oldu. "Onu ifşa edemezsiniz. Bu konuda zaten yeterince gergin; bunu elbet çözecek ama zamana ihtiyacı var, eğer dördünüz bunu etrafa yayarsanız hiç zamanı olmayacak."

Peyton'ın yumuşak omuz silkişine hafif bir baş sallaması eşlik etti. Eğer annesi yukarıdaki sahanlıktan izleseydi görmezdi bile. "Onlara istediklerini ver, yeter."

"Anlamıyor musun?" Miel'in eli, Peyton'ın buklelerini avuçlayıp çekerek dinlemesini sağlama arzusuyla kasıldı. "Böyle bir kasabada ne yaparlar bilemezsin. Kendi aileden saklanmıyormuşsun gibi davranma."

Peyton'ın yüzündeki samimiyet, elden kayıp akan su misali pürüzsüz ve hızla yok oldu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Ya da ailem hakkında. Chloe yüzünden, birisiyle öpüşmem için otuz yaşımı beklememi istiyorlar."

Kahkahası ufak ve acımasız olsa da Miel onu bastırmadı. Çünkü Peyton kendi kız kardeşine, sanki en büyük Bonner kızı tek bir bebek doğurma ânına indirgenebilirmişçesine *Chloe yüzünden* demişti. Çünkü Bayan Bonner'ın, Peyton'ın Jenna Shelby ve Liberty Hazenton'la yaptıklarını bir öğrense tencerelerinin üstünde hıçkırarak ağlamayacağını ima etmişti.

"Bu mu yani?" diye sordu. "Boynuna kapatıcı sürmenin tek nedeni bu mu yani?" Her sözcük keskin ve sertti, sanki avaz avaz ır bağırışın bastırılmış hâliydi.

Peyton irkildi ve sonra kendisini topladı, omuzları dikleştirdi.

Biliyordu. Peyton, Jenna ve Liberty ile yaşadıkları sınıf arkadaşları ve aileler arasındaki engeli aşarsa –eğer artık gitmediği okulun koridor dedikodularından çıkıp kasabayı saran fısıltılara dönerse– insanların eleştirilerini lacivert evin duvarlarının ardından bile hissedeceğini biliyordu.

Chloe yüzünden. Chloe yüzünden kasaba, Peyton'ın boynunda açan kırmızı çiçeklerden dolayı Bonner kızlarını *gevşek, ahlaksız, günahkâr* diye çağırmakta haklı hissederdi. Bonner kız kardeşler bu kelimelere eski kafalı der, her biri bıçak gibi kesmiyormuşçasına gülüp geçerdi.

“Evet,” dedi Miel. “Tıpkı düşündüğüm gibi. Ve şimdi de sen, üstlenemediğin bir yükü ona yüklemek istiyorsun.”

Bu kasabanın kız olarak doğan bir oğlana neler söyleyeceğini, neler yapabileceğini Tanrı bilirdi. Hınçlarını ve insafsızlıklarını, onlara söylemiş olsa umursamayacakları yalanına sarıp sarmalayacaklardı.

Sırf yalan söylediği için, diye fısıldarlardı.

Tüm o yalanlar, ben asıl yalandan nefret ediyorum.

Böyle yalan söyleyen birine nasıl güvenebilirsin ki?

Sanki vücudunun gerçeği onların meselesiydi, sanki onları gücendirecek bir hayat yaşamasını yargılama hakları vardı.

Sanki Sam’in kim olduğunun onlarla bir alakası vardı.

Miel o sesleri duyabiliyordu. Henüz söylemeseler bile, bu sözleri söyleyecek herkesten nefret ediyordu.

Ve bunlar sadece Sam şanslıysa yaşanırdı. Bu kasaba Peyton’ı hor görürdü ama Sam’den nefret ederdi. İşler böyle yürüyordu: kızlar için yargı, oğlanlar için nefret. Güzel, soluk tenli kızlarla evlenmesi gereken ama diğer oğlanlarla yatan oğlanlar bu kasabadan kovulmuştu. Sam’e gey ya da kız diyen oğlanlar, yalan olarak gördükleri şey yüzünden ondan nefret eder ve tüm hayatının kendilerine yönelik bir hakaret, bir aldatmaca, bir hile olduğuna kesinlikle karar verirlerdi.

Kızlar için yargı, oğlanlar için nefret. Ve bu kasaba Sam’i nasıl göreceğini bilemediği için o, ikisine de katlanmak zorunda kalacaktı.

“Bu onu mahvedecek,” dedi Miel.

“O zaman onlara istediklerini ver,” dedi Peyton.

Bu kasaba daha önce Sam gibi birisini görmemişti. Görmüşse bile haberleri olmamıştı. Miel’in, bilmediklerine verecekleri tepkiden duyduğu korku, soluğunu kontrol etmek için mücadele vermesine neden oldu. Sam’in yakışıklı olduğunu düşünmüş kızlar bunu erkek arkadaşlarına çıtlatabilir, onlar da sevgililerinin kız doğmuş herhangi birinden hoşlanması düşüncesine katlanamayarak Sam’i dövebilirdi. Onlara rakip olmasından,

bunu uzun yıllardır bilmemekten nefret eden oğlanlar, aylarını asmaya çıktığında onu kıştırabilirlerdi. Bay Bonner gibi tüfekler taşıyan babalar, kızlarından uzak durması için onu tehdit ederdi.

“Eğer canı yanarsa bu senin suçun. Çünkü bunun, onun başına getireceği şeyleri en iyi senin bilmen gerekir.”

“Hayır,” dedi Peyton bir kez daha belli belirsiz başını sallayarak, öyle yavaş ki bukleleri neredeyse hareket etmemişti. “Eğer canı yanarsa, bu senin suçun. Çünkü tek yapman gereken, zaten kenara attığın bir şeyi vermek.”

Onları kenara atmıyordu. Onları öldürüyordu, babasının iyileştiremediği ve annesinin içinden vaftiz ederek çıkaramadığı taçyapraklarını yok ediyordu.

Şimdi de onların korkunç kuvvetini yanlış anlayan kızlara kendi elleriyle vermesi bekleniyordu. Gülleri, dedikodulardaki gibi kokularını içine çekenleri âşık etme gücüne sahip değildi.

Ama annesi onlardan öylesine korkuyordu ki Miel’i onlardan kurtarmak için *señoraların* ve rahiplerin kendisine söylediği her şeyi yapmaya razıydı.

“Onları neden istiyorsunuz ki?” diye sordu Miel. “Olur da birisi size âşık olmama cüretini gösterir diye mi?”

Bu, Peyton’ın gözlerini kısarak kırıştırmasına ve yanaklarının gerilmesine neden oldu.

“Dördünüz,” dedi Miel. “Aracely’nin masasındaki herkesten daha kötüsünüz. Âşık olma hissini, gerçekten âşık olmaktan daha çok istiyorsunuz, tıpkı birisinin size âşık olmaya başlamasını sizi gerçekten sevmesinden daha çok istemeniz gibi.”

“Bu doğru değil,” dedi Peyton.

“O zaman Liberty’le ne yapıyorsun?” diye sordu Miel. “Ondan Jenna kadar hoşlanmıyorsun ve herkes bunu biliyor.”

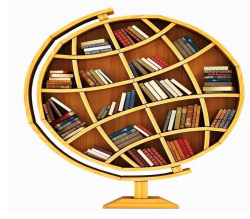
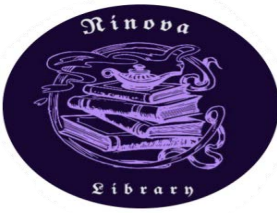
Peyton’ın gözleri biraz daha büyüdü, bakışlarında şaşkınlıktan ziyade öfkeye daha çok benzeyen vahşi bir ifade vardı.

Bu, Miel’i düşündüğünden daha fazla memnun etti. Vitray camlı tabuttaki kadar yüzeysel bir çatlağı ama yine de Bonner kızlarındaki rengi ve parlıltıyı tam ortadan kırıyordu.

“Umarım sadece üçüne ihtiyacın vardır,” dedi Miel. “Çünkü elinde sadece onlar kalacak.”

Bileği ağırlaşmıştı, sanki kasları nehir taşları gibi sertleşmişti. Peyton’ın onu izlediğini fark edince daha da ağırlaştı.

Bileğinde birkaç tane de yeşil yaprak büyüyerek manşetinden dışarı taştı. Ufacık, kan ve suyla parıldayan, neredeyse maviye çalan ametist rengindeki bir goncayı gizliyorlardı.

7

KIŞ GÖLÜ

Yeşil filiz şimdiden kalınlaşıyordu ve sıcaklık keskin bir hisse dönüşmüştü. Miel sapın kökünün önkolu boyunca, neredeyse dirseğinin içindeki et ve kas perdesinin altına uzandığını hissediyordu.

Bonnerların evinden ayrıldıktan sonra goncanın inciye benzeyen tomurcuğu bir misket boyutuna ulaşmıştı. Şimdi ise henüz yeşermemiş, titreyerek açmaktan bir adım uzaktaki bir şakayık kadar büyüktü.

Miel, Sam'in sırtında duran avucunu düşününce önkolu acıyla yandı. Kendine ait nefesi ve parmakları varmışçasına canlı hissettiriyordu. Sap ne zaman bileğinden bir parça dışarı uzansa boğazından acı bir çığlık salmak istiyordu.

Sıcak narları ve incirleri andıran kokusu lanetleyici gelmeye başlamıştı, Bonner kız kardeşlere Sam'i ne kadar istediğini kanıtlıyordu. Pazardaki kadınlara fısıldıyordu. Kilisedeki pederlere itiraf ediyordu. Sam'in babasının çocukken koştığı limon ve zeytin bahçelerini anlatıyordu.

Kendi bileğini kesme düşüncesi aklına gelip yerleşti. Tıpkı dudağından akan bir damla kanı fark edip onu yalamamaya çalışmak gibi zihnini kaşındırdı. Diğerlerinin hiç büyümediği kadar hızla büyüyen bu gül, onu çekiyordu.

Ama onu kesip öldüremezdi.

Bonner kız kardeşler onu istiyor, talep ediyordu. Ve Peyton bunun başlangıcını görmüştü; Miel ve Aracely'nin yaşadığı evden daha koyu bir mordu.

Ayakkabılarını giymeden merdivenlerden aşağıya süzülüp dışarı çıktı ve gece havası önkoluna vurduğunda derin bir nefes aldı. Çimen, limon gibi temiz ve güçlü kokuyordu, her bir yaprağı biraz yaldızlı görünüyor ve yağlı emen bir kumaş parçası misali evin ışığını alıyordu.

“Miel.” Sam’in sesini duydu. Kendisini cam balkabaklarına bakarken bulduğundaki gibi sorarak söylememiştii ismini. Onu çağırıyordu.

Evinden çıkmıştı. Bu mesafeden bile, karanlığa rağmen çatıdaki kiremitlerin rengini görebiliyordu. Nemli ve sancılı gözlerle su kulesinden döküldüğü gün, o rengârenk kiremitler Sam’in evini peri masalından çıkma bir yer gibi göstermişti.

Şimdi ise çok yaklaşırsa güllerinin acımasız kuvvetinin yıkabileceği bir yer gibi görünüyordu.

Taşıdığı ay, penceresinin dışına astığı buz ayının mavi-menekşesi gibi soluk ya da kâbuslardan rahat yüzü göremeyen çocuklara yaptığı mısır ayının açık yeşili değildi. Bunu beyaz ve siyaha, buluştukları noktayı da incecik bir gri çizgiye boyamıştı. Ayı kâğıda veya kumaşa değil, bir antika dükkânının attığı paslanmış bir metal kürenin üzerine boyanmıştı; bu küreyi ve yarım düzine kadar başkasını bulmak için Miel onunla birlikte gitmişti.

Onu yeni ayın mavi-siyahıyla kaplamış ve solan bir hilal eklemişti.

“Nereye asacaksın onu?” diye sordu.

“Henüz bilmiyorum,” dedi.

Onunla gidebilir mi, ahşap merdivene tırmanmasını ve ayı, bu ışık parçasını yüksek bir ağaca asmasını izleyebilir mi diye sormak istedi.

Bundan biraz korkmuştu. Onun daha önce böyle bir ay boyadığını hiç görmemişti: beyaz ve siyah, renksiz, *mare insularum* ve *sinus honoris* griye boyanmış. Şimdiye kadar ona getirdiği, kâğıda boyanmış, menekşe ve mavi renkli ay denizleri ya da kremaya benzeyen sönük, altın düzlükleri olan aylardan farklıydı.

Ama o çarpıcı güzellik onu öyle çok öpmek istemesine neden oluyordu ki eksikliğiyle dudakları donuyordu. Dili ağzında bir buza dönüşmüştü. Nefesi, içindeki her yüzeyi ısırarak bir kış rüzgârıydı.

Biliyordu. Kendisine bakışındaki değişimden, dudaklarının nefesini tutarcasına aralanmasından anlamıştı. Ayı bırakıp onu öptü, tadı Aracely'nin cam bir kavanozda tuttuğu kara kakule gibiydi. Onu ne zaman açsa havaya duman ve baharat kokusu yayılırdı. Kavrulmuş tarçın gibi.

Sam'in tadı, her yıl havanın aniden kıştan sonbahara döndüğü, nemli ağaç kabuğu kokulu o tek gece gibiydi.

Kanatlı kakule. Aracely ona böyle derdi. Çünkü kozaların yarılarak açılma şekli, uçuşa geçecek güveleri andırıyordu. Tadı, Miel'in dilinde süsen yapraklarındaki çayır esmeri gibi çırpındı.

Dudakları Sam'inkilerden ayrıldığında bile Sam elini onun ensesinde tuttu, ağzı hâlâ o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordu.

Onu kendine çekti, koluyla belini sarmıştı. Bu sabah gülünden bal ve havuç kokusu yayılıyordu ama şimdi kokusunda kopall tütsüsünün baharatlı esansı ve ağırlığı vardı. Aralarındaki havayı dolduruyordu.

Onu ne zaman öpse, dudaklarındaki hafif kakule tadı gözlerini sımsıkı kapamamasına neden oluyordu. Ama sonra dilinde acılaştı. Onu ne kadar severse Bonner kız kardeşler onu sevdiğini daha çok görecek, ne kadar çok öğrenirlerse de onu köşeye sıkıştırmak için Sam'i daha çok kullanacaklardı. Ona nasıl baktığını, güldüğünde koluna nasıl dokunduğunu, molalarında onu ağaçların arasına nasıl çektiğini gördükçe doğum sertifikasını daha da sıkı tutacaklardı.

Sam onun en iyi arkadaşıydı ve bunu herkes biliyordu. Ama bu kasabanın yarısı, en iyi arkadaş olmalarını olağan karşılıyordu. Ayın düzinelerce kopyasını asan çocuk ile su kulesinden gelen kız. Balkabaklarından korkan kız ile karanfil yağı, tarçın ve pembe zambaklar kullanarak yılanları nasıl uzak tutacağını

bilen çocuk. İkisi de o kadar tuhaftı ki sadece o kadar tuhaf biri diğerine yaklaşabilirdi.

Ama onu severse Bonner kız kardeşler bunu hissederdı. Zaten sessizlikleri karşılığında güllerini vererek istediklerini yapmak zorundaydı. Ama onların Sam'e yaklaşmalarına izin veremezdi. Kendisi, annesi, Aracely ve Miel'in arasındaki sırrın o dört kız kardeşin elinde de olduğunu bilemezdi. Bu onu korkak ve tedirgin hâle getirirdi. Meydan okuması gereken sorulardan saklanırdı.

Ellerini omuzlarına koyup onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Yapamam." Önkolunu kazağma bastırdı. "Bunu hiç yapmamalıydık. Hiçbirini."

"Ne?" diye sordu. "Niye?"

Bir yalan bulabilmek için karanlığa uzandı, parmakları sağlam bir şey yakalamaya çalıştı. "Birbirimizi fazla iyi tanıyoruz. Bunu yapamayacak kadar uzun zamandır arkadaşız." Sesi tizleşiyor ve çatlıyordu. "Bunu yapamayız."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Sam.

"Özür dilerim," dedi, ilk kelime sert bir yutkunmayla kesilmişti. "Sana değer veriyorum. Ama seninle olamam." Islak tuzun acısı yanağına dökülmeden ona sırtını döndü. "Böyle olmaz."

Ondan uzaklaşırken soluğunun boğazında tikanıp kaldığını duydu.

"Miel," dedi.

Ama Miel yanıt vermedi, Sam de peşinden gitmedi.

Ellerini cebine sokarken çıkan yumuşak sesi duyamayacağı kadar uzaklaşmaya çalıştı. Ve gittiğinden emin olana dek arkasını dönmedi.

Bonner kızları bu sefer onu ağaçların arasındaki karanlık alanda bulduğunda mücadele etmedi. Ve mücadele etmediği için onlar da ne tırnaklarını etine batırdı ne de onu çekerek vitray camlı tabuta götürdü. Sanki hepsi kilisedeymiş ve onu kutsuyormuşçasma ellerini onun üzerine koymakla yetindiler. Ivy pirinç makasın bıçaklarını araladı ve Miel kendisini ıslıl ıslıl kırmızı ve turuncu, alev dalgaları kadar parlak Bonner kızlarına bıraktı.

ŞEREF KÖRFEZİ

Odasının kapısını kapalı tuttu. Odasının kapısını neredeyse hiç kapamazdı. Ama son zamanlarda Aracely'yle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Miel, Aracely'nin kendisine hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordu ve sorsa mı emin değildi.

Miel yan yatarak bacaklarını karnına çekti, yanağını yorgana bastırdı.

Aracely normal davranıyordu ve bu her şeyi daha kötü hâle getiriyordu. Bir yandan sabahları Miel'e kahvesini doldururken tek kelime etmiyor, diğer yandan sinirli olduğunda yaptığı gibi dudaklarını birbirine bastırmıyor ya da bakışlarını kaçırmıyordu. Sadece ona bardağını uzatıyor, ardından latinçiçeklerini kızartmaya dönüyordu. Bu, Miel'e aşk hastalığı şifasını nasıl da mahvettiğini, Bayan Owens'ın sadakatini nasıl zayıflatarak ateş saçlı dört kızın fısıltılarına ve cazibesine açık bıraktığını anımsatıyordu.

Şimdi, kimsenin Sam'i o kâğıttaki isme uymaya zorlamadığından emin olmak Miel'e kalmıştı. Aracely'nin hepsi için ördüğü ağları paramparça etmişti. Ivy pirinç makasın uçlarını hâlâ tenine bastırıyormuş gibi, bileğindeki sancı unutmamasına izin vermiyordu.

Miel'in kapısı, aşına olduğu yumuşak bir ritimle tıklatıldı.

"Gel," dedi Miel hareket etmeden.

Kendisinden önce odaya Aracely'nin parfümünün kokusu girdi.

"Karnın aç mı?" diye sordu. "Bir şeyler hazırlamayı düşünüyordum."

Miel yanağını yataktan kaldırmadan başını salladı.

Aracely yatağının kenarına oturdu, ağırlığını yavaşça verirken Miel'i biraz salladı. Miel bu histe hep huzur bulmuştu; birisinin yanına oturması hissinde, özellikle de bu kişi Aracely olduğunda. Şimdiyse ne kadar az konuştuklarını vurguluyordu sadece.

"Emma yüzünden sana bağırdığım için üzgünüm," dedi Aracely.

"Hak ettim," diye yanıt verdi Miel, sesi istemeden biraz çatlak çıkmıştı. Ağlamıyordu. Daha çok, bu evin sınırları içinde kullanılmadığından sesi paslanmış gibiydi.

"Hayır, hak etmemiştin," dedi Aracely. "Ve oraya gidip düzelttim. İyileşti. En azından bir sonraki sefere kadar."

"Harika," dedi Miel, sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki Aracely bile içnelemeyi kaçırdı.

"Bunu tekrar yapamazsın," dedi Aracely. "Sahiden kendini veremeyeceksen bana yardım edemezsin. Bana bunu söylemeni tercih ederim."

Miel başıyla onayladığında yanağı yorganını okşadı.

"Senden çok şey beklediğimin farkındayım," dedi Aracely, alçak sesle konuşarak sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu, Miel'in altı yaşından beri ona cam kavanozlar, limonlar, yumurtalar verdiğini, ufak elleriyle onları nasıl kaldırdığını düşünmesini sağladı. "Ama yapamayacağını söyleyerek beni hayal kırıklığına uğratmazsın. Herkesin kötü günleri olur."

Miel gözlerini kapadı, vicdan azabı bileğine sarılarak oradan kendine yol açıp daha derinlerine sızdı.

Aracely, Miel'in saçlarını okşadı. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Neredeyse neden bahsettiğini, Aracely'nin onu eve getirdiği geceyi mi yoksa pencereyi yeterince hızla açmadığı için mahvettiği aşk hastalığı şifasını mı kastettiğini soracaktı.

Ama önemi yoktu. İki türlü de yanıtı değişmeyecekti.

"Hayır," dedi Miel.

Alt kattan kapının tıklatılma sesi onlara ulaştı. Sam'in annesiydi. Kapı zilini bir tek o hiç kullanmazdı. Dördü bir aile gibiyken bu hareketin fazla resmî kaçtığını düşünüyordu.

Aracely aşağıya indi. Miel yorganını üstünden kaldırdı, dün ve önceki gün yerde bıraktığı kıyafetlere takılıp sendeleyerek onu takip etti.

Sam'in annesi holde dikiliyordu.

"İçinizden biri Samir'i gördü mü?" diye sordu.

Aracely'nin gözleri Miel'e odaklandı. "Onunla bir yerde buluşman gerekiyordu, değil mi?"

Aracely'nin çenesini sıkıldığını görebiliyordu. Gözleri biraz büyümüştü. Miel neredeyse aklından geçenleri duyabiliyordu: *Evet, Miel. Evet de.*

"Evet," dedi Miel, aniden fark etmiş, sanki unutmuş ve şimdi anımsamış gibi nefesini vererek. "Evet." Sam'in annesinin sol bileğine taktığı saate baktı. "Geç kaldım ama eve erken döndüğünden emin olurum."

Sam'in annesi ikisine de dikkatli ve irdeleyen gözlerle baktı. Onlara inanmamıştı.

Miel, Sam'in annesinin uzun boylu olduğunu, Sam'den de Aracely'den de daha uzun olduğunu biliyordu. Yerleri süpüren uzun etekleri onu daha da uzun gösteriyordu. Ama kahkaha attığında ya da Miel'e tatlı fesleğen ile kutsal fesleğen arasındaki farkı öğretirken hiç böyle uzun görünmezdi. Evinin yanında hiç kesmediği ya da kırpmadığı bir kutsal fesleğen vardı; yeşil ve mor yaprakları kendi hâline bırakıldığı için daha güçlü bir koku yayıyor gibiydi.

Sadece Sam ve Miel eve çayır yılanı getirdiğinde böyle uzun görünürdü. Ya da baktığı kızlardan birinin ailesi, çocuğunun kanayana kadar tırnaklarını yiyecek kadar gergin olduğunu fark etmediğinde.

Ya da böyle endişeli bir ifade takındığında. Miel böyle anlar, böyle bakışlar yüzünden Sam'in annesine Yasmin demeye çekinirdi. Miel'e izin vermesinin bir önemi yoktu. Bu kadın öylesine

anne, öylesine yetişkindi ki herhangi bir şey bunu anımsattığında ona ilk ismiyle seslenmeyi tuhaf ve saygısız kılıyordu.

"Sam gelene dek kalmak ister misin?" diye sordu Aracely. "*Café de olla* yapabilirim."

Elbette Aracely, yanıtın çömlekte tarçın ve *panela* ile karıştırılmış kahve olduğunu düşünürdü. Yalanlarını yağsız süt gibi ince ve güçsüz kılıyordu.

"Hayır," dedi Sam'in annesi. "Teşekkür ederim." Başıyla Aracely'ye selam verdikten sonra kapıya doğru döndü.

Şimdilik onlara inanmaya ya da inanmış gibi davranmaya istekli görünüyordu.

Aracely, Miel'in kulağına doğru eğildi. "Onu bul."

Aracely anahtarlarına uzandığında Sam'in annesi henüz gitmiş, adımlarının sesi ön patikadan daha yeni silinmişti.

"Aramama yardım edecek misin?" diye sordu Miel.

"Hayır," dedi Aracely. "Emma Owens'a bakacağım."

"Şimdi mi?"

"Şimdi tabii," dedi Aracely. "Erkek arkadaşın" —montunu giydi— "fark etmediysen diye söylüyorum, henüz kimliğindeki adını bütün bu kasabanın öğrenmesine hazır değil. İhtiyacımız olan son şey, o kadının çenesini kapalı tutmamasından endişelenmek. Gerekirse bütün gece konuşmasma izin veririm." İç geçirdi. "Tanrı biliyor ya, muhtemelen gerekecek."

Miel ona gitmemesini, bunun ne bir nedeni ne de faydası olduğunu söyleyemeden kapıdan çıktı.

FIRTINALAR OKYANUSU

Nehrin yüzeyi ardıc meyvesi kadar karaydı.

Tüm hikâyeler yalandı. Annesinin kınalı keklikler ve sırtlan kılığına giren kadınlar hakkındaki masalları. Miel'in aylara âşık yıldızlar hakkındaki peri masalları.

Büyük büyük annesiyle babasının yıldızlar ve ay ayıları hakkındaki hikâyeleri onlara ne kazandırmıştı ki? Sayısız safran çiğdemiyle Keşmir'de kalmalarına izin vermemişti. O çiçeklere hayat veren nazik süreçten ve merkezlerindeki bakır renkli ipçikleri çekmelerinden ibaret olan aile işlerini kurtarmamıştı.

Peki ya Miel'in peri masalları ona ne kazandırmıştı? Bu kasaba, onlardan korksa da onu Bonner kızlarını sevdiği gibi sevmiyordu. Yabancılar mor eve boş şişeler fırlatıp onlara cadı diye bağırıırken, onu ve Aracely'yi korumak için toplanmazlardı.

Bu kasabaya göre Miel, paslı kuleden dökülen su kadar pis ve bileğinde büyüyen güller kadar tuhaftı. O ufak bir çocukken, güneşin tepede olduğu zamanlarda bile kurumayan etek uçlarının Miel'in cinli olduğu anlamına geldiğini düşünürlerdi. Şimdiyse bunu, vücudunda gülleri kadar derinlerde yaşayan bir günahın işareti sayıyorlardı.

Ama gökteki ay engin okyanusları hareket ettirebiliyorsa, belki de yeterince isterse, yaptığı her ay bu suyu da oynatabilirdi. Bir kurdele gibi onu gökyüzüne çekip buz kristallerine ve bulutlarına dönüştürebilirdi.

Sam gözlerini nehre dikti. Eğer kendisini ona bırakırsa belki de Aracely'ye yaptığını ona da yapar, onu gerçekte olduğu kişi-

ye dönüştürürdü. Belki de ona, inşa ettiği hayata uyan bir vücut verirdi. Ya da belki de Samira isimli bir kadın olmak istemesini sağlardı.

Bunlardan hiçbirini yapmasa bile, belki de onu içine alıp suya dönüştürecek kadar merhametli olurdu. Belki de vücudunda bu nehri dolduracak, bir meteor gibi suyu taşıracak ve geriye hiçbir şey bırakmayacak kadar güç vardı. Salt bataklık, topraktaki nemli bir çukur.

Derinliklerine kök salmış, onunla gölgeler gibi yürüyen kâbuslara karşı Miel'i koruyamazdı. Ama onun korktuğu bir şeyi yok edebilirdi.

Çamurlu dik kıyıdan aşağıya, nehrin tam derinliğine ulaştığı noktayı bulana kadar indi. Suyun içinde ilerlerken vücut ağırlığı onu aşağıya çekiyordu. Yüzeyi neredeyse sıcak olan nehir, o battıkça soğudu.

Ayları ve yıldızları kaybetti. Göğü gümüşe döndüren bulutları kaybetti.

Aşağıya doğru süzüldü, vücudunu bıraktı, karanlıkla savaşmadı. Gözlerini kapadığında Miel'in zencefil şekerini andıran gözlerinin parıltısını, gözkapaklarının vücudunun kalanından biraz daha koyu oluşunu gördü. Yediği tırnaklarının kısılgını ve daha etinden dışarıya çıkmamış bile olsa, vücudunun her daim büyüttiği gül gibi koktuğunu.

O kehribar ve son ışıktı. Yaz ve sonbahar arasındaki o andı. Aracely'nin mutfağında kaşık kaşık yediği baldı.

Bu, onun hakkında sevdiği şeylerden biriydi; ona Bal diyorlardı ve kendi adını tereddüt etmeden yiyordu.

Bundan asla kurtulamayacaktı. Hiçbirinden. Soğuk suda ciğerlerinin sıkışması kadar canını acıtan, yalnızca nefes almanın imkânsızlığının denk düşebildiği bir çaresizlikle Miel'i istemesinden. Bir gün annesinin ona verdiği isme uygun bir hayat yaşayacağı umudunu gitgide kaybetmesinden.

Bir kız, bir kadın olması gerektiği gün bir zamanlar öylesine uzaktı ki vakti geldiğinde hazır olacağına inanmıştı. Bir *baça*

poş'un erkek kıyafetlerini ve yaşam tarzını üzerinden silkelediği yaşı varacağı gün, durduğu yerden öyle uzak gelmişti ki ona ulaşmanın imkânsızlığı, bir kız olmayı istemesinin imkânsızlığını aşmıştı.

Yıllardır bunu bastırıyor, ona doğru ilerlemesine rağmen o gün hâlâ çok uzakmış gibi davranıyordu. Kanamaya başladığında bile rol yapmaya devam etmişti. Hatta giysilerinin altına göğüs bağı takmaya mecbur kaldığında bile.

Ama tam bu anda, vücudunu ona ait değildi. Suyun üzerinde süzülüp yüzüyordu. Suya, onu tutan akıntıya aitti. Çekimi, ilk başta neden nehre gittiğini anlamasını sağladı. Nedeni sadece içindeki öfke, hatta Miel bile değildi.

Suyun belki de onu alıp bambaşka bir şeye dönüştürmekle kalmayacağına, aynı zamanda onun yerine karar vereceğine dair saf bir umuttu. Belki Aracely'ye yaptığı gibi gerçekte kim olduğunu görür ve onu o kişiye dönüştürürdü. Eğer kız olması gerekiyorsa, belki de kız olmayı istemesini sağlardı. Eğer oğlan olmaktan asla vazgeçmeyecekse, teninin özünü ve kaslarını buna uyan bir vücuda çevirirdi.

Suyun bu kararı kendi elinden almasını nefes almaktan daha çok istiyordu.

Gözlerini açtı, kendi elleriyle yaptığı her ayın şeklini ve ışığını, peri ışıklarının bir göletteki yansıması kadar soluk bir şekilde gördüğünü düşündü. Morun, mavimsi yeşilin ve altın renginin soluk hareleri etrafında dalgalandı. Ama alnındaki ağırlık gözlerini kapamasına sebep oldu ve onları kaybetti.

Beline kollar sarıldı, onu çekti.

Onun dokunuşunu, beline batan parmaklarının bıraktığı hissi tanıyordu. Onunla mücadele etmeye, gökyüzünün alabileceği bir aymışçasına onu bırakmaya çalıştı. Onun dünyada kalmasını sağlayan yük olmak istemiyordu.

Ama kolları ve bacakları, sudan daha canlı ya da sıcak değildi. Parmaklarına dolan uyuşukluk, yok olup olmadığını düşünmesine sebep oldu.

Onu tanıdığı süre boyunca Miel, dibini göremediği suya asla girmemişti. Birlikte yüzdüklerinde bile sığ taraflarda kalırdı.

Yüzeye çıktıklarında havadaki keskin soğuk ona vurdu.

Solukları kısıydı. Sonbahar gecelerinde ağaçları sallayan hızlı ve sert rüzgârları andırıyordu. Gökyüzündeki tüm havayı içine çekmiş gibi hissetse de hâlâ nefes nefeseydi.

“Sam.” Ona bağırdı, kolunu ondan kurtardığında bile kız bırakmadı.

Suyun yüzeyinde kalmak için çırpındı. Durur durmaz Miel’in panikleyip yüzmeyi bırakmasından korkarak ona uzandı. Ama kız onu sımsıkı tutmaya devam etti ve kıyıya doğru çekti, suyun ikisini de aşağıya çekecek parmakları varmışçasına acele ediyordu.

Elleriyle kıyıya tırmanıp onu da beraberinde çekti.

Sam sırtını nehre dönerek diz çöktü, önkollarını baldırlarına bastırdı. Saçından damlayan sular ensesinden aktı ve kötü vücuduna yapıştı.

“Sam,” dedi, sesi kısık ve titrekti.

Omuzları öne düştü, göğsünde yanan acının etrafını sardı.

Miel önünde diz çöktü. Islak saçları omuzlarına yayılmıştı. Vücudundan sular damlıyordu. “Sam.” Kollarını kavradı.

Tenlerinin dokunduğu, kızın onun yüzüne baktığı anda Sam gördü. Anlayış parıltısını, kapı tokmağındaki statik elektrik gibi vücudunu sarsışını.

Dudakları aralandı. Gözleri öyle kocaman açıldığı ki karanlıkta bile kahverengi ve altının her tonunu görebildi. Sonraki soluğuna ufak bir iç çekiş eşlik etti.

Anlıyordu. İçindeki isyanı ve öfkeyi görmüştü.

Saçından dökülen her damla birer iğne gibi tenine batıyordu.

Kaymamış, düşmemiş ya da ondan nefret edilen eller tarafından sürüklenmemişti. Nehre bilerek girmişti ve Miel bunu biliyordu.

İlk başta elinin şeklini anlayamadı. Hızla uçtu: Kahverengi kanatlı, alt tarafı ufak, soluk tüylerle kaplı bir kuş.

Yanağına çarpana kadar, koyu ve açık kahverengi parıltının onun bir parçası olduğunu anlayamadı. Ciğerlerinde kalan ufak havayı da çekip aldı, boğazının ardından boğuk bir ses koptu. Ve Miel'in kuvveti, bir tokat için bile olsa kendisine dokunmasını istemesinin ağırlığı, yağmuru yıldızlar kadar uzak kıldı.

DALGALAR KÖRFEZİ

Daha önce hiç birbirlerine vurmamışlardı, bir kez bile. Çimenlerin arasında kıvrılıp duran yavru bir çingiraklı yılan dokunmak için uzandığında Miel ona vurmamıştı. Güneş yılanı soluk bir bronz kurdeleye çevirmişti ve Sam, annesinin hikâyelerindeki bir hayvanmışçasına onu okşamak istiyor gibi görünüyordu.

Sam de ona hiç vurmamış, vurmaya yeltenmemişti bile. Okuldaki bir oğlan, Sam'e Miel'in ona söylebileceğini düşündüğü en kötü kelimeyi, Sam'in annesinin eski kasabalarındaki evlerinin yan tarafına bir keresinde boyanmış hâlde bulduğu kelimeyi ettiğinde bile. Sam oğlana doğru hışımla gitmişti, bir kavgaya girmeye en çok yaklaştığı andı. Ama Miel onu yakalamış, kollarını onunkilere dolayarak onu tutmuş ve içindeki öfkeyi hissetmişti. Miel'i kolayca alt edebilirdi ama onun canını yakmak istememişti.

Şimdi Miel aralarındaki o alana uzanmış, birbirlerini tanıdıkları tüm yılların mührünü kırmıştı. Yıllarca birlikte geçirdikleri gecelerde, birkaç kez küsmelerine neden olacak kavgalarına rağmen birbirlerine asla vurmamışlardı. Ve şimdi en yakın arkadaşına, herkese tuhaf ve sudan yapılmış görünmesine rağmen yanına gelen oğlana vurmuştu.

Ama onun peşinden nehre girmiş, onu kurtarmasına ihtiyacı olduğunu sanmış, suyun altında kaldığı her saniye onu izleyip endişelenmişti. Kıyıda sadece vücudunu, tişörtünün rengini, saçlarının kara tonunu, kollarının yanında cansızca salındığını

görecek kadar tereddüt etmişti. Ardından da suyun kendisini almasına izin vermişti.

Böylesine korktuğu suya kendisini bırakmasının keyifli hiçbir yanı yoktu. Akıntı onu çağırıyor, abisini ve annesini nasıl aldığını, şimdi de en yakın arkadaşını almak üzere olduğunu hatırlatıyordu. Damlalar tenine batan parmaklar gibi her yanını sarmıştı. Eğer suda bir saniye fazla kalsaydı, bacaklarına annesinin elbisesinin sürtündüğünü ya da abisinin parmaklarının bileğini tutarak onu kurtarmaya çalıştığını hissedecekti.

Sonra Sam'in yüzünü görmüştü, yüzünde hiçbir panik olmadığını, pervasızlığını. Ve anlamıştı. Su, onu çalmaya kalkışmamıştı.

Kendisini almasın o izin vermişti.

Şimdi diz çökmüş birbirlerine bakıyorlardı; Sam'in elleri bacaklarında, Miel'in kollarıysa karnına sımsıkı sarılıydı.

Sam onunla göz temasını bozmamıştı, kendisini tokatladığında bile. Bu, Miel'i korkutuyordu. Ve bu, parmaklarıyla ıslak saçını yüzünden geriye tarayıp dudaklarını onunkilere, öpüşüyle ısırışını ayırt edemeyeceği kadar sertçe bastırmak istemesine neden oluyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sam yanıt vermedi. Ama bakışlarını da kaçırmadı.

"Sen neden..." Cümlesini tamamlayamadı. Doğruyu söyleyemedi; Sam'in suyun içine kıyafetleriyle girdiğini, havanın yüzüğü yalanını söyleyemeyeceği kadar soğuk olduğunu.

"Sam," dedi, adını öyle sertçe söylemişti ki kendisine bakmak zorunda kalmıştı.

Suyun parıltısı gözlerini sıcak birer cama çevirmişti.

"Neredesin?" diye sordu. "Nereye gittin?"

Sam'in solukları derinleşti ama düzelmedi. Bir soluk yavaş ve aralıklıyken diğeri keskin ve kesikti.

"Neden beni uzaklaştırıyorsun?" diye sordu Miel.

Bakışlarındaki değişim neredeyse seçilmeyecek kadar ufaktı, yine de güneşle gölge arasındaki çizgi kadar kesin bir şekilde hissetti Miel.

“Ben mi seni uzaklaştırıyorum?” diye sordu Sam. “Senin hakkında bilmediğim ne kadar çok şey var, farkında mısın? Geçen gece ne oldu? Neden oradaydın?”

Miel ayağa kalktı.

“Birbirimizi çok iyi tanıdığımızı da nereden çıkarıyorsun?” diye sordu Sam.

Miel bunları dinlemeyecekti. Arkasını dönüp yürümeye başladı.

Sam ayağa kalkıp onu takip etmeye başladı, eli onunkine uzandı.

“Hayır.” Kolunu kavradı. “Bana arkayı dönüp gidemezsin. Senden buraya gelmeni istemedim ama geldin. Bu yüzden de hiçbir yere gitmiyorsun.”

Tutuşu, bileğindeki en yeni gülün dikenlerini içeri bastırdı. Elinin tutuşu onu yaktı, teni kırmızı ve hassastı. Tomurcuk ezildi.

Bastırıldığı acı keskin bir nefesten ibaretti.

Ama Sam, dikenleri hissetmişti.

Bilmediğiye bu tomurcuğun ne kadar hızlı büyüdüğüydü. Miel, Sam’i istediği ve vücudu da bunu hissettiği içindi kısmen. Kismense Bonner kızlarının güllerini bileğinin onları büyütebildiği kadar çabuk istediği, teni ve kasları da buna boyun eğdiği içindi. Acı, her an o paslı makasın önkoluna bastırıldığını hissetmesi anlamına geliyordu.

Sam elini çekip havaya kaldırdı ve çizik içindeki avucuna baktı. Islak manşetine rağmen dikenler saç telleri kadar ince, kanlı çizikler bırakmıştı.

Eliyle Miel’in bileğinin arkasını tuttu, tutuşu sıkıydı ama biraz önceki kavrayışından daha nazikti.

Miel’in kolu titredi. Ama çenesini sıkarak vücudunu hareketsiz tuttu. Şimdi kıpırdaması, ona vurmasından daha kötü olurdu.

Sam, Miel’in manşetini katlayarak geriye sıyırdı.

Bileğini kan damlaları lekelemişti. Su, yaprakları yıkayarak onları yarı saydam hâle getirmişti. Açılmasına bir soluk kalan tomurcuk, bir ampul gibi şişkin ve yuvarlak olacak kadar bü-

yümüştü. Ortasında ufak bir pembe görünen mor çiçeği, çimen renkli taçyapraklardan bir kabuk kaplamıştı.

Sam'in solukları ve kendi kalbinin atışı, gece kuşlarını duymasını engelliyordu.

"Sam," dedi.

Sam manşetini yavaşça aşağı sıyırdı. "Sen benim için o kadar sorularla dolusun ki," dedi. "Ve her zaman da öyle olacaksın." Sözlerini hayranlık duymadan söylemişti. Acı dolu, mağluptu.

Onu bırakıp ellerini ceplerine soktu, parmakları nehrin ıslattığı kota sürtündü.

İçinde nelerin yaşadığını, keskin pençelerini nasıl sapladıklarını gördü.

"Beni istemiyorsun," dedi. "O zaman ne istiyorsun?"

"Sam," dedi. Onu istiyordu, o da bunu biliyordu. Bilmek zorundaydı. Arzusu aralarındaki havayı ağırlaştırıyordu.

Ona doğru bir adım attı, öyle yavaş ki aralarındaki mesafeyi daralttığını fark etmeyeceğini umdu. Aracely ile birlikte piknik masalarına uzanıp yukarı baktıkları, gökyüzüne doğru uçtuklarını hayal ettikleri gecelerde hissettiği kadar serbestti.

Sam, ona sırtını dönüp yürümeye başladı.

Öfke parmaklarından geçerek tüm vücuduna yayıldı. Önce onun gitmesine engel olmuştu, şimdi de onu bırakmasını istiyordu.

"Biliyor musun," dedi. "Beni tanımadığını söylüyorsun ama sen daha kendini tanıımıyorsun."

Hafifçe döndü, elleri hâlâ ceplerindeydi, gözlerinin etrafındaki kaslar gerilmişti.

"Bana bir şeyi açıkla." Ona doğru ilerledi. "Sahiden beni mi istedin yoksa sadece sırnı saklayacağını bildiğin tek kişi olduğundan mı beni seçtin?"

Şimdi öfkeli olduğu kadar şaşkın da görünüyordu, sanki hiç konuşmadıkları şeyleri dile getirmeleri onları gökyüzüne uçuracak, yıldızlar gibi oraya yapıştıracak ve ışıklarıyla yeryüzündeki herkese gerçeklerini ilan edecekti.

"Bana böyle bakma," dedi Miel. "Kimseye söylemeyeceğim ve bunu biliyorsun."

Yüz ifadesi yine değişti, kızgın ve yaralıydı, gözlerindeki gerginlik yumuşadı ama çenesi sımsıkı kapalı kaldı.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Bunun senin için nasıl olduğunu biliyormuşum gibi davranmayacağım. Ama benim için de kolay olmadı. Sana hiçbir şey soramıyorum. Ne istediğini soramıyorum. Seni öpmemin sorun olup olmayacağını bilmiyorum. Nerene dokunabileceğimi ve nerene dokunamayacağımı tahmin etmem gerek. Bunların hiçbirisi hakkında konuşmıyoruz çünkü seni zorlamak ya da aklını karıştırmak veya henüz hazır olmadığın bir şeyle yüzleşmene neden olmak istemiyorum."

"Benim aklım karışık değil," dedi Sam.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

Gözleri zemine kaydı; devedikeni ve kuzukulağı yaprakları, gümüş rengi bir kadife kumaş gibi ayak bileklerini sarıyordu.

Ona Bonner kızlarının ne istediğini, onu tehdit ettikleri kâğıt parçasını ve ismi asla söyleyemeyecekti. Ama bu, en derinlerinden yükselen ve dudaklarını yakarak onu konuşmaya zorlayan öfkeyi durdurmuyordu.

"Bize izin versen hepimizin senin için neler yapacağına dair hiçbir fikrin yok," dedi.

Sam başını kaldırdı. "Tek bir şey, Miel. Konuşmak istemediğim tek bir şey var. Sana her şeyimi verdim. Sana aitim. Peki sen ne kadarını gizliyorsun?"

Miel hiçbir şeyi ondan gizlemek için kendisine saklamamıştı. Onunkisi boyanmış aylar, tüy otları ve sonbaharda çiçek açan ağaçlardan oluşan bir dünyaydı. O dünyaya tüm o korkunç, ateşlendiğinde yarım yamalak hatırladığı şeyleri getirmek istemiyordu. Onun aylarının altına ait olan, tenine gökyüzündeki takımyıldızlarına benzeyen parlak yıldız çıkartmaları yapıştırdığı kız olmak istiyordu.

Belki de ondan daha fazla sırrı vardı. Ama yine de Sam, Ay'daki buhar vadileri kadar yabancıydı. Ona dokunacağı gü-

venli yerleri ya da adını söyleyip söylememesi gerektiğini, ona dokunduğunda ve onun adını söyleyecek nefesi zar zor bulabildiğinde Sam demesine izni olup olmadığını bilmiyordu. Bunun ona, Miel'in onu istediğini mi yoksa sadece Samira denen bir kız olmak istemediğini mi hatırlatacağını bilmiyordu.

Kütüphanedeki astronomi atlaslarındaki arazilerden daha iyi tanııyordu onu. Bir yaz gölü, uyku bataklığı ve fırtına okyanusu kadar uzaktı ona.

"Senin haritanı çizemiyorum," dedi Miel ve sesindeki bastırılmış kahkaha onu şaşırttı. O kabulleniş, mağlubiyet vücudunu hafifletti, özgür bıraktı. "Denedim ama senin haritanı çizemiyorum."

"Benim haritamı çizmeni istemiyorum," dedi. "Beni..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ona tokat attığı andan daha sert irkildi, öyle sert ve hızlı bir şekilde öne eğildi ki iki büküm oldu. Miel onu yakalamak, onu dik tutmak için öne bir adım attı. Ama Sam doğrularak kendisini geri çekti.

Öne eğilmiş olmasına rağmen dudaklarının sonraki kelimenin şeklini aldığını görmüştü, sesinin varmadığı bir kelimenin. Dili dişlerine değdi ama onu ısırarak kendisini durdurdu.

Bu, söylemeyi bitirmediği kelimeyi tahmin etmesine yeterliydi.

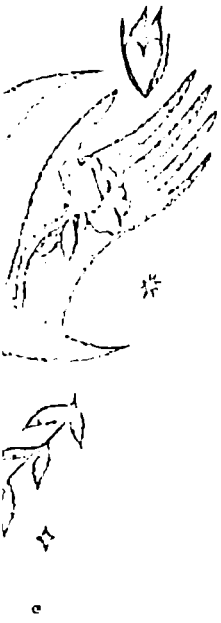
Benim haritamı çizmeni istemiyorum. Beni sevmeni istiyorum.

Söylenmemiş o sözler, parlak yıldız çıkartmaları gibi ona yapıştı. Yaptığı ayların ışıklarının onları yaladığını, aydaki karanlık düzlüklerin teninde iz bıraktığını hissetti. Bu geceyi –söylenmiş ve söylenmemiş o kelimeleri– vücudunda taşıyacaktı. O yıldızların uçlarının onu kesip kesmemesi, oğlanın söyleyemediklerine yanıt verip vermemesine bağlıydı.

"Seni seviyorum," dedi Sam, kelimeleri o kadar hafifçe söylemişti ki ona bağlı değil gibilerdi. "Seni hep sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nasıl anlamak isterse onu kastetmişti. Onun yanına yaklaşmaya gönüllü olan çocuk olarak onu sevdiğini. En yakın arkadaş olarak sevdiğini. Ellerini sırtına her koyuşuyla ve boyadığı her ayın anısıyla ısıldamasını sağlayışıyla onu sevdiğini.

“Ya, harika.” Sesindeki iğneleme ani, bir buz saçağı kadar sivrili ve inceydi, gül sapındaki dikenlerin tenini ittirdiğini hissetti. “Ama bak ben sana ne diyeceğim. Ben seni sevmiyorum. Çünkü seni tanımıyorum.” Sırtını ona ve nehre döndü. “Bana asla izin vermiyorsun.”

HÜZÜN GÖLÜ

Birbirlerine birçok korkunç şey söylemişlerdi ama kırılan cam gibi zihninde yankılanan kelimeler bunlardı. *Ben seni sevmiyorum. Ben seni sevmiyorum.*

Onu küçüklüklerinden beri, uzun çimenlerin sardığı vahşi topraklarda tanıştıkları andan itibaren seviyordu. Yıldızları yer-yüzüne çağırabilirlermiş gibi davrandıkları geceler geçirmişlerdi. Beyaz şapkalı mantarların oluşturduğu peri çemberlerinin, Ay'ın toprağa mühürlenene ışığı olduğunu hayal ettikleri.

Gül, Miel'in bileğinden biraz daha dışarıya uzandı. Dilini ısırmasına neden oldu, kanın hafif tadı boğazından aşağı aktı.

Suyun yanına diz çöküp elini içine daldırdı, Sam'e vuran avucu hâlâ cayır cayır yanıyordu. Tepelere ilk altın huzmeler düşmekteydi ama eve gitmemişti, Aracely'nin muhtemelen hâlâ Bayan Owens'ın mutfağında oturduğunu biliyordu. Eğer eve gitseydi, Sam'in sözlerini de yanında götürürdü ve Aracely'nin gürültüsünün ve kahkahasının dolaşmadığı boş, çıplak ve soğuk evde yankılanıp dururlardı.

Miel avuçlarıyla suyu dövdü. Parmakları akıntıları tırmıkladı ama suyun hissetmeyeceğini, onu asla kendisini incittiği gibi incitemeyeceğini biliyordu. Nehirden asla ondan aldıklarına denk oranda almayacaktı.

Ve şimdi annesine güllerini bile adayamazdı. Onları kesip, annesini çalan nehrin içine batıramazdı. Bonnerlar o gülleri teslim etmesini talep ediyorlardı yoksa Sam hakkında gerçek olduğunu sandıkları şeyleri ve annesiyle ilgili yalanları yayacaklardı.

Onu bütün hâlinde tutan kan ve kas sistemi, sanki ocağın üstünde bırakılmış, hâlâ sıcak döküm bir tava gibiydi. Etrafındaki sonbahar havası tenine değmesiyle çatırdayacak buz gibiydi.

Kolundaki bir his, bal gibi sıcak ve ıslak bir karıncalanma, gözlerini açmasını sağladı.

Gözlerini indirerek bileğine baktı.

Avucuna bir damla kan süzülerek indi.

Gül gitmişti. Sapın kökü haricinde bir şey kalmamıştı, dal kesilmek yerine kırıldığı için sertti.

"Hayır," dedi.

Elini suya daldırarak kıldığı güle uzandı. Parmakları çiçeği aradı, gözleri mor taçyapraklarını ve ortasındaki pembeliği taradı.

"Hayır," dedi, kelime dalgalanan suyun üzerinde sekiyordu; nehir onu yineliyor mu yoksa kendisi tekrar tekrar mı söylüyor, ayırt edemiyordu.

İstemediye olduğuna asla inanmazlardı.

"Hayır," dedi ve bu sefer tekrar edenin kendi sesi olduğunu duydu.

Bonner kızlarının kendilerine ait olduğunu düşündükleri bir şeyi kaybetmişti. Annesinin gezgin ruhunu koruyan ve Sam'in derinliklerine kök salmış, birisi koparıp almaya kalkışırsa onu paramparça edecek bir sırrı kaybetmişti.

Bakır parıltısını gördüğü an, Ivy'nin ellerini üzerinde hissetti.

"Hayır." Bu sefer kelime sertleşti ve bir çığlığa dönüştü. "Hayır."

Ivy onu görmüştü. Elbette Ivy onu görmüştü. Miel diz çökmüş hâlde o kadar uzun süredir oturuyordu ki güneşin hafif sıcaklığı burnuna dolmuştu ve Bonner kızlarının bilmediği hiçbir şey yoktu.

Ivy bileğinin en hassas noktasını kavradı ve onu çekerek ayağa kaldırdı.

Miel avaz avaz bağırmaya devam ederek Ivy'nin tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

Ivy tırnaklarını etine batırdı. “Kes,” dedi, kelime Miel’in kulağını yaktı. “Yoksa herkese o kızıdan bahsederim.”

Kız. Bu kelime, Sam’e ait olmayan bu kelime, Bonner kızlarının yapacağı tüm tehditlerden daha çok işe yaradı.

Miel yalvarabilir, gülü kaybetmek istemediğine yemin edebilirdi. Ama bunu Sam’e, onun annesine ve Aracely’ye borçluydu. Onlara, Bonner kız kardeşleri memnun edecek her türlü teslimiyeti borçluydu. Sam’i aydınlığa çıkmaya zorlamadıkları sürece, o gülü teslim etmemenin sonuçlarını kabul edecekti.

Miel direnmeyi bırakarak Ivy’nin onu götürmesine izin verdi.

Kendisini ormanın derinlerine, vitray camlı tabuta çekmesine izin verdi. Ivy’nin onu içeri itmesine izin verdi ve dört kız kardeş tarafından, onların gözetimi altında verilen cezasını kabul etti.

Ivy kapağı kapadı ve kilit yerine oturdu.

Miel gerildi, vitray camdaki deliklerden giden ufak hava akıntılarını içine çekmeye çalıştı.

Yan camdan dışarıya bakarak kimin gözetimle görevli olduğunu merak etti. Peyton’ın saçını, güneş ve tozla yumuşayan o turuncuyu aradı. Lian’ın kestane rengine çalan, hatta Chloe’nin sarıyla karışık kızılını. Gerçi Chloe’ye asi kızları izlemek kadar basit görevler verildiğini sanmıyordu. Chloe artık kız kardeşlere liderlik etmiyordu ama biraz zamanlar etmişti ve bunun Ivy için bile bir değeri olmalıydı.

Miel yine Peyton’ın ve Lian’ın altın renkli ağaçların arasında öne çıkan turuncu saçlarını aradı.

Ama sadece bakırın parlak salınışını gördü.

Ivy’nin saçlarının arkasını.

Ivy yürüyerek uzaklaşıyor, onu arkada bırakıyordu ve kız kardeşlerinin hiçbiri burada değildi. Başka kızıl yoktu. Sadece gürgen ve ceviz yapraklarının sarısı.

Miel ellerini kapağa vurarak ağzıyla vitray cam arasındaki ufak alana bağırdı.

Diğer Bonner kızları Ivy’yi kontrol altında tutmadığı sürece Miel kilitli kalırdı, görünmez ve kolayca unutulabilir. Hâlâ ha-

yalla oluşundan ve nefes aldığından emin olmak için kimse onu izlemiyordu.

Onu dışarı çıkarmak için kimse beklemiyordu.

Miel ellerini üstündeki vitray cama vurdu. "Sana istediklerini vermeyecekler," diye haykırdı.

Bu vitray cam duvarların arasından çıkmayı dilediği kadar Bonner kızlarının güllerinin onlar için hiçbir şey yapmayacağını bilmelerini diledi. Eğer bilselerdi, onları vermesini istemeye devam etmezlerdi. Sadece onları alabilecekleri gibi basit bir neden yüzünden onları istemezlerdi. Güller çok sevilen bir kedi değildi ve Miel de bir doğum günü partisi davetini reddetmemiştir.

Ama Ivy, o yaprakların bir çeşit aşk büyüsü yapabileceğine dair dedikodulara inanacak kadar çaresizdi. Onlardan dört tane istiyordu ki o ve kız kardeşleri yastıklarının altına koyabilsin ya da vanilyalı keke katabilsin.

Chloe onları terk etmeden önceye kıyasla daha az güçleri olmadığını kanıtlamak için bulabildikleri her şeye tutunuyorlardı. Bunu dört gül ve çalınmış dört kalple kanıtlamak istiyorlardı.

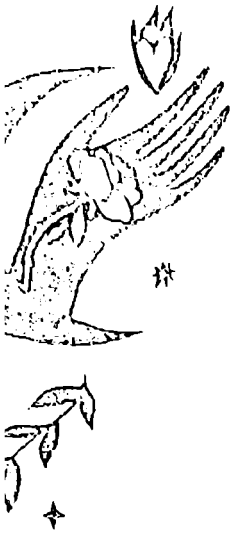
Miel'e saldırıyorlardı çünkü o hiç kimsenin görmemesi gerekeni görmüştü; Ivy ve ilgisiz bir oğlan, bir Bonner kızıyla birlikte sıkılması haricinde önemsiz biri.

Ne var ki bunu anlamak cam duvarları çatlatmazdı. Bonner kızlarının onu duymasını sağlamazdı.

Miel'in elleri indirdiği darbeden dolayı sızlıyordu ama onları cama vurmaya devam etti.

"Onlara ihtiyacın yok," diye bağırdı ağaçların arasındaki boşluğa. "Sana yardım etmeyecekler."

Ama Ivy gitmişti ve ağaçlar yanıt vermiyordu.

UÇURUM DENİZİ

Miel sabahki ilk derse gelmemiştir. Hem ondan sakınıp hem de onu göreceğini umarak on beş dakika erkenden çıktığı okul yolunda ya da koridorlarında onu görmemiştir.

Zil çalmak üzereyken Bay Valk onu çağırır. "Samir," dedi.

Başka kimse demese de öğretmenlerinin yarısı ona Samir di-yordu. Belki de bunun daha resmî olduğunu düşünüyorlardı. Ya da bir çocuğu hem ilk hem de göbek adıyla çağırırken olduğu gibi, dikkatini çekmek istiyorlardı. Ya da sınıf arkadaşlarından farklı olduğunu asla unutmamasını. Henryler ve Christopherlar. Lilyler ve Julialar.

Bay Valk, kalemini Sam'in yanındaki boş sıraya doğru eğerek işaret etti. "Miel nerede bu sabah?" diye sordu, onun derse gelip gelmemesinden Sam sorumluymuşçasına.

Sam tahtaya tebeşirle yazılmış sayfayı açtı. "Bilmiyorum."

Elli dakikanın bitiminde Ivy Bonner başını sınıftan içeriye uzattı ve Miel'in hasta olduğunu, ödevlerini kendisinin alacağını söyledi.

Demek şimdi Miel'in en iyi arkadaşı Ivy'ydi. Uzun sürmemiştir. Gerçi mantıklıydı. Miel'in güzelliği onlarınki gibiydi. Nina Chan gibi mükemmel ya da şaşıaalı değildi; Sam kadar o da biliyordu ki bu kasabanın onları sevmesini istiyorlarsa kendilerine lakap takmaları gerekiyordu. Nina geçen yıl Balkabağı Kraliçesi seçilmişti, bukleleri saç spreyine öyle bulanmıştı ki cilalı gibi görünüyordu. Adair Lewis gibi bile değildi; o her Noel'de devlet tiyatrosunda

şeker perisi solosunda* dans ederdi, neredeyse teni kadar solgun saçlarının pürüzsüz topuzu, selvi ağacı gibi dimdik dururdu.

Hayır; Miel, Bonner kızları gibiydi. Onlar solgunken o karaydı, onların saçları kızılın tüm renklerine bürünmüşken onunkisi koyu kahverengiydi. Ama hepsi biraz pervasız, şatafatsızdı; bazen ayakkabısız dolaşır, bazen de en iyi ayakkabılarını çamurda giyerlerdi. Parlak renkli bir fırça darbesi dışında makyaj yapmazlardı: Bonner kızlarının çam yeşili farı ya da Miel'in ara sıra sürdüğü erik renkli ruj.

Acaba Miel'in hazırda tuttuğu daha kaç yakın arkadaşı vardı? Belki de başından beri Bonner kız kardeşlerin dördü birden öyleydi ve Sam bunu anlayamayacak kadar aptaldı.

Sınıf arkadaşları Bay Valk'ın odasının dışındaki koridorda sıraya girmişti; çoğunlukla oğlanlardı, muhtemelen Ivy'yi izliyor ve bu okuldan ayrılalı beri sutyen bedeninin ne kadar büyüdüğünü anlamaya çalışıyorlardı.

Miel ile Bonner kızlarının arasındaki fark buydu. Miel çocukluk kilolarını yavaşça dökmüştü; sanki her mevsim bir suydu da onu aşındırarak başka bir şekle sokuyordu. Ama Bonner kızları yolculuklarına sıska başlamıştı; çıkık dirsekler ve keskin yuvarlak hatları belli olacak kadar ince dizleriyle her yıl biraz daha kilo almışlardı. Okuldan ayrıldığında oğlanlar Ivy'ye bakmaya çoktan başlamışlardı ama o zamandan beri onu yakından görmemiş olanların hayranlıkları, memelerinin ve kalçalarının yüzü kadar yumuşak oluşuna duydukları şok yüzlerinden okunuyordu.

Üst sınıftan iki çocuk –Sam birinin soyadının Reese olduğunu tahmin etti ama diğeri tanımadığı, yeni gelen bir öğrenciydi– okul dolaplarına yaslanmıştı. Koridorda ağır ağır yürüyen Ivy'nin kaşağını, eteğini ve çorabını nasıl incelediklerini saklamadılar.

"Kayıt mı oluyor?" diye sordu yeni öğrenci, Reese'e.

"Başka bir kızın ödevlerini alıyor," diye yanıt verdi Reese.

"Böyle görünen bir kız mı?"

* Fındıkkıran Balesi'nde geçen bir solo –çn

Böyle. Sam, öfkenin ilk karıncalanmalarının kollarından aşağıya indiğini hissetti.

"Hayır," dedi Reese. "Miel."

"Kim o?"

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?" diye sordu Reese. "Miel. Islak etekli kız."

"Hı?"

"Eteği diyorum," dedi Reese. "Hep ıslak."

Sam onları fark ettiği andan beri yeni öğrenci ilk defa gözlerini Ivy'den ayırıp Reese'e baktı.

"Arada sırada etrafına bak," dedi Reese. "Su kulesinden düştüğünden beri böyle."

Yeni öğrenci dilini dişlerine bastırınca Sam yüzünü çevirdi. Hareket midelerini bulandırmıştı; ayrı zamanda bunu görmek bir tür kuralı çiğnemiş, sanki bir adamı mastürbasyon yaparken yakalayıp da odadan hemen çıkmamış gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Reese'in gülüşü kısık, neredeyse bir homurtuydu.

"Ne var?" diye sordu yeni öğrenci.

"Hiç," dedi Reese. "Sadece başka yerleri de her zaman ıslak mı diye merak ediyor insan."

Sam bir parçasının kendisini tutmaya çalıştığını hissetti. Omzuna değen parmaklar gibi hissetti bunu. Ama bu his, şimdi ensesinden tırmanan hissin karşısında direnemedi.

Reese'i ceketinden kavradığı gibi onu arkasındaki okul dolabının metaline başını vuracak kadar sertçe yapıştırdı.

"Ne halt ediyorsun be?" dedi yeni öğrenci, Sam'in tişörtünü arkadan kavrayarak.

Sam tutuşundan sertçe kurtuldu.

Reese bir an için korkmuş göründü. Sonra çenesini sıkı ve Sam'in ona dokunmasına daha çok içerlemiş göründü.

Sam önkolunu Reese'in boğazına bastırdı ve korku oğlanın yüzüne hızla döndü tekrar.

"Sözünü geri al," dedi Sam.

Yeni öğrenci, Sam'in yakasını kavrayıp onu Reese'in üzerinden çekti. Ardından bir öğretmenin bağıışı duyuldu, onları ayırıp herkesin gözü önünde müdürün odasına götürdü.

Koridordaki herkes dağıldı. Bununla birlikte geriye yeni öğrencinin, Sam'in Reese'e ortada hiçbir şey yokken saldırdığı ısrarından başka bir şey kalmadı.

Müdür yardımcısı Bay Woods, Sam hariç herkesi gönderdi.

Sam çoğunlukla Bay Woods'un yoluna çıkmamayı başarmıştı. Sadece haftanın her günü farklı bir kravat iğnesi taktığını biliyor ve her yılın başında, öğretmenlerin yarısının dört gözle beklediği ve diğer yarısının da katılmaya mecbur hissettiği bahçe partileri hakkındaki hikâyelerden tanıyordu onu.

Bay Woods parmaklarını birbirine bastırdı. "Bu ciddi bir konu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sam kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunun bir an önce bitmesini istiyordu. Eğer şansı yaver giderse okul sonrası ceza, gitmezse de uzaklaştırma alırdı. Belki de annesinin candan, sıcak sesinin yumuşatmasını gerektirecek bir atılma tehdidi.

En kötü kısmı da buydu, annesini buraya getirme, bakıp eğitim vermesi için tutulduğu çocuklardan onu ayırma düşüncesiydi.

Kapı tıklatıldı ve sonra menteşeler gıcırdayarak açıldı.

Peyton Bonner kapı girişinde dikiliyordu.

Muhtemelen yıllar önce kullanmayı bıraktığı ama yaşının iki katı birine laf anlatmak için takındığı derin ve mağrur bir sesle, "Sadece annemin bu okula gitmemizi istememesinin nedeninin bu olduğunu söylemek istiyorum," dedi.

Sonra Reese'in Sam'in annesi hakkında ırkçı yorumlar yaptığıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başladı ve Sam'in sadece karşılık verdiğini söyledi. Her şeyi uydurduğu da söylenemezdi; eğer okulda yeni bir karalama kampanyası yürütülüyorsa, bunun Reese ve arkadaşlarının başının altından çıkması muhtemeldi. Ama Peyton neden bahsediyordu?

"Böyle olmadı," dedi Sam.

Ama Bay Woods ona bakmıyordu bile.

Kime inanacaktı? Koyu tenli, biraz önce kolunu arkadaşının soluk borusuna bastırmış oğlana mı yoksa anaokuluna giden altı yaşındaki çocukların elişi kâğıdından kestiği, balkabağı renginde bukleleri olan çilli bir kıza mı?

Bir kez olsun bu, Sam'in işine yaramıştı.

Bay Woods'un bakışları ikisi arasında gidip geldi. Ardından sonuca vardı ve gözleri Sam'de kaldı.

"Okuldan sonra cezaya kalacaksın," dedi. "Bir hafta."

"Bunu yapamazsınız," dedi Peyton. "Babamın ona ihtiyacı var."

Şimdi Bay Woods sinirli göründü, sanki sadece ikisinin de ofisinden gitmesini istiyordu.

"Cezanı hasattan sonra çekebilirsin," dedi. "Bay Bonner senin gelmene gerek olmadığını ne zaman söylerse. Anlaşıldı mı?"

"Teşekkür ederim," dedi Sam, ağzından çıkacak diğer tüm kelimeleri yutmak için çenesini öyle sıkıyordu ki bu iki kelime dişlerinin arasından döküldü.

Peyton'ı koridorda yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Borçlu kalmayı sevmem," dedi. "Şimdi ödeştik."

Ona başka bir şey sormadan koridoru yarılıp Bayan Owens'in ofisine doğru ilerledi, muhtemelen kız kardeşleri onu orada bekliyordu.

"Samir." Bay Woods koridora çıktı.

Sam'in göğüs bağını sardığı sırtı terledi.

"Bence eve gitsen iyi olur," dedi Bay Woods. "Bugünlük."

Sam ne diyeceğini bilemeden ağzını açtı.

Bay Woods elini kaldırdı. "Uzaklaştırma değil. Bir öneri."

Sam yükselen kahkahasını yutkundu. *Bir öneri.* Müdür yardımcısının ağzından çıkınca bu bir *mecburiyet* oluyordu.

"Bence senin ve Bay Reese'in sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacınız var," dedi.

Müdürün yüzündeki ifadeyi tanıdı. Sözlerini geri alamayacağını, fikrini değiştirdiğini ve Sam'e uzaklaştırma cezası verdiğini

söyleyemeyeceğini iyi biliyordu. Ancak bu şekilde, on beş yaşındaki bir kızın isteklerini yapmaya sürüklendiği için kendisini yetersiz hissetmeyecekti.

"Annenin bugün çalıştığını biliyorum," dedi Bay Woods.

Sanki başka gün çalışmıyor mu? diyecekti ama kendisini tuttu.

Annesini herkes tanıyordu çünkü o, zengin birkaç ailenin çocuklarına bakıyordu. Leyla'yı ve insanların bu kıza olan sevdası yüzünden delirdiğini düşünüp Mecnun dediği oğlanı anlatma sözü vererek onları keman ya da flüt çalmaya ikna ediyordu. O etraftaysa erkek ve kız kardeşler daha az tartışır, birbirlerinin saçını çekmektense birlikte kitap okurdu. Annesi onlar için büyü ve sıcaklıktan ibaretti, onlar da söylediklerini yaparlardı. Mutfak dolaplarını aşırı tuzlu ve tatlı yiyeceklerden temizler, onlara maydanozun tatlı ısırtığını, limonunun nasıl da salatalığın ve sarı domatesin tadını hafiflettiğini öğretirdi. Kız çocukları enginar salatasını en sevdikleri yiyecek ilan ederdi. Oğlanlar soğanların ve susam tohumlarının keskin tadını sevmeye başlardı.

Çorbalarını içmek ya da müzik çalışmak istemedikleri zaman, onları her mevsim yünlerinin rengi değişen keçiler hakkında hikâyelerle ikna ederdi. Bir ay ayısının yollarını kaybeden gezginlere nasıl görüldüğünü, göğsündeki beyaz hilalin nasıl ışıldadığını. Tavus keleklerinin, kendilerini örümcek ağlarından kurtaran çocukların dileklerini gerçekleştirdiğini.

O çocuklar Sam'in annesini severlerdi ve Bay Woods, gün ortasında onu çağırarak çocukların ailelerini kızdırmak istemiyordu.

"Seni alabilecek kimse var mı?" diye sordu Bay Woods.

Sam araladığı dudaklarının arasından nefesini saldı. "Evet," dedi. "Sanırım birini bulabilirim."

SÜKÛNET DENİZİ

Okuldan uzaklaştıkları gibi Aracely arabayı kenara çekti. Bay Wood, Sam'in eve yürüyerek gitmesine izin vermek istemediğinden ona Aracely'yi aratmıştı.

Arabayı park etti. "Ne oldu?"

Sam oturduğu yere gömüldü.

Aracely bir elini sürücü koltuğunun başlığına koyarak yüzünü ona döndü. "Daha önce sana hiç inanılmaz tepkisiz bir ergen olduğun söylendi mi?"

"Sağ ol," dedi Sam. "Çok çabalıyorum."

"Bak," dedi Aracely. "Neler yaşadığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Sam koltuğunda doğruldu. "Benim hâlâ böyle yaşamam gerekiyor. Hiçbir şey beni düzeltmeyecek. Beni başka bir şeye çevirecek bir su yok."

"O gece olanların yaşanması gerekmeseydi, ben de senin bulunduğun yerden başlardım," dedi Aracely. "Boş yere olduğumuz kişi olmuyoruz. Bir bedeli var. En ufak parçan için bile mücadele ediyorsun. Ben tamamımı tek seferde almış olabilirim ama her şeyimi kaybettim. Dünyada bunu kolaylaştıracak bir su olduğunu düşüneyim deme."

Pişmanlık, çatlak bir pencereden içeri giren ayaz gibi teninin üzerinde gezindi.

Kendisini yine koltuğuna bıraktı. "Beni aldığın için teşekkür ederim." Ciddiydi ama ağzından acı dolu, neredeyse iğneleyici biçimde çıkmıştı.

"Böyle devam edemezsin," dedi Aracely. "Bu, yaşadıklarınla baş etmenin kabul edilir bir yolu değil."

"Anneme söyleyecek misin?" diye sordu Sam.

"Hayır," dedi Aracely. "Sen söyleyeceksin."

"Peki." Emniyet kemerini açtı. "Şimdi gidebilir miyim?"

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu.

İstediği her şeyin düşüncesi o kadar parlak ve çoktu ki âdeta annesinin perdelerinin kenarlarından içeri süzülen güneş huzmeleri gibiydi. Kız olmayı isteyen bir kız ya da kimsenin sorgulamayacağı biçimde bir oğlan olmak istiyordu.

İsmi Ay'a indirgenmeden ağaçlara aylar asabilmeyi istiyordu. Sam diye çağırılmayı kendisi mi istemişti yoksa annesi mi bu lakaba karar vermişti, Samir isminin herkesin gözünde oğlunu olduğundan daha da farklı kılacağından mı endişelenmişti hatırlamak istiyordu.

Miel onu seçmiş miydi yoksa kendisinden ilk korkmayan kişi olduğu için dışarıda geçirdikleri gecelerin tanıdık ritmine mi kapılmıştı bilmek istiyordu.

Ona bağlılığı, Bonner kızlarının Adair Lewis'in sahnede kendi etrafında dönmesi kadar kolaylıkla üzerine basabileceği kadar incecik olan bu kızı istememeyi istiyordu.

"Hayır," dedi başını kaldırıp Aracely'ye bakarak. "Beni iyileştirmeni istiyorum."

Elini koltuğun başlığından indirdi. "Ne?"

"Bu beni duymadığını belirten bir *ne* mi yoksa başka bir şekilde ifade etmememi gerektiren bir *ne* mi?" diye sordu.

"Sam."

"Lütfen," dedi. "Beş yaşındaki bir çocuk gibi davranma bana. Değilim. Sana herkes gibi ödeme yapabilirim."

Aracely bakışlarını kucağına indirdi. "Senin paranı istemiyorum."

"O zaman ne istersen onu veririm," dedi. "Sadece beni iyileştir."

"Niye?"

"Çünkü artık böyle hissetmek istemiyorum," dedi. "Ve onun da bunu istemediğini düşünüyorum."

"Senin için hangisi daha önemli? Çünkü..."

"Sadece beni iyileştirmeni istiyorum," dedi. "Beni düzeltmeni."

"Seni düzeltemem," dedi. "Senin düzeltilmeye ihtiyacın yok."

"Bunu düzelt," dedi. "Sadece bu tek şeyi benim için düzelt."

"Bunu iyi düşün." Aracely vitesin üzerine doğru eğildi. "Gerçekten iyi düşün."

"Düşünüyorum zaten." Sesini öyle yükseltmişti ki arabanın pencerelerinden teperek kendisine döndüğünü duyabiliyordu. "Bu benim vücudum. Benim kalbim. Başka birisine ait değil. Onunla ne yapacağıma ben karar veririm."

Aracely ona şaşkın bir bakış attı, parmakları direksiyonda duruyordu.

"Beni iyileştir," dedi.

Aracely ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Ojeli tırnakları direksiyonu çiziyordu. "Tamam."

YAZ GÖLÜ

Vücuduna biraz his kazandırmayı denedi. Ağaçların altın tonlarından kayıp kendini nehrin anısında kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmayı.

Gözlerini kapayıp dilindeki kuruluğu hissetmeyi denedi ama hem susamıştı hem de suda boğuluyordu. Karnının kasılması gerekirdi ama tüm vücudu hafiflemişti, süzülüyordu. Burada, kotunun fermuarının baskısını ve bacaklarının arasındaki sert dikişi hissedebilecek kadar kalmıştı. Ama bunları bile hissetmiyordu. Camın soğukluğuna rağmen aşırı terliyordu ve tenini saran ıslak tuzun yapışkan katmanından başka bir şey hissetmiyordu.

Onları öldüren suydü ama her şey, onun yokluğuyla başlamıştı. O yıl kurak geçmişti ve yaz yüzünden nehrin akıntısı azalmış, önce Miel'i, sonra Leandro'yu ve nihayet onu da alana kadar annesinin habersiz olduğu dip akıntısıyla örülmüştü. Kökler, taşlar ve nehir yatağının eğrileri çoğu yıllar aşırı yağmurların ve büyük derinliklerin pürüzsüzleştirdiği girdaplar ve ters akıntılar yaratmıştı.

Annesi sığılaşmasının suyu güvenli hâle getirdiğini, karanlıkta bile yüzmeyi kolaylaştıracağını sanmıştı. Kuraklığın kalan suya pençeler verdiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Annesi, suyun az kaldığında daha tehlikeli olabileceğini tahmin edememişti.

Annesinin çılgılığının anısı zihninde yankılandı. Her titreşimle tekrar parçalandı ve sonra berrak, korkunç bir sese ayrıştı.

Sessizlik, babasının sesinin eksikliği, suyun onu da alıp almadığına dair merak, o seslerin her birini tırtıklı ve pürüzlü hâle getirdi.

Annesi sadece rahiplerin ona söylediğini yaparak Miel'i nehrin içinde tutmuştu. Miel, annesi onu suyun altında tutarken öyle kuvvetle karşı koymuştu ki bunu güllerin onu lanetlediğine dair kanıt olarak görmüş, kızının saf ve iyi olduğunu, sadece kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunu düşünmüştü. Kızının onları büyütmesini sağlayan çiçekli iblis, onun vücudunu nihayet terk ediyordu.

Ama Miel öyle çırpınmıştı ki annesinin tutuşundan kurtulmuştu ve akıntı, tozlardan ve kuraklığın bulutsuz göğünden büyüyen elleriyle onu uzaklara götürmüştü. Miel'i öyle derinlerine çekmişti ki Ay'ı ve onun bütün uzak ışıklarını kaybetmişti.

Vitray cam parçalarının arasındaki boşluk nehir kadar karardı. Onu yutuyordu.

Annesinin onu aşağıda tuttuğu anı, bir vücudunun olduğu hissine üstün geldi. Suya dönüşüyordu.

Annesinin sesi, Miel'in tek yapması gerekenin sessiz kalıp kendisini bırakmasına ve sonrasında iyileşeceğine dair ısrarı zihninde yankılandı. Annesi rahiplerin sözlerini tekrar etmişti. *Vaftiz ile boğma arasındaki fark, birkaç inançsız soluktur.*

Miel elleriyle cama vurdu, boyanmış yıldızlarla gezegenlere sırf tutsak olduğu için vurmuyordu; nedeni maviler ve yeşiller içinde olmanın onu yıllar öncesine, onu su yapan geceye çekmesiydi. Anı tekrar yüzeye çıkıyor, nehrin en dibindeki bir hava baloncuğu gibi yavaşça yükseliyordu.

Abisi gittiği, öldüğü için ve nehrin içinden onu çağırışının yankısını duyduğu, onu aradığı, kurtaracak ya da bulacak bir parçası kalmadığını fark ettiği için vuruyordu cama.

Yıllar önce Sam önüne ilk kez diz çöktüğünde, kotu paslı suyu emerken onu abisi sandığı için vuruyordu.

Daha sonra Sam'e bakmış ve bunu nasıl düşünebildiğini anlayamamıştı. Sam, Leandro'ya neredeyse hiç benzemiyordu.

Leandro'nun kavisli kaşlarına sahip değildi ve abisininkilerle karşılaştırıldığında Sam'in dudakları ince kalıyor, neredeyse mora çalıyordu. Saçları, Miel ve Leandro'nunkilerin aksine hafif dalgalı değil, kıvrır kıvrır dökülüyordu.

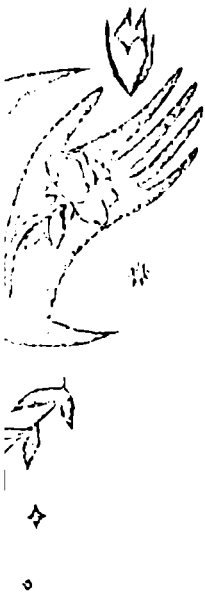
Ne var ki onu başka biriyle karıştırdığı anla arasına ne kadar zaman koyarsa koysun, o his kalmıştı.

Ellerini sertçe üst cama bastırdı. Parmak boğumlarındaki et açılıp kanayınca acıdan gözlerini kapadı. Ama yine de ellerini cama vurdu çünkü annesi de ölüydü ve Miel onun rüzgârda ağladığını duyabiliyordu.

Annesi sadece su yüzünden değil, yalnızca kırık bir kalbin öldürebileceği şekilde ölmüştü. Aracely'nin şifa verdiği aşk hastalığından değildi. Bir sevgiliye özlem duymuyordu. Annesinin kalbi, sadece çocukların sebep olabileceği türde kırıktı; bir yavrusu teninde yasak yapraklar büyütüyordu ve diğeri de kardeşini kurtarmaya çalışırken hayatını kaybetmişti.

Gülleri ondan hem Leandro'yu hem de annesini çalmıştı. Ve anılar, bu ufak ve kaçmasına izin vermeyen alanın içinde gün ışığını emiyordu. Ağaçların arasındaki gümüş, griye ve sonra da laciverte dönüşüyordu.

Ne kadar ses çıkarırsa çıkarsın, ister sesiyle gürgen ağaçlarının altın renkli yapraklarını koparsın, bunun annesini ve Leandro'yu geri getirmeyeceğini bilerek bağırdı ve hıçkırarak ağladı. Bu daracık alanda, vitray camın ışığıyla sarılı hâldeyken unutamazdı. Onu saran, teni kadar yakıcı ve nehir kadar soğuk hava onu bırakmıyordu.

BİLİNMEZ DENİZ

Sam, Aracely'nin yumurta kilerini inceleyişini, yalnızca kasabanın sınırındaki Carlsonslardan alabileceği tüm o renkleri seyretti. Bu kadar çok, açık yeşilden pembeye ve koyu kahverengiye uzanan tonlarda yumurtlayan tavukları bulunan tek çiftlik onlarınkisiydi.

Sam gözlerini tavana dikti. "Miel bizi duyar mı?"

"Hayır." Aracely eliyle her yumurtayı tarttı: uçuk mavi ve canlı zeytin yeşili, koyu bakır ve şeftali. "Nedenini biliyor musun? Çünkü o okulda." Gözünün ucuyla ona baktı. "Senin olman gereken yerde."

Demek Miel hasta değildi. Daha önce ders astığını görmemişti ama bunu ona yaptıracak birisi varsa o da Bonner kız kardeşlerdi. Mağazaya oje denemeye gittiklerinde Bayan Galen'e ailelerine kiliseye gittiklerini söyletmeyi becerebilmişlerse, o zaman Miel'e de okulu kırdırabilirlerdi. Muhtemelen Lian'la dergileri karıştırırken Chloe saçlarını örüyordu. Kızların arkadaşlıklarını nasıl resmiyete döktükleri ve birbirlerine ait olduklarını nasıl ilan edip sağlamlaştırdıkları, ona coğrafya kitabındaki buz kaplı fiyortlar kadar yabancıydı.

Belki artık arkadaş değillerdi ama Aracely için bile ona sırtını dönmeyecekti. Eğer Miel, Bonner kızlarıyla okulu kırmak istiyorsa bu onun kararıydı, Sam'in değil. Eğer Ivy'nin gelip onun için yalan söylemesini istiyorsa ve öğretmenler de onun söylediği herhangi bir şeye inanacak kadar aptallarsa, bu onun derdi değildi.

Aracely seçeneklerini üç yumurtaya indirmişti: mavi, tuğla kırmızısı ve bir de koyu kahverengi. "Ve eğer bir çocuğun yüzüne yumruk atmasaydım sen de orada olacaktın."

"Onun yüzüne yumruk atmadım," dedi.

Aracely çarşafı alıp açtı ve masanın üzerine süt döker gibi yaydı. "Uzan."

Çarşafa rağmen Sam ahşabın hatlarını hissetti. Birkaç dakika içinde Aracely'nin diğer ziyaretçileri gibi görünecekti: Lacivert odanın duvarlarında yıldızları görüyormuşçasına sakin.

Bu açıdan baktığında gözüne yeşil bir renk takıldı.

Sandalyenin sırtına gonca renkli bir hırka asılmıştı. Sam'in yüreği buruldu. Miel'indi; merdivenlere tırmanırken her düğmeyi açtığını hatırladı, gözleri kapalı ve dudakları onunkinin üzerindeydi. Yatağının kenarına asılmıştı.

Birçok kez sınıfta bıraktığı atkısını bulmuştu. Dersin ortasında saçını açar, sonra tokalarını almayı unuturdu. Miel'in hem temiz hem de dağınık olduğunu çabuk öğrenmişti. Kıyafetlerini odasının zeminine saçardı. Ama evlerine geldiğinde, Sam onu bir dakikadan fazla yalnız bırakırsa lavabodaki bulaşıkları yıkamaya başlardı. "Şunu keser misin?" derdi mutfağa döndüğünde. Miel, "Ne var?" diye sorar ve ardından eklerdi, "Burada duruyorlar ve canım sıkıldı."

Son on yıldır, onun kendisine yaptığı kadar sert biçimde ona dayandığından emin olmuştu ki inşa ettikleri tüm bu şeyler sağlam dursun. Eğer bırakır ya da ağırlığından fazlasını yüklerse düşerdi.

Bu, polen fırçasını kolunda gezdirdiği geceye kadar onu hareketsiz tutmuştu; Miel'in onun duygularına karşılık vermeme olasılığı, bunu ona söylemeye mecbur bırakmadığı sürece bir fark yaratmazdı.

İşte bunu yaratmışlardı: Onun su kulesinden dökülen kızıdan fazlası ve Sam'in de yüz tane ay boyayan, *mare nectaris* ve *sinüs roris*'i, çiy koyunu ve Ay'ın her türlü özelliğini kendi vücudundan daha iyi bilen bir oğlan olduğu bir yer. Sorgulamadığı, üs-

telemeyi sürece kalacaktı. Ama şimdi bunu yapmıştı ve Miel'i kaybediyordu.

Burada duruyorlar ve canım sıkıldı. Bu sözler aklıma geldi. Belki de her gece onunla açıklıkta buluşmasının nedeni bu kadar basitti. Sam buradaydı. Miel'in canı sıkılmıştı. Ve şimdi de sıkılmıyordu. Ama Sam hâlâ kendisine yalnızca kısmen ait bu dünyada tutsaktı.

Aracely bir kan portakalını inceledi ama sonra bırakıp bir bergamot seçti, hiç tanımadığı babasını yaratan yerde büyüyen türdendi.

Karanfilin sıcak ve bergamot portakalının ballı ekşi kokusu etrafını sardı. Aracely'nin biri kırmızı diğeri bakır rengi iki yumurta seçtiğini görece kadar gözlerini açtı.

Elleri omuzlarını tuttu. Sam gerildi, sonra kendisine aşk hastalığının böyle iyileştirildiğini hatırlattı. Kendisini katlanmaya zorlamalıydı.

Karanfil, kakule ve defne yapraklarının kokusu odada birbirine karıştı. Duvarlar onu lacivert sisin içine çekti. Aracely kısık sesle bir dua okurken elini göğsünde tuttu. Göğüs bağlarının düzleştirdiği iki yandan birine dokunmuyordu. Göğsünün tam ortasında, kürekkemiklerinin altındaydı eli.

Kısık sözlerinin ritmi onu keserek içine girdi. Eli vücudunun üstünde, havada duruyordu.

Baharatların özü, yumurta kabuklarındaki kalsiyum ve bergamotun tatlı ekşiliği yüzünden alnı zonkluyordu. Aracely'nin avucunun baskısıyla Miel'e olan aşkının yüzünü kaldırdığını ve saklandığı yerlerden çıktığını hissetti. Kökleri teninin altına inen gülünün sapları gibi, kendisini Sam'in damarlarına örmüştü.

Aşk hastalığının sızısının uzaklaştığını hissetti, sanki dokuma kumaştaki bir ipliği çekmek gibiydi. Vücudu direndi ama Aracely onu camın altında panoya iğnelenmiş bir kelebek misali hareketsiz tuttu.

Aracely tek eliyle bir kavanoz suya ilk yumurtayı kırdı. Sarısının desenini incelemek için onu kaldırdı.

Sam ellerini gözlerine bastırdı. Boğazını ve ciğerlerini titreten hırıltılı soluklara kendisini bırakmayacaktı. Ama gözlerini kırpınca kirpiklerinden aşağı yaşlar döküldü: önce sol, sonra sağ.

Onları sildi. Aracely'nin ağlamak konusundaki düşüncesini biliyordu. Bir keresinde Miel'i yeni bir gülün acısıyla ağlarken yakalamıştı, teninden çıkmasına saatler kalmıştı ve uyumasına izin vermiyordu. Aracely yatağının kenarında dikilmiş, "Ağlamayı bırak, *mija*, kendini tuza dönüştüreceksin," demişti. Sam'i, Miel ile birlikte göz damlalığına doldurdukları sütle beslemelerine rağmen ölen yavru bir kedinin başında ağlarken bulduğunda, "Ve bunun onu hayata geri döndüreceğini mi sanıyorsun?" demişti. Sesi sert değildi. Gerçek, sözlerini ağırlaştırmıştı. Onları düz ve uzun tutmuştu.

Ağlamak zaman kaybı, derdi onlara.

Ama şimdi Aracely, "Hepsini içinden at," diye fısıldadığında sesi ne nazik ne de azarlayıcıydı, herhangi bir *curenderanın* kâbusları tedavi etmek için kullandığı öneriden farklı değildi. "İçindeki her şeyi yumuşatacaktır. İşimizi kolaylaştırır."

Aracely bergamot portakalını üzerinde gezdirirken Sam ellerini gözlerinde tuttu. Canı yanıyordu; aşk hastalığı, zincirlerinden kurtularak vücudunun kenarlarından, el ve ayak parmaklarından, dudakları ve saçlarının uçlarından boşanıyordu. Yüreğine doğru ilerleyerek ağırlık kazanıyor ve kaburgasını masaya bastırıyordu.

Ama acıttığı kadar rahatlatıyordu, bir kası gerdikten sonra serbest bırakmanın getirdiği şoktu. Aracely'nin elleri yükü paylaşıyor, onu avuç içlerine çağırarak vücudundan dışarı çekiyordu.

Aracely pencereyi açık bırakmıştı, odanın ne kadar soğuduğunu umursamayacağını biliyordu. Parasının karşılığını bekleyen, lacivert oda soğuduğunda şikâyet ederek son âna kadar pencerenin kapalı kalmasını gerektiren aşk hastası bir kadın ya da adam değildi. Aracely aşk hatalığını çekecek ve sonra ürkek, pamukçuktan büyük olmayan bu kanatlı şeyi açık pencereden dışarıya atacaktı. Onu, eğer Miel ona pencereden dışarı uçarak kaybolmasını

izlemeyi öğretmeseydi güçbela seçilen şeftali ya da mavi renkli solukluğu asla fark etmeyeceği bir güvercin gibi fırlatacaktı.

Aracely, aşk hastalığı ellerine yükselene kadar bir avucunu yüreğinin üstüne, diğerini de boğazına bastırdı.

O anda on üç yaşındaydı ve Miel en sevdiği, berrak gökyüzünün mora çalan rengindeki mavi elbisesini giymişti. Elbisenin ince kurdele askıları açılıp kollarına düşüyordu ve Sam onları bağlamasına ne zaman yardım etse altın renkli bir yıldız çıkartmasını soyup omzuna ya da ensesinin bitimine yapıştırıyordu. Ona nedenini sorunca kendisine güvenmesini söylemişti.

Ve o da güvenmişti. Güneşin sırtlarını ısıtmasına izin verirken bütün gün onları üzerinde taşımıştı. Koştuklarında teri, çıkartmaları nemle parıltatmış ve kenarlarını gevşetmişti ama ufak yıldız çıkartmaları yerlerinde kalmıştı. Ve o gece her birini, etini acıtmamak için yavaşça çekip çıkarmıştı. İşi bittiğinde Miel, her bir yıldızın teninde bir ton açık renkli şeklini bıraktığını görünce ağzını açıp kahkaha atmıştı. Yazın o yakıcı ilk gününde teni, takımyıldızlarıyla kaplanacak kadar kararmıştı.

Miel her birine ad vermek istemişti. Birisine Aracely'nin, başkasına Sam'in annesinin adını koymuş ve ardından da Sam'e birini seçmesini söylemişti; onun adını verecekti. Sam de parmaklarıyla ensenin bitimindeki bir tanesini okşamıştı; şekli ufaktı ama kenarları temiz ve belirgindi.

Yeni keşfedilmiş bir gök gibi vücudunun haritasını çıkarmıştı. O zaman bile bu gecenin mükemmel, kendilerini kaptıracakları tırtıklı köşelerden yoksun olduğunu biliyordu. Ama nedenini şimdi anlamıştı. O gün, yıldızlar sayesinde ona dokunması için bir nedeni hem vardı hem de yoktu. Daha ufaklardı. Miel, onun saçlarındaki yaprakları temizlerken tereddüt etmiyordu ve Sam de uzanıp omuzuna parlak bir yıldız çıkartması koymadan önce duraksamıyordu.

Sam doğrularak oturdu ve Aracely'nin ellerinden uzaklaştı.

"Sam," dedi Aracely, ismi bir hızlı soluktan ibaretti.

Aşk hastalığı hızla içine döndü. Vücudunun her bir köşesine

iğne gibi battı. Sam, su ve buz arasında kalmış bir nehirdi. Hareket edemeyecek kadar donmuştu. Yaptığı ayların çekimine ve rüzgâra dayanabilecek kadar güçlü değildi.

Vücudu neredeyse gidecek olan aşk hastalığıyla tekrar ağırlaşmıştı. Şimdi içine kancasını takmıştı, tutuşu derin ve sağlamdı. Yuvasından neredeyse koparılıp alınmış bir hayvandı ve Sam de dallardan, iplerden ve çimenlerden oluşan yuvanın düğümleriydi.

Eğer birisi tekrar onu koparıp almaya çalışsaydı pençeleri onu parçalardı.

"Yapamam," dedi, sesi boğuk ve kısık.

Aracely'nin gözleri kırmızımsı kahverengi bir alev aldı. Elleri hâlâ defne ve karanfil kokuyordu. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü o bana ait," dedi.

Ona aitti. Hepsi ona aitti. Hayatına uymayı reddeden vücut. Yaralı ve köhne yüreği. Miel'e duyduğu aşk; gidecek bir yeri olmasa da veya isimsiz takımyıldızları kadar kendisini uzak tutan bir kızı nasıl seveceğini bilmesede.

Bunlar ona aitti. İçini paramparça etseler bile ona aitlerdi.

Masasının üzerinden kayarak indi.

"Sam," dedi Aracely, onu çağırmaktan ziyade endişeyle.

"Ben iyiyim," dedi arkasını dönmeden. "Ben iyiyim."

Morsalkım renkli evden ayrılıp yumuşak çimlerin üzerinden ağaçlara doğru ilerledi.

Miel'in dudaklarının dudaklarında bıraktığı his öyle gerçekti ki soğuk metali andırıyordu. Gül yapraklarının okşayışından, yılın en kısa gününde esen ayazın sızısına döndü. Neredeyse koparılıp alındığı için içine kök salarak daha derinlere indi. Onu hissetti: porsuk ağacının kökleri kadar sıcak ve hayat dolu.

Miel olmasa bile, onu sevme şekli Sam'e aitti. Adları ona aitti, hepsi.

Yaptığı aylar ona aitti: dallara assa da, saklasa da, parçalasa da.

Kırmızı bir meşe ağacına uzanarak mavi süt mantarının içi kadar koyu renkteki bir ayı indirdi, hilal biçimindeki kesik nere-

deyse eflatun görünüyordu. Akçaağaçlardan, gri ama yağmursuz bir günü andıran ve Miel'in penceresinin dışındaki kayın ağacından da yumuşak altın renkli bir ayı indirdi. İlkbaharın son demlerinin leylak ve pembe tonlarındaki ayları buldu; yeşil ve sarılar ekim ayına, kehribar sonbahara ve soğuk, soluk mavi de kışa aitti. Miel'in çekmecelerinde saklayabileceği kadar ufak ayları ve ahşap merdivene metali ya da camı taşıyarak tırmanırken ne kadar zorlandığını unuttuğu büyüklüktekileri buldu.

O kadar çok ay vardı ki. Bir sürü ay denizi ve gölgeli vadi vardı. Kolları dolduğunda ve daha fazla taşıyamadığında onları bir ağacın dibinde bıraktı ve daha sonra gelip almak için yerlerini hafızasına kazımaya çalıştı.

Çocuklar, kâbuslarını uzak tutan soluk ışıkların altında güzelce uykuya dalabilsin diye evlerin yakınlarında olanları bıraktı. Ama ormanda bulabildiklerinin hepsini indirecekti. Paskalya bayramında Miel'le boyadıkları ve ardından da çocukların bulmaları için kilisenin çimlerine sakladıkları yumurtalar gibi her yerde belirliyorlardı. Aracely yıl boyunca sadece Paskalya zamanı beyaz yumurta alırdı. Bir ay, ona sarı soğanla yeşil renk verdikleri bir yumurtayı anımsattı. Birisi yabanmersinlerinin şafak rengindeydi. Başkası Arnavut biberi ve zerdeçala boyadıkları yumurtanın altın ve yumuşak kahve rengiydi. Sonraki öyle mordu ki kırmızı lahanadan gelen koyu turkuaz rengi, bir büyü sanılabilirdi.

Ormanlık alan çimle yapraklı ve Sam de sayısız yumurtayı bulmaya çalışan bir çocuktur. Bir ay buldu, sonra gözüne bir başkası takıldı; peşlerinde sürüklenerek ağaçların arasında ilerledi, kırmızılar ve bakır tonları o kadar yoğunlaştı ki gündüz olduğunu artık güçbela ayırt edebiliyordu.

YUMUŞAKLIK GÖLÜ

Miel suyun daha da derinine indi. Sadece camın dışındaki ağaçların parlak altın renklerini değil, Sam'in yaptığı her ışığı da kaybediyordu. Onu bu aylar sayesinde tanıyordu. Sam, her yıl annesinin doğum gününde aynısefa çiçeğinin sarısında bir ay asardı. Mısır ayının yeşil parıltıları ona Sam'in uyuyamadığını söylerdi. Ve Sam'in çarşaf kadar temiz ve pak, düz beyaz bir ayı, yeni yıl için hazır olduğunu ve aralık havasının son nefeslerini aldığını işaret ederdi.

Pencerelerden içeri sızan ışıkla konuşurdu. Bu onun sesi, di-
liydi. Son doğum gününde koyu altın rengine boyadığı bir ay bırakmıştı; bal rengi o kadar kehribardı ki yaydığı ışık yüzünden uykuya daldıktan aylar sonra, sonbaharda uyandığından emin olmuştu. Ciğerleri dökülürcesine öksürdüğü için Aracely yatağını terk etmesine izin vermediğinde Sam, ona leylak tomurcuklarındaki güneş gibi görünen bir ay getirmişti. Ve her yıl, çiftlikler hasatlarına başladığı dönemde, balkabağı sarmaşıkları ve girintili kabuklarıyla ilgili kâbusları uzak tutması için bütün odasına pembe ışıltı yayan bir ay asardı.

Bu aylarla onu dışarı çağırıyordu. Birbirlerini bulmak için her gece evlerinden gizlice çıkarlardı. Ama şimdi, aralarındaki hava bir uyarıyla cızırdıyordu ve onu kaybediyordu. Sam gökyüzündeki her ışıktı ve Miel onu kaybediyordu.

Vitray camın içine soğuk hava girince Miel ona doğru uzandı. Ona doğru süzüldü, nemli yaprakların ve toprağın kokusu tenindeki tuzu yıkayıp attı. Camların içine su girmişçesine derin

bir nefes alıp öksürdü. Bu duvarların içinde kaldığı her an, annesinin kavrayışından kayıp gidiyordu.

Ama şimdi nefesini buluyordu.

Kapak vitray camlı tabutun kenarına çarpınca çerçeve sarsıldı.

Miel onu, gölgelerden yarattığı bu oğlanı, karanlık ve ay ışığı arasındaki farkı hayal ettiğini sandı. Saçları öyle koyuydu ki geceleri mavi-mor mürekkebe benzerdi. Kollarının ve ensesinin kahverengisi, annesinin evlerinin yan cephesinde büyüttüğü eğreltiotu filizlerinin rengindeydi.

Ama saçlarının ve ellerinin karanlık görüntüsü vücudunun sıcaklığına dönüştü. Miel yapamayacak kadar hissizleştiği için kollarını kendisine dolayışma, onu dışarı çıkarışına. Onda gökyüzündeki ayın çekimi vardı. Okyanusları ve nehirleri çekebilirdi. Gölleri çöllerden akıtabilirdi. Onu ışıpta tutan nehri döndürebilecek kadar güç vardı onun içinde. Miel'in annesinin tutuşundan sonsuza dek kayıp karanlıkta boğulduğu bu yerdeki suyu çekip almıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Miel, onun teninin sıcaklığını içine çekti, alnını omzuna ve yanağını da tişörtüne bastırdı. Eğer ona bu kadar yakın kalabilirse tüm dünyası o olurdu. Vitray cam yoktu, şeffaf ve kırılğan hâle gelen balkabakları yoktu, karanlığı süpüren kızılıklar yoktu. Kaybolmuş Ay yoktu; o birçok kez baştan yaratırken nasıl olabilirdi ki? Merdiveni annesinin kulübesinden çıkarıp ağaçlara götürdüğü tüm o gecelerin kuvveti vardı sadece. Bunu ellerinde ve kollarında hissedebiliyordu. Avuçlarını sırtında gezdirirken hissedebiliyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, kollarını beline dolarken.

Ama sözlerini sadece yarım yamalak anlıyordu. Vücudu camla mücadele etmekten yorulmuştu ve teni kurumuş tuz yüzünden sızlıyordu, ona öyle sıkı sarıldı ki onun irkildiğini, soluğunun aralarında sıkıştığını hissetti.

"Hey," dedi. "Sorun yok." Ve bu sözleri söylerken tekrar ço-

cuklardı; Miel pasla kararmış suyla sırlıslıklamdı ve Sam de ondan korkmayan oğlandı.

Ağzını yanağına götürerek ona tokat attığı yeri öptü, dokunuşuyla onu geri almaya çalıştı. O birkaç saniyeyi, Sam'in canı yanarken ona vurduğu ânu geri almak için bütün vücudunun gül dökmesine izin verirdi.

Sam tekrar sarsılmaz kendisi olmuştu. Anlıyordu. Sağını ya da gömleğinin sırtını tutan ellerinde, ona dokunuşunda bir özür sarılıydı. Ve Sam'in kendisini tutma biçiminden, avuçlarıyla kendi vücudunu tekrar hissetmesini sağlayışından bunun, *Biliyorum, ben de üzgünüm*, değişti olduğunu biliyordu.

Dillerine çok ağır gelen özürlerdi bunlar. Hatta bir çift ele bile fazla ağırdı. Bu yüzden paylaştılar. Birlikte taşıdılar. Parmaklarını birbirlerine doladılar, Sam'inkiler Miel'inkilerle buluştu ve avuçlarında tuttular. Tenlerine giydiler. Vücutlarının arasındaki bir nefeslik boşlukta korudular.

Ve hâlâ öğrenmekte oldukları dildeki bu ilk özürleri, kekeleyip sendeledikleri bir süreçti. Ama parmaklarının kayarak ayrılmasına, birbirlerini kaybetmelerine engel oldu. Onları birbirlerinin çekiminde tuttu, birbirlerini bulmalarını sağladı.

DÜŞLER GÖLÜ

Hâlâ ona sımsıkı sarılan Miel, kendisini eve götürmemesi için yalvardı. "Lütfen," dedi. "Beni böyle görmesini istemiyorum." Aracely'nin onu bu şekilde, zangır zangır titrerken ve hâlâ nefesini toplamaya çalışırken, tuz yüzünden solmuş teniyle görmesini istemiyordu.

Zaten Sam'le aralarındaki her şeyi mahvetmişti. İçindeki en kötü, en acımasız yerleri görmüştü oğlan.

Ama Aracely'yle arasında kurtarabileceği şeyler hâlâ vardı. Miel hâlâ ona mavi yumurtalar ve lumia limonları veren kızdı. Hâlâ kız kardeşler gibi ocağın başında dikilebilir ve kahveleri için *panela* eritebilirlerdi.

Şimdi Sam'in salonundaki kanepenin üzerine yüzüstü yatıyor, yanağını yastığa bastırıyordu.

Sam yanında oturup elini sırtına koydu. "Sana ne oldu? Seni oraya kim koydu?" diye sordu.

Miel başını kaldırıp da ona bakamadı. Onun yerine, gözlerini kahve sehпасının altındaki dokuma halıya dikip kırmızı, krem rengi ve koyu mavi yün düğümlere baktı.

Onların sesi dışında evde çıt çıkmıyordu ve ikisi öyle az konuşuyordu ki Miel, Sam'in soluk verişini duyabiliyordu.

Sam elini çekti ama Miel dokunmasını istediğini söyleyecek kadar bile hareket edemedi.

Parmakları yavaşça uzaklaştı. "Söylediğim..."

Yapma, demeye çalıştı Miel. Elleri ve vücutlarıyla özür dile-

miş, aralarındaki sorunu düzeltmişlerdi. *Başka bir şey söylemene gerek yok.*

"Sana söylediğim şey," dedi. "İstemedim..."

Sam'in dudaklarının arasından yavaş ve yumuşak bir soluk verdiğini duydu.

Miel kalbinin cama dönüştüğünü, sertleşip kırılğan hâle geldiğini hissetti. Tenini soluk takımyıldızlarıyla işlenmiş kahverengi bir göğe dönüştürdüğü günden beri bunu istemişti. Ama şimdi onu kucaklayamayacak kadar yaralı ve kırılğandı. O artık Sam'in düşebileceği yumuşak bir zemin değildi. Artık sadece sert kenarlardan oluşuyordu; her yeri saldırgan nehir ve vitray camdı. Sadece gül ve pirinç parçaları onu bir arada tutuyordu.

Sam iç geçirip ayağa kalktı. Miel gözünün ucuyla elini cebine soktuğunu gördü.

"Biraz daha su ister misin?" diye sordu.

Miel başını iki yana salladı. Sam ona bir bardak veremedenden önce çoktan musluğa gitmiş ve avucundan kana kana su içmişti.

"Karnın aç mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Miel," dediğinde güllerinin cildinden çıktığı yerdeki yara ısındı. "Miel, lütfen bir şey söyle."

Vitray camın zengin renkleri yerine Sam'in saçını ve tenini düşünmesi gerekiyordu.

O ağaçların sert sarı tonları yerine Aracely'nin yumuşak altın renkli saçlarını düşünmesi gerekiyordu.

Babasının nereye gittiğini ve onun anılarını lekeleyen tereddüdü değil, bandajı kesen ellerini düşünmesi gerekiyordu. Annesinin çıgıllıklarını değil, kahkahalarını hatırlamaya ihtiyacı vardı; kuraklık yüzünden çıplak kalan nehir taşlarının üzerinde akan su yerine onun yumuşak sesini hatırlamalıydı.

Sonuncusu, annesinin kahkahası ve sesi öyle güçlü bir anıyı alevlendirmişti ki Miel etrafındaki havanın döndüğünü, her şeyin annesinin mutfağındaki çiçek desenli duvar kâğıdına dönüşüğünü hissetti. O deseni, bir zamanlar sarı olmasına rağmen

solarak krem rengine dönmüş çiçekleri annesinin yüzünden bile daha iyi hatırlıyordu. O mutfak, annesinin kahkahalarını dünyadaki başka herhangi bir yerden daha çok duymuştu. Annesi, menekşe yapraklarını marifetli bir gümüşçü gibi şekerle orada ovmuştu. Hamura tarçın ve acı biber eklerdi. Süt reçeli dolgulu kurabiyeler olan *alfajor* yaparlarken Miel ve Leandro'nun ellerini unla pudra şekerine bulamasına izin verirdi.

Bu anıyı bulmak, çiçek açan ağaçlar görmek kadar heyecan vericiydi. O zamanlar Miel o anıları yaratacak kadar ancak büyümüşü. Ondan sonra üç, sonra dört yaşma basacak ve gelen güller her şeyi mahvedecekti. Ama Leandro'yla kendisinin şeker ve unla bembeyaz olmuş ellerine tutunabilirdi.

Alfajores de nieve, pudra şekerine bulanınca her biri kışı andırırdı.

Artık yanında Leandro ya da zımparalanmış odun gibi pürüzsüz ve kara elleri yoktu. Ama Sam, kahverengi elleriyle bu oğlan vardı.

Miel gözlerini dokuma halıdan ayırıp yukarıya kaldırarak Sam'e baktı. "Sanırım acıktım."

"Öyle mi?" Sam'in gülüşü ufak ama tereddütsüzdü. "Canının çektiği bir şey var mı?"

Miel ellerinden güç alarak doğrulduğunda vücudu ters yatmışçasına kasılmıştı. "Sana daha önce *alfajor* nasıl yapılır gösterdim mi?"

Gülümseyişinin hafifçe değişmesinden kelimeyi bilmediğini anladı. Muhtemelen yıldız hikâyelerinden biri gibi uydurduğunu sanmıştı. Aracely'yle yaptıklarında ya da yılbaşı gecesinde getirdiklerinde *alfajor* yemişti. Ama arnotto tohumu, karanfil ve bir düzine başka baharat kullanarak pişirdikleri *recado rojo* gibi bunu birlikte yapmamışlardı. Öyle ki *alfajor* ismini bile tanııyordu.

Kanepeden kalktığında hava, bele kadar gelen sudan kuru zemine adım atmış gibi ince ve ferahtı.

Miel ve Sam, birbirlerinin evlerinde neyi nerede bulacaklarını

iyi biliyordu. Sam, Aracely'nin baharat dolabını nasıl düzenlediğini biliyordu. Miel de Sam'in annesinin bahçenin hangi kısmında, önce pembe açıp daha sonra maviye dönüşen hodan otunun özgürce büyümesine izin verdiğini biliyordu. Miel onları avuç avuç topladı; beş uçlu çiçekler, yeşil yaprakları ve şarap renkli, aşağıya doğru beyaz bir örtüyle kaplı gibi görünen tomurcukları hâlâ aydınlatıyordu.

Sam, sanki dans ediyorlarmış da Miel onu yönlendiriyormuş gibi peşinden geliyordu. Ellerinde tuttuğu yıldızçiçeklerini içeriye getirdi. Miel unu indirirken Sam de yumurtaları çıkardı. Miel sütü ararken Sam vanilyayı hazırladı.

Birlikte hodan çiçeklerini yıkayıp kuruttular, yumurtanın beyazıyla onları ovalayarak şekere buladılar. Tereyağı ve unu karıştırarak yumuşak, krem renkli hamuru hazırladılar.

Miel, annesi gibi tarçın ve çekilmiş karanfil eklerken, "Orada ne yapıyordun?" diye sordu; sadece süt reçeline değil, hamura da katmıştı. "Derste olman gerekmiyor muydu?"

Sam elleriyle baharatın kara tanelerini yoğurdu. "Woods beni eve gönderdi."

"Niye?" diye sordu.

"İrkildi, omuzları gerildi. "Kavgaya girmiş olabilirim."

"Kiminle?" diye sordu.

"Önemli mi?"

Kuruyup kurumadıklarını kontrol etmek için şekere bulanmış hodan çiçeklerine dokundu. Şeker, çivit mavisi ve pembe yapraklara işlenmemiş kristal görünümü vermişti.

"Neden kavga ettin?" diye sordu.

"Unut gitsin." Sam hamuru içine katlayarak yoğurdu. "Amaç, şu anda sakinleşmem."

Miel ocağın üstündeki şekerle sütü karıştırdı. Başlangıçta ay kadar soluktu ama pişirdikçe rengi karardı, önce altın ve ardından da kehribar rengine döndü. Aracely fındık gibi kahverengi olana dek saatlerce pişirirdi.

Miel'in tencereye sıyrarak koyduğu vanilya taneleri ısınınca

kokusunu yaymaya başladı, sıcak ve tatlıydı. Vanilya çubuğunu açmayı kendisine ilk başta Aracely'nin mi yoksa Sam'in annesinin mi öğrettiğini hatırlamıyordu. Kendi annesi olamazdı. Bıçak tutamayacak kadar küçüktü o zamanlar.

Miel'in düşünceleri Sam'in annesine henüz kaymıştı ki aklına onun söylediği üç kelime düştü: *Bunu kendi çözecek*. Bu sözler Miel'i rahatsız etmekten başka bir şey yapmamıştı. Onun sükûneti ve sabrı, Miel'i sükûnetli ve sabırlı bir hâle getirmiyordu. Bu kelimeler onun huzurunu kaçırıyor, *baça poş*'un onu olduğundan farklı birine çevirecek büyüülü birkaç kelime olmadığını Sam'in görmesi için daha da sabırsızlanmasına sebep oluyordu. Onlar, peri masalındaki birer büyü değildi. Kadın olacak kadar büyüdüğünde kız olmak istemesini sağlamayacaklardı.

Bunu kendi çözecek. Miel, Sam'in annesinin bu sözleri söylediğinde yüzünün aldığı biçimi çok iyi hatırlıyordu; soluk, kalem çekilmiş gözleri korkudan ziyade endişeyle doluydu.

Bunu kendi çözecek, demeye çalışmıştı Sam'in annesi ona. Ama Miel, o sükûnet ve sabrın içine dolmasına izin vermemişti.

Bunun yerine Sam'le kavga etmiş ve her şeyi onun yüzüne söylemişti. Henüz bakmaya hazır olmadığı şeyleri görmesini zorla sağlamıştı.

Ivy'den, Sam'in doğum belgesini ahşap masanın üzerinde kaydıran Bonner kızlarından daha iyi değildi.

"Özür dilerim," dedi.

Sam başını kaldırdı.

"Sana onları..." Cümlesini tamamlayamadı. Aynı şeyleri tekrarlamadan nasıl özür dileyebileceğini bilmiyordu. Özür dilemek için aynı konuyu açmak, yine her şeyi üzerine yıkmak anlamına geliyordu.

Sam hareket etmedi. Açık ama biraz gergin bir yüz ifadesiyle onu izledi.

"Seni o kadar zorlamamalıydım," dedi.

Sam, nehrin kenarında yaptığı gibi dişlerini sıktı.

"Eğer sana bir şey söylemiyorsam, nedeni söylemek isteme-

mem değil," diye açıkladı. "Nedeni, nasıl söyleyeceğimi bilmemem."

Belki başka birisi yakalayamazdı ama bu ufacık irkilmesinde, tüm bunların onu parçaladığını gördü.

Gerçek, tenini okşayarak üzerinde kaydı; onu sevmesi, bazen hiçbir şey yapmaması anlamına gelecekti. Hareketsiz kalması. Hiçbir şey söylememesi ama hâlâ orada olduğunu, kalacağını bileceği kadar yakınında durması.

Sam dondurucudan annesinin ahşap oklavasını aldı; hep oraya koyardı ve gözleme açmanın püf noktasının bu olduğuna yemin ederdi ama Sam, teyzelerinin bunu aile tarifine neredeyse bir hakaret olarak gördüğünü söylerdi.

Miel ocağın üstünde fokur fokur kaynayan sütün buharı gibi konuşmanın da yok olduğunu hissetti. Buna izin verdi. Eğer Sam bu konuda konuşmak istemiyorsa onu zorlamayacaktı. Belki şu anda onun için yapabileceği başka bir şey yoktu ama bunu yapabilir, konuşmak istese de istemese de onun yanında durabilirdi.

Sam manşetlerini dirseklerine kadar kıvrıp tezgâhın üzerine eğildi ve omuzlarının gücünü ellerine verdi. Oklavayı oynatırken önkolundaki kaslar geriliyordu.

Onu kendisini izlerken yakaladı. "Bundan sonra bana bir daha asla aynı gözle bakmayacaksın," dedi Sam.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Oklavayı nasıl kullanacağını bilen bir erkekten daha çekici hiçbir şey yoktur."

Sam başını kaldırmadan kahkaha attı.

Düşünmeden söylediği sözler tenini yalayıp iğne gibi battı. Kahkahasına rağmen. Hatta daha kötüsü, kahkahası yüzünden. Onunla flört mü ediyordu? Onunla flört ediyor olamazdı. Sam'di o. Onunla yattıktan sonra bile flört uzak, neredeyse resmî, yeni tanışan bir kızla oğlanın davranışı gibi gelmişti. Onun hakkında ikisinin flört etmesini imkânsız kılacak kadar çok şey biliyordu. Kuzu kavunu yiyince karnının kızarak kabardığını bilen biriyle ne kadar flört edebilirdi ki?

Gözüne takılan bir renkle ellerine baktı.

Şekere bulanmış bir yıldızçiçeği avucuna yapışmıştı.

Kenarları koyu mavi, sert, parlak yüzeyi irkiltmeden Sam'e ne kadar dokunabileceğini düşündürdü.

Flört yoktu. Bunu uzun yıllar önce arkalarında bırakmışlardı.

Başını kaldırmasını sağlayacak kadar ona yaklaştı.

Sam aralarındaki ufakık mesafeden ürkererek bir adım geri kaçtı. Ama Miel yıldızçiçeği yaprağını dudaklarına koydu ve onu ağzına alana kadar tenine değil, sadece şekerli yüzeye dokundu.

Sam gözlerini kapayıp yaprağın erimesine izin verdi.

Sam gözlerini kapadığında Miel bir an için yaprağın güllerinden birinden geldiğini, diline kendi vücudunda büyüttüğü bir şeyi aldığını hayal etti.

Dikkatini ocakta fokurdayan süte ve şekere verdi. Onunla yatakta olma düşüncesi, başparmağını altdudağında gezdirdiğinde teninde bıraktığı his, kendini havada buharlaşan toz şeker gibi hissetmesine neden oldu.

Ahşap kaşık tencerenin tabanında kayınca sıcak ve yoğun süt reçeli avucuna sıçradı.

Boğazından acıyla dökülen bir nefesle ocaktan uzaklaştı. Ateş damlası avucunu yakıyordu.

Sam elini tutup avucunu dudaklarına bastırdı. Dili süt reçelini yalayarak temizledi, birkaç saniye önce elini yakarken şimdi ağzı için yeterince soğuktu.

Dili avucuna değdiği an yeni bir gül goncasının bileğini zorladığını hissetti. Önkoluna yayılan acıya rağmen, gül tamamen açana kadar onu öpmeyi hayal etti.

Dudaklarının eline, eğer ağzına almasaydı şekerin yanı sıra kötüleştireceği noktaya değdiğini hissettiğini sandı. Ama hemen cecik çekilmişti. Daha Miel emin olmadan eline soğuk oklavayı koydu.

Süt reçelinin sıcaklığından ahşabın soğuğuna geçen parmakları titredi.

Asla Aracely olamayacaktı. Korkusuz cazibe, kuşandığı şifonlar gibi vücudunda asla dolaşmayacaktı. Ama Sam, sanki

bütün keskin kenarları ve lanetli çiçekleriyle, gölgede tutmaya çalıştığı her şeyle ham pembe kuvarsın parlayan yüzeyiymiş gibi bakıyordu Miel'e.

Onu ilk kez öptüğünde, Sam'in her bir balkabağı çiçeğini eliyle polenlemek hakkında dediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Uydurmamıştı. Ama şimdi, polenin altın tozu misali parıldadığı büyümlü fırça hakkında uydurduğu bir peri masalıymış gibi geliyordu. Sam'in parmaklarının fırçalar olduğu ve onların dokunuşuyla capcanlı bir şeye dönüştüğüne dair bir his kapladı her yanını.

Hareketsizliği birkaç saniye uzun sürdü. Sam'in yüzüne gergin bir ifade yerleşti.

"Özür dilerim," dedi.

Sanki tanıımıymuşçasına, onları hareket ettirme gücü kendisine ait değilmişçesine ellerine baktı.

"Bana bırakmamı söyle," dedi, elleri Miel'in elini tutuyor, hâlâ avucunu oklavanın soğuk kıvrımına bastırıyordu. Parmaklarındaki nasırları hissedebiliyordu. "Bana bırakmamı söylersen yaparım."

Sam gözlerini onunkilerden ayırmadı ve Miel kalbindeki uğultuyu kulağının yanında vızıldayan bir yusufçuk gibi hissetti. Kalbi ölü, kullanılmamaktan güçsüz düşmüş bir şey değildi. Sert ve sıkıydı, pes etmeyen bir kasti.

"Söyle," dedi, sözlerindeki vurgu artık bir meydan okumaydı. Ama sesinde sözlerini kastettiğine, onu bırakmasını istediğine dair bir tutukluk vardı. "Bana yapmamamı söyle."

O anda artık su kulesindeki çocuk değildi. O, ilk ve yüzüncü defa en yakın arkadaşının ellerinin yaz gecelerindeki huş kabuğu gibi sıcak olduğunu fark eden kızdı. Önkollarının bir yaşındaki bir antilobun kürkü gibi kahve-siyah renkli olduğunu. Kahve-siyah renkli gözlerinin dış çemberindeki en ince halkanın mor gibi görüldüğünü. Binlerce kilometre ötede ailesinin bir zamanlar ekip biçtiği safran çiçeklerinin rengindeydi; erkekler çiçekleri hasat ederken kadınlar pas rengi ipçikleri toplardı.

“Bana bir daha göster,” dedi.

“Ne?” diye sordu.

“Balkabağı çiçeklerinin büyüdüğünden nasıl emin olduğunu.” Tenini okşayan polen fırçasını hatırlamanın titremesi vücudunu sardı ve Sam anladı, o kadar hızlı anladı ki aynısını hissetti.

“Bunu yapmak istemiyorum,” dedi. “Şimdi değil. Eğer pişman olacaksan değil.”

“Olmayacağım,” dedi Miel. “Hiç olmadım.”

Sam onu kendine çekerken Miel de ona doğru atıldı, dudakları onunkilere o kadar hızlı ulaştı ki dişleriyle Sam’in altdudağını çizdi. Miel çekilmeye, duruma gülebilecekler mi görmeye, üzgün olduğunu söylemeye çalıştı. Fakat Sam ona izin vermedi. Eliyle ensesini kavrayıp onu daha sert öptü, dudagından akan bir damla kan Miel’in diline aktı ve tuza dönüştü.

Herkes eteğinin uçlarının her daim ıslak olmasını, onun tuhaf ya da lanetli olduğunun bir belirtisi sayarken bundan utanmamasını sağlayan çocuktaki bu. Bundan o kadar rahatsız oluyordu ki çoğu zaman kot giyiyor ve paçalarını kısaltmıyordu; çamura ve düşmüş yapraklara sürtünen kumaş kararıp parçalıyor, eteklerinin uçları gibi her daim ıslak olduğunu anlamak imkânsız hâle geliyordu.

Ama Sam’den saklamak istediği hiçbir şey yoktu. Ne büyüyen güllerin arasında bile bileğindeki kapanmayan yarayı. Ne nehirde boğduğu taçyapraklarını. Ne de balkabağı hasat zamanında ışıklar kapalıyken uyuyamadığını.

Soluğu dudaklarını okşuyordu. Parmakları saçlarına dolanmıştı. Sam onu o kadar hızlı öpüyordu ki daha kendisi yapmayı düşünemedi dilini dudaklarını araladı.

Önce daha demin diline bıraktığı şekerli yıldızçiçeğinin, sonra da elinden yaladığı süt reçelinin tadını aldı.

Buradaki insanlar, Ay’ın nasıl koktuğunu tartıştı. Bazılar ütülenmiş çarşaf ya da yeni kâğıt gibi keskin bir koku olduğunu söylediler. Diğerleriyse itiraz ederek ilkbaharın ilk sıcak gecesinde yükselen, gece açan yasemin gibi tatlı ve canlı derdi. Kimileri de

limon sabunu ve sıcak suyla dolu lavabo gibi, yeni yıkanmış kaşıklar gibi taze ve gümüşü koktuğuna yemin ederdi. Ama onun için Sam'di. Aylarının kâğıdı ve metalleri, annesinin mutfağında ki gülsuyu, terebentin ve boyanın sadece ona yakinken burnuna gelen keskin esintisi.

Ellerini sırtında gezdirip tişörtünü avuçladı. Dudakları, banyoda çıkmayan boya damlalarını yakaladı; mavileri, beyazları ve altınları henüz teninden temizlememişti. Üst kolundaki bir çizgi, dirseğinin hemen üzerindeki bir yama, bileğindeki bir takımyıldız.

Ocağı kapadılar; süt reçelinin kristalleşmesini ya da tencereyi yıkamalarının bir saat sürecekt olmasını umursamadılar.

Bu sefer onun üstüne tırmanmak yerine onu kendisine çekti. Sam'in vücudunu sarmasını, aylarının ışığı gibi her yanına dökülmesini istedi. Teninin, onun kokusuyla olabildiğince sarılı olmasını istedi. Ve Sam ona dokunduğunda kendisine de böyle dokunup dokunmadığını, neyin iyi hissettirdiğini böyle öğrenip öğrenmediğini merak etti.

Onu üstünü değiştirirken yakaladıktan sonra geçen yıllarda birçok kez yatak odasının ışığını kapamış ve elini yorganın altına kaydırarak ona dokunduğunu, elini koyduğu yerin kendi vücudu değil de onunkisi olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Ama kotlarının içinde aynı olsalar bile Sam ondan o kadar farklıydı ki onun vücudunu kendisinde hayal edemiyordu. Sıradan gri renkli, pamuklu iç çamaşırı bile, Miel'in üçlü paketler hâlinde aldığı sarı, mavi ve soluk yeşillerden çok farklıydı.

Her ne kadar vücutlarının ortak noktaları olsa da o ve Sam aynı değillerdi. İşte bu yüzden parmakları hâlâ ona değişiyor olsa da ona dokunma hissi hep elinden kayıp gidiyordu. En çok, elinin kendisine değil de ona ait olduğunu hissettiğinde yaklaşıyordu.

Şimdi Sam'in parmakları onu okşuyordu; vücuduna bir titreme yayıldı ve beli çarşıftan yukarı doğru kıvrıldı. Saçları dağılarak yatağın kenarından döküldü, boynu onu öyle çağırıyordu ki Sam ağzını oraya koydu ve ayırmadı.

Ağırlığı üzerindeyken sanki Miel su ve o da aydı; çekimi onu kendine yaklaştırıyordu. O haritası çıkarılmamış bir dünyaydı; ondan başka kimsenin adını koymaya hakkı olmayan vadiler ve buhar denizlerinden oluşan bir gezegendi. Eğer ona izin verirse onun okyanuslarını ve koylarını öğrenirdi. Ay atlaslarındaki *maria*'yı ezberlediği gibi onu ezberlerdi.

Kemerini ve kotunun belini kavrayıp onları elini içeri sokabileceği kadar vücudundan uzaklaştırdı Miel. Parmakları ilk önce baksırını kavradı ve ince kumaşın üstünden onu hissetti. Sonra eli lastiğe uzanıp içeri girdi ve sanki tek bir biçimi varmışçasına onu sımsıkı tuttu. Sanki kimsenin bir erkek olduğunu sorgulamaya cesaret edemeyeceği bir vücudu varmışçasına eliyle onu tuttu.

İç çamaşırının içine bir çift çorap koymuyordu. Beden eğitimi dersi için soyunma odalarında üstünü giyinmekten kurtulmak adına Bonnerların çiftliğinde çalışmaya başlamadan önce bir prezervatifi buğday ya da saç jölesiyle doldurmak gibi birlikte düşündükleri komik fikirleri kullanmıyordu. İşte bu, onun hakkında sevdiği şeylerden biriydi: bu korkusuzluk, kimse soru sormasın diye bol kotlar giymekle yetinmesi.

Rahatsız edici bir an için Miel, Bonner kızlarının fark ettiğinin bu olup olmadığını, ona yeterince yakından bakıp pantolonunun ağ kısmında neyin belirmediğini ya da belirmediğini görüp görmediklerini merak etti.

Fakat bu sefer onların aklına girmesine izin vermeyecekti. Evdeki her pencereyi kapayacak ve onları Sam'in aylarının yaydığı ışıkla korkutacaktı. Şu an sadece Sam ve o vardı; parmakları teninde yana yana kayan yıldızlar gibi dolaşıyordu, Miel de Samir denen oğlanla onun sahip olduğu vücut arasında hiçbir mesafe, hiçbir zıtlık olmadığını hatırlatmak için ona en iyi bildiği şekilde dokunuyordu.

SEVİNÇ GÖLÜ

Miel'i kapıda görünce Aracely'nin ilk merak ettiği şey, saçlarının neden duştan dolayı ıslak olduğuydu muhtemelen. Saçlarının neden kendi şampuanı gibi değil de Sam'inki gibi koktuğu. Neden kendi kıyafetleri yerine Sam'in oduncu gömleklerinden birini ve oğlanın olmasına rağmen o giydiği için ıslanmış paçalarını kıvırdığı kotu giydiği.

Ama Aracely bunlardan herhangi birisini soramadan önce Miel konuştu.

"Balkabağı istiyorum," dedi.

Aracely kurutulmuş gül goncalarıyla doldurduğu cam kavanozu tezgâha bıraktı. "Ne?" diye sordu.

"Balkabağı oymak istiyorum," dedi Miel. "Seninle."

Bonnerların çiftliğinden başka bir çiftliğe –herhangi birine– gidip kıvrılan sarmaşıkların arasında yürürlerdi. Rouge Vif d'Etampeslerin sarı-yeşil çizgili, oyup mum doldurmak için en çok tercih edilen, jack-o'-lantern* adlı yuvarlak ve turuncu balkabakları arasından geçerlerdi.

Aracely ikisi için de bıçak getirir ve kapı önüne koymak için ufak bir tanesini, belki Sonbahar Tacı'nı ya da Shamrock adı verilen, soluk mavi-yeşil bir tanesini oyarlardı.

Ve yanlarında oyulacak kadar büyük ve geniş başkalarını da getirirlerdi. Mutfak masasına oturur, üzerine gazete serilmiş ahşabın üzerinde içlerini boşaltırlardı. Çekirdekleri fırına atarak *pepitaları* kurutur ve sonra üzerlerine kırmızı biber ve tuz serperlerdi.

* Cadılar Bayramı'nda kullanılan balkabakları –çn

Miel, onu içine alacak kadar büyük bir balkabağının etini delicesine kazıyan annesini düşünmezdi. Miel sarı mutfak masasının, rengârenk balkabağı kabuklarının, havadaki esmer şeker kokusunun anısıyla diğer düşünceleri bastırırken Aracely'yle birbirlerine adaçayı ve yakıotu balı dolu kaşıklar uzatırlardı.

Camdan balkabakları olmazdı. Her şey nemli, sıcak ve canlı olurdu. Miel ve Aracely dışarı çıkarken dudaklarını boyarlardı; Aracely, Miel'in rujunu düzeltirken ona toprak, biber ve çiçek tadı yüzünden çok sevdiği akiğın, ruj ağacı denilen bir bitkiden geldiğini hatırlatırdı.

Aracely hâlâ ona bakıyordu.

"Festival için," dedi Miel. Balkabaklarına desen kesmek için bıçak çekmecesindeki en küçük bıçakları kullanırlardı. Sonra mumları içlerine dizer ve onları nehre götürürlerdi. Su, kasabalıların getirdiği tüm o oyulmuş, yüzen fenerlerle birlikte onların balkabaklarını da taşırdı.

Aracely'nin kahkahası kaba değil, şaşkıındı. "Festival için balkabağı mı oymak istiyorsun?"

Miel, balkabağının soğuk kabuğunu tutma düşüncesiyle gerildi. Ama sarmaşığın üzerinde büyüyerek şişen, asla düşmeyip toprağa yerleşen balkabaklarından korkarak yaşamaya devam etmek istemiyordu. Krem renkli Luminas'taki, mavi-gri Jarrahdales'teki ve Aracely'nin yatağına atılan yastıklar kadar yumuşak görünen derin tüylü Külkedisi kabaklarındaki güzelliği bulmak istiyordu.

Hiçbir şeyden korkmak istemiyordu. Bu lacivert odada duran kadın kadar korkusuz ve cömert olmak, kahkahasının Aracely'ninki kadar pervasız ve nazik çıkmasını istiyordu.

"Evet," dedi Miel. "Gidip alabilir miyiz?"

Aracely ahşap dolabı kapadı. "Montumu alayım."

UFAK DENİZ

Sam şimdiden Peyton'a ders verme rolüne bürünmüştü. Bay ve Bayan Bonner onu o kadar az tanıyordu ki Sam'in matematikte çok kötü olduğundan ya da bir kez olsun Peyton'la kitap kapağı açmadıklarından haberleri yoktu.

Sam önce, birlikte okula giderlerken Lian'a okumalarında yardım etmeyi teklif etmişti. Ne zaman onu koridorda yalnız yakalasa, kendisinin ya da Miel'in onun edebiyat ve tarih ödevlerini kontrol edeceğini söylerdi. Miel muhtemelen onu gönüllü etmesine sevinmezdi ama Lian kız kardeşlerinin arkadaşlıklarına o kadar alışkındı ki başka bir kızıdan gelen yardımı kabul edip etmeyeceğini merak etmekten kendisini alamıyordu.

İlk sorduğunda, Lian her zamanki gibi kibar davranmıştı. "Neden bahsediyorsun?" diye sormuştu, hâlâ gülümseyerek. Başını hafifçe sallamıştı.

"Sen aptal değilsin," demişti Sam.

Onun aptal olmadığını biliyordu. Matematik dersinde onun, âdeta bir ders kitabından fırlama mozaikler ve polihedronlar çizdiğini görmüştü. Tasarımcı veya mimar olabilirdi. Derste yazması gereken bir paragraflık makaleyi bitirmekte zorlanması ya da kitap okumayı bırakmış olması, onun herkesin sandığı gibi aptal olduğu anlamına gelmiyordu.

Üstüne vazife değildi. Bunu biliyordu. Ama insanların onu görme şekline boyun eğdiğini, herkesin inandığı yalanın ardına saklandığını görmekten nefret ediyordu. Ona hâlâ var olduğunu, insanların sandığından hem başka hem de fazlası olduğunu

hatırlatacak kadar konuşabilirse, belki kız kendi gerçekliğini biraz daha yavaş kaybederdi.

Tabii Lian bunu öyle görmemişti. "Sen aptal değilsin," dediğinde yüz ifadesi değişmiş ve yeşil gözlerini hafifçe kıpmıştı, gülümseyişinin yerini gergin bir çene almıştı. "Siktir git."

Ama bugün aradığı kişi Lian'dı. Onu Bonner evinin önünden geçip yan tarafına dönen tuğla patikada buldu.

Lian gözlerini kırptırıp konuşmasını bekledi.

"Bırakıyorum," dedi.

Yüzündeki boş ifade silindi. "Ne?"

"İşi bırakıyorum," dedi.

Lian'ın bakışları etraflarını dikkatlice süzdü. Sarmaşıklar arasındaki cam parıltısını arıyordu. Gözlerinin hareket ediş biçiminden anlamıştı.

Yüzü gerildi, sanki bu hakareti ailesinin adına üstleniyormuş gibi hem gücenmiş hem de incinmiş bir ifade takındı. O kim ki, diye düşünmüş olmalıydı, burada olan herhangi bir şeyi yargılıyor? Ay'ı defalarca baştan yaratan bu tuhaf oğlan, cama dönüşen tarlalar hakkında ne bilebilirdi ki? Ve hangi hakla işi bırakıyordu?

"Balkabaklarıyla ilgisi yok," dedi. "Bak, Miel'e ne yaptığınızı bilmiyorum."

Miel'in ellerinin sırtında gezindiğini, vücudunun ısınısını kendisine çektiğini hâlâ hissedebiliyordu. Dudaklarını ona değdirdiğini, bu sefer defalarca yaptığı gibi alnından değil de dudaklarından öptüğünü. Tadı balı, adaçayını ve kır çiçeklerini öyle andırıyordu ki.

Başını kaldırıp evin pencerelerine baktı. "Hepinizin. Ama oyununuz ne olursa olsun, bunun bir parçası olmayacağım. İşi bırakıyorum."

Lian yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirip gözlerini kırptırdı.

Artık kızlarını Bayan Bonner eğitse de Lian, edindiği aptal kız kardeş rolünü üstünden atacak gibi durmuyordu. Yaz aylarında, Bonnerların bütün pencereleri açıkken Sam dersleri duymuştu. Bayan Bonner bir kez olsun Lian'dan kitabı sesli okumasını iste-

memiştii; en büyük ikinci kızının neyi güçbela yaptığını göstermenin acımasız bir yolu olmalıydı bu. Bayan Bonner'ın hakemliğinde Ivy ve Peyton *Büyük Umutlar*'daki Pip'in bir romantik mi yoksa ahmak mı olduğunu tartışırken Lian oturup dantel perdeldeki deliklerden dışarı bakmıştı.

"Bana neden söylüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen zekisin," dedi. "Ve bilmesi gereken herkese söylersin."

Tuğla patikayı takip ederek Bonnerların bahçesinin sınırına gitti.

Gözünün ucuna bir kıpırtı takıldı, sanki çilek tarlalarındaki odun direklerde folyo kurdeleler dans ediyordu.

Peyton Bonner orada duruyordu; elleriyle dirseklerini tutmuştu, rüzgâr buklelerini uçuşturuyordu. Dudaklarını sıkırmıştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Sam'in hâlâ Jenna Shelby için bahanesi olup olmayacağını merak ettiğini biliyordu.

"Endişelenme," dedi. "İyiyiz."

Peyton başıyla onayladı, dudaklarını hâlâ birbirine bastırıyordu. Su kulesinde gri balkabağını tuttuğu gün kadar ufak görünüyordu.

Sam, onu yanında taşımayı ne zaman bıraktığını hatırlayamadı. Şu âna dek merak etmemişti. Bir gün ellerinden gidivermişti yalnızca.

"Üç yaşmdayken her yere taşıdığın balkabağını hatırlıyormusun?" diye sordu.

Peyton'ın bir gülümseme yerleşti. "Leydi Jane Grey'i mi?"

Sam'in sonraki soluğu bir kahkahaya dönüştü. "O şeye ad mı koymuştun?"

"O bir kızdı," dedi, yanlış okunan bir kelimeyi düzelten katı bir öğretmen edasıyla. "Ben de bir kız adı verdim. Evet."

"Ona ne oldu?" diye sordu Sam. "Onu yanından ayırmazdın."

Peyton içini çekti ama keyifsiz değildi. "Leydi Jane Grey, adının sahibi gibi, trajik derecede kısa bir saltanattan sonra başını kaybetti."

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Balkabağı bozulmaya başlamıştı ve kardeşlerim onu çürüyene kadar yanımda taşımamdan korktu,” dedi. “Bu yüzden de beni, onun bir turtanın parçası olmak istediğine ikna ettiler.”

İkna ettiler. Bire karşı üç Bonner kızı. Muhtemelen balkabağını Peyton’ın izni olmadan kesmişlerdi ve ağlamasını kesmek için de bunun Leydi Jane Grey’e yaraşır bir son olduğunu söylemişlerdi.

“Biliyor musun, onu korkutmayı hiç istememiştim,” dedi Peyton.

Sam başını salladı. “Ne?”

“Su kulesindeki o gece.” Peyton’ın gözleri bir zamanlar eski su kulesinin gökyüzünde bir siluet gibi dikildiği ufka kaydı. “Miel’i balkabağıyla korkutmak istememiştim. Belki onu tutmak ister diye düşünmüştüm. Daha iyi hissettireceğini sanmıştım.”

Peyton’ın yüz ifadesi öyle berrak, öyle mahcuptu ki Sam yine su kulesindelermiş gibi hissetti; Peyton kız kardeşleriyle dikiyordu ve Sam de ceketini Miel’in omuzlarının üstüne bırakıyordu. O zamanlar hepsi çocuktı, bu yüzden dört kardeşin en küçüğü Peyton’ın aslında ne kadar ufak olduğunu hiç düşünmemişti. En sevdiği şeyi tanımadığı bir kızla paylaşmayı teklif eden bir kızdı.

Miel’in balkabağından ödünün patlaması Peyton’ın suçu değildi. Ancak dördünün tek sıra hâlinde dikildiğini görünce Miel’in, Peyton’ın o ilk adımını bir tehdit olarak algılaması şaşırtıcı değildi.

Belki dört parlak saçlı kız yerine sadece Peyton olsaydı, bir kuvvetten çok bir arkadaş gibi görünebilirdi. Ancak onlar her daim Bonner kız kardeşler olacaklardı; onları hem koruyan hem de herkesten uzaklaştıran bir gerçektir bu.

“Bunu ona söylemek zorunda değilsin,” dedi Peyton. “Ama senin bilmeni istedim.”

İYİLİK GÖLÜ

Bu gece kasabanın yarısı, her yıl yaptıkları gibi suya balkabakları bırakacaktı. Sırf bu vesile için aldıkları balkabaklarını oymuşlardı. Gölge, turuncu Estrellalar. Koyu mavi-yeşil Sonbahar Kanatları. Mora çalan griler, kırk beyaz Luminalar. İçinden çekirdeklerle etli kısmı çıkardıkları kabuklara yaprak ve dantel desenleri oymuşlardı. Mumları içine koyduklarında kesikler aydınlandı. Onları teker teker, ışığı yansıtan geniş ve yavaş akıntıya bırakıyorlardı.

Miel kıyının biraz ilerisinde Sam'in annesinin, tuba ve çello çalmaya ikna ettiği çocukları izlediğini gördü. Onlarla konuşmak için eğildiğinde eteği neredeyse yeri süpürüyor, gözlerindeki parıltı ve tebessüm onlara bir sır söyleyecekmişçesine çocukları kendine çekiyordu.

Sam de buralarda bir yerde olmalıydı. Genellikle balkabağı fenerlerini izlemeye götürdüğü çocuklara göz kulak olurken annesine yardım ederdi. Miel onun için bakındı ama onu göremese de çekimini, yakında olduğuna dair kesinliği hissetti. Birbirlerinin vücut ısısı ellerinden uçmadan tekrar dokunacaklarını.

Miel, eteğinin nemli uçlarından utanmadan nehrin kenarında Aracely'yle dikildi. Onun dizlerini okşamasına izin verdi ve saklamaya çalışmadı.

Balkabaklarının ağırlığı ellerini dolduruyordu, içlerindeki mumlar kabukları ısıtmıştı. Aracely'nin tuttuğu yuvarlak ve yeşildi, ona eğreliotu filizinin uçları gibi kıvrımlar oymuştu ve şekiller ışıpta parlıyordu. Miel'in krem Lumina'sı, ışığın par-

laması için kestiği ufak yuvarlaklarda parıldıyordu. Aracely'nin en sevdiği elbiselerden biri gibi görünüyordu: Altın renkli yuvarlaklarla bezenmiş, soluk bir kumaş.

Sütün balkabağı sarmaşıklarının büyük meyveler yapmasını sağlayıp sağlamadığını tartışan, Miel'in kendisi hakkında dedi-kodu yapmaya dünden hazır olduğunu düşündüğü yaşlıca birkaç kadın onu izliyor, gülümsüyordu.

Miel gülünün bir anda çiçek açacağını düşündü. Manşetin-den dökülerek zemini kaplayacaklardı. Bütün kasaba onun balkabaklarından korktuğunu biliyordu. Ama bu *señoraların* kendi yüzen fenerini taşıdığı için onunla gurur duyacaklarını hiç düşünmemişti.

Bu kasabada, korktuğunu umursayacak bir avuç insan olduğunu hiç tahmin etmezdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Aracely.

Miel başıyla onayladı. Aracely nehrin kenarına diz çöküp balkabağını suya koydu. Meyve karanlığa doğru süzülürken akıntı, ışık huzmelerini taşıdı.

Sonra Miel diz çöküp suya baktı ve nehrin aşağısına doğru ilerleyen balkabaklarını seyretti. Ufak ışıklarla dolu soluk bir tanesi nehrin kenarının yakınlarına kaydı. Bir tanesi o kadar yeşildi ki akıntıyla sallanırken mavi görünüyordu. Daha düz, turuncu bir tanesinin kabuğu peri masallarından çıkmış gibi parıldıyordu.

Miel, Lumina balkabağını suya bıraktı. Krem-beyaz yuvarlak yüzerek suyun üzerine ufak ışık benekleri yansıttı. Akıntıyı takip ederek diğer balkabaklarının toplandığı yığına katıldı, Aracely'ninkine çarpınca ışıkları buluşup titreşti.

Ama nehrin yumuşak akıntısı hızlanıyor, toprağı yaran bir bıçak gibi keskinleşiyordu. Annesinin çığlığını taşıyordu. Miel'in derin hıçkırıklarını, annesine onu çıkarması ya da suyun altında tutmaması için yakarışını sarıyordu. Sesler, bir elbisenin etekleri gibi suyun üzerinde döndü.

Miel'in bir kısmı hâlâ sudaydı.

Kendisini, annesini ve Leandro'yu onun derinliklerinde kaybetmişti.

Pek çok kadın, annesine onunla ne yapması gerektiğine dair tavsiyeler vermişti. *Her pazar günü alnına bir yıldız çiz. Güneş doğarken ebegümece çayı içir. St. Mary Major Bazilikası'na dua et ve sonra, daha büyük olduğu zaman ona Bakire'nin duvağı kadar mavi bir elbise al.*

Miel'in ailesinin tarihi, bir gün annesine ihanet edeceğini, vücudundan büyüyen güllerinin ihanetinin bir uyarısı olduğunu söylüyordu.

Tüm o gürültünün içinde babasının yalnızca sesi, sadece uzaklarda var olan haykırışının bir anısı vardı. Ona doğrudan bakmaya çalıştığında yok oluyordu.

Huzursuzluğu midesinde kırılıp parladı.

O balkabaklarının birinin içindeydi. Beş yaşındaki ufak vücudu, suyun üzerinde yüzen büyük meyvelerden birinin içindeydi. Ya da ufak olanlardan birinin içinde olabilirdi. Saçı, beyaz olanlardan birindeydi. Gülü, Ivy Bonner'ın saçı kadar turuncu birinin içinde. Elleri, mavi-gri birinde. Paramparçaydı.

Miel nehrin içine girdi, su beline sığıyordu. İçi oyulmuş balkabaklarının kapaklarını kaldırıyor, ulaşabildiği her birini tutuyordu. Ancak mumlar dışında her birini boş buldu.

Vitray camlı tabutun duvarları içinde bile annesinin ona bunu neden yaptığı gerçeğini aklından uzak tutabilmişti. Balkabağının içindeki küçük alanı veya engin, sert nehri hatırlasa da bunları itebildiği kadar uzak tutabilmişti.

Ama şimdi, tüm bu su ve balkabaklarıyla sarılıyken anılar uzun yıllardır gözlerinde bulunan perdeyi ve bulanıklığı sarsarak atmıştı.

Annesi onu derin, altın renkli bir balkabağının, bulabildiği en büyüğünün içine koyarak onu iyi etmeye çalışmıştı.

Miel'in gülleri annesinin zaten bildiklerinin kanıtıydı. Miel'in abisi Leandro, annesini güzel ve mutlu yapmıştı. Ama Miel annesini çirkinleştirmişti. Annesi ufaklığından beri güzeldi, evle-

necek yaşa gelmesine yıllar olsa da erkekler ona bakardı. Ama Miel onun gibi değildi. Miel annesinin bedenini doğum yüzünden biçimsiz, yüzünü bitkin ve tükenmiş bırakmış, o güzelliği kendisi için çalmamıştı.

Ve annesi bunu; güzelliğini çalmasını ama kendisine bile almamasını affetmemişti.

Ama sonra güller gelmişti. Miel'in bir kız evlat değil, lanetli bir yaratık olduğunu ilan etmişlerdi. Ve tüm o sesler, rahipler ve *señoralar* ve dedikodular, o güllerin ve onları yetiştiren her çocuğun ona ne büyük bir kalp kırıklığı getireceğini söylemişti annesine.

Babasının bağıışı, sesini yükselttiğine dair tek anısı karanlığa yayıldı. Sözlerinden, gürleyen bulutları andıran sesinden anlamasına yetecek kadarını yakalamıştı Miel.

Büyüdüğünde sana ne yapacağını bilmiyorsun.

Bunu senin için yapıyorum, anlamıyor musun?

Sana ihanet edecek.

Kelimeler Miel'in bileğinde ufak ama derin bir ağrıyla geldi. Sanki tenine bastırılmış sıcak bir bıçak gibiydi.

Miel'in annesi ve babası, o güller yüzünden kavga etmişti.

Babası gülleri yüzünden çekip gitmişti. Babası gülleri yüzünden onları terk etmişti. Vücudundan büyüyen şeyler onu korkutmuş, kaçırmıştı.

Şimdi Miel'den geriye güllerinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Miel daha fazla balkabağının kapağını açıp ışıklarını havaya yayarak özgür bıraktı. Bunların birinin içinde olmalıydı. Eskiden onun olan vücut buralarda bir yerde olmalıydı. Annesinin ağlayışını duydukça daha hızlı çalışmaya başladı.

Miel annesinden sadece güzelliğini ve eşini çalmamıştı. Leandro'yu da ellerinden almıştı. Annesi sırf Miel'i kurtarmaya çalıştığı için oğlunu kaybetmişti.

Annesinin ölümünün kırılğan çekirdeği buydu. Annesi oğlunu arıyordu, durmadan oğlunu arıyordu ve hem Leandro'yu

hem de Miel'i kaybettiğini fark edince çabalamayı bırakmış olmalıydı. Pes etmiş, tekmeleyip akıntıya karşı koymayı bırakmış ve kendisini almasına izin vermişti.

Miel, Aracely'nin saçını sadece Aracely kolunu kavrayınca gördü.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Aracely. "Her şey yolunda."

Ama Aracely ona dokunmamalıydı. Ona kim dokunursa beraberinde nehrin içine çekerdi. Eğer Aracely ona tutunursa, Miel'i kurtarmaya çalışırsa Leandro gibi ölürdü. Nehir, Miel'i kurtarmış olabilirdi ama Leandro'yu kurtarmamıştı. Hâlâ abisinin bağırdığını, onu aradığını duyabiliyordu.

Miel dirseğini Aracely'nin kaburgalarına geçirerek ondan kurtuldu.

Sam onun kollarını yakaladı.

"Hey," dedi. "Hadi. Eve gidelim."

Miel durdu, dokunuşu onu tanıştıkları ilk güne götürdü. Kendisini küçük hissetmesi, Sam'in tanıştıkları yaşta görünmesine neden oldu.

O gün Miel hayata dönmüştü. Gözleri yeni ve taze hissettirmişti. Sudaki tüm o mineraller yüzünden yanıyorlardı ve gördüğü her şey bulanıklaşıyordu; bu yüzden de ona bakan herkes kâbustan fırlamış birer yaratık gibi görünüyordu.

Sam'in sesi o kadar nazik, saç ve teni o kadar koyuydu ki bulanık silüetini abisi sanmıştı. Ama görüşü netleşerek yabancı simayı görmesine izin verdiği suda abisinin sesinin yankısını duymuş ve onun gittiğini anlamıştı.

En kötüsü, Sam'e asla söyleyemeyeceği şey de onu hep böyle düşündüğüydü. Onu Sam ya da Samir ya da Ay diye düşünmeden öncesinde bile. Ona dokunmak isteyen ilk kişiydi, abisi olmadığı gerçeğiyle onu kesip yaralayan ilk kişiydi. Gelecek bir kuraklığın kötü alameti ya da bir nehir ruhunun lanetli çocuğu olduğunu düşünmeyen, ondan tiksinnmeyen ve ne kadar çok şey kaybettiğini fark ettiren ilk kişiydi.

Karanlığın içinde yüzlerce göz parlıyordu. Hava fısıltılarla titreşiyordu. Miel onların, Bonnerların çiftliğindeki o balkabaklarını cama dönüştüren cadı olup olmadığını kısık seslerle merak ettiklerini hissetti. O cam balkabaklarına dokunmaktan korkarak kendilerini aklayan Bonner kızlarını çoktan elemişlerdi.

Ama Miel ve Aracely tenlerinde *bruja* adını taşıyordu.

Şimdi izleyen herkes, vücudunda gül büyüten kızın balkabaklarını sert ve şeffaf yapıp yapmadığını, tarlalara yayılıp her sarmaşığı ve meyvesini donduracak bir lanet bırakıp bırakmadığını bilmek istiyordu.

Sonra o gözler Aracely'nin üzerine dönecek, yıpranmış yüreklerden aşk hastalığını çeken kadını suçlayacaktı. Aracely mor evde saklanmak, yan bahçede ya da yolun kenarında birisinin beklediğinden korkmak zorunda kalacaktı ve Miel de sevdiği herkesi mahvettiği gerçeğini içinde taşıyacaktı.

Miel, Sam'den Aracely'ye baktı.

Aracely'nin yüzünde, Sam'inkinde eksik olan ve onun Leandro olmadığını söyleyen yoklukları buldu. Aracely'nin kavisli kaşları. Yumuşak, düz dudakları. Ailelerindeki herkesten daha düz olan saçları; siyah yerine altın renkli olmasına rağmen, Miel bunu şimdi görebiliyordu.

Aracely dudaklarını araladı. Konuşmak ve susmak arasında kalmış gibi görünüyordu.

Miel, Aracely'nin kendisine nereden geldiğini ya da balkabaklarından neden dişleri varmışçasına korktuğunu soracağını sandığı her ânı hatırladı. Her seferinde Aracely, Miel'in irkilmesine sebep olan bir tereddütle ağzını açmış ve ardından kapamıştı.

Ne var ki Aracely hiçbir zaman Miel'e bir şey sormaya çalışmamıştı.

Ona anlatmaya çalışmıştı.

Fakat ona anlatmamıştı. Bu kadar zaman geçmiş, ona anlatmamıştı.

Miel, su tarafından vahşileştirilmiş tuhaf bir kız olmasına rağmen bu kadının onu neden sevdiğini asla anlayamamıştı.

Ama Aracely, Miel'in bulunduğu karanlık yerleri bildiği için umursamıştı.

Onları Miel'den daha iyi hatırlıyordu.

Miel, Sam'e baktı. Yüzünde hü zün vardı. Kafa karışıklığı veya şaşkınlık değil.

Miel'in şimdi fark ettiğini o zaten biliyordu. Yüzündeki pişmanlık öyle derindi ki.

Hepsini Miel'den daha uzun süredir biliyordu.

Sevdiği çocuk ve ona sahip çıkan kadın ona öyle çok yalan söylemişti ki.

Miel, Aracely'ye baktı; yüzü dehşet içinde, gözleri korkuyla büyümüşü.

"Sen benim kanımdansın," dedi Miel. Yüzünü Sam'e çevirdi. "Ve sen..."

Sam gözlerini kapadı. Miel'in bildiklerine boyun eğdi, kendini savunmadı.

Sam'in tutuşundan kurtulup koştu.

"Miel," diye seslendi Aracely.

Peşinden gelmeye çalıştılar ama onlara izini kaybettirdi. Nehirden sıyrılarak ağaçlara girdi, çiftlikleri ve toprak yolları geçti.

Bileği sızlıyor ve nabız gibi atıyordu. Vücudu tüm bu kırıklıkları, tüm yalanları alıp gülleri aracılığıyla saldı ki tüm bu yük her bir kaburgasını kırmasın.

AÇIĞA ÇIKAN DENİZ

Önce soğğun denizi *mare frigoris*'i, ardından rüyaların gölü *lacus somniorum*'u boyadı; açık topraklarda Miel'i hissettiğinden, güllerinin parfümünü bulabileceğinden emindi. Rüzgârın taşıdığı hafif bir iz. Sam'i cesur ve pervasız yapıyordu. Sahip olduğu her fırçayı renklere bulamaya, onları metal ve camın üzerine sürmeye zorluyordu. Gecenin içine kâğıttan, boyadan ve ışıktan yaptığı özürlerini göndermek istiyordu.

Yatak odasının zeminini eski bir muşamba ve gazeteler kaplıyordu, fırçalar ve boyalar tuvalin üzerine saçılmıştı. Bir düzine ay asmak istiyordu: Her biri en uçtaki incecik bir ışık çizgisi dışında kapkara boyanmış. Koyu mora boyalı, kenarında bir gül hilali olan. Tamamı koyu yeşil ama tepesinde çimen rengi, ufak bir dolunay yükselen. Bazıları yavru Lumina balkabaklarından daha ufak, bazıları da Miel'in görmezden gelemeyeceği kadar büyük.

İyi olduğu yegâne şeydi bu. Aylar boyamak ve altın ya da gümüş renginde parladıkları, gece göğünün onları birer yıldız gibi sahipleneceği ağaçlara onları asmak. Onsuz Ay olmadığını Miel'e ancak bu şekilde söyleyebilirdi. O olmadan, Bal denen ve Aracely bakmadığında bıçaklarla kaşıklardan kendi adını yalayan kız olmadan, yeniay kadar karanlık kalıyordu.

O genç bir aydan, karanlık yeniayın kenarına tırmanmaya çalışan bir ışık parçasından başka bir şey değildi.

Aylar Miel'e, Sam'in nasıl söyleyeceğini bilmediği şeyleri söyledirdi. Onu sevdiğini söylemeye korktuğunda gül ayın pembesi, çilek ayın soluk kırmızı ya da bir çiçek ayının pembenisi moru

onun adına konuşurdu. Ve şimdi, ışıkla sarılmış bu karanlık aylar zayıf birer özür çabasıydı.

Fakat üzgün olmasına rağmen, yaptığı hiçbir şeyi geri almayacağını söylemesinin ardında gerçek bir özür yatmıyordu. Bunu biliyordu.

Eğer bunlar onun olsaydı, ona ait olsaydı, ona söylerdi. Ona ellerini, gerçek ismini, annesinin anlattığı Keşmir ve Peşaver hakkındaki her hikâyeyi ve hatta Campania'yı bile, tanımadığı babasını yaratan balıkçı klanını bile vermişti. Miel'e, ailesinin çizgili tavus kelebekleriyle ilgili peri masallarını ve sahip olduğundan şüphe duyduğu vücudunu bile vermişti.

Ona hepsini vermişti. Eğer Sam'e aitse, Miel'indi de aynı zamanda.

Ama bu, onun sırrı değildi. Aracely ve Miel birbirlerine ait olsa, Miel'in henüz anlamadığı biçimde kız kardeş olsalar da bu kararı o veremezdi. Bu asla onunla ilgili olmamıştı. Aracely'nin dillendirmediği, Sam'e onun yüz binlerce kelebeğe dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ettiren birçok sırla ilgiliydi.

Eğer bu kasabadaki kimsenin, annesinin ona Samira adını verdiğini ve kıyafetlerinin altındaki vücudunun bu isimle uyumlu olduğunu bilmesini istemiyorsa hiç kimseye, Miel'e bile, Aracely adlı kadının bir zamanlar Leandro diye çağırıldığını söyleyemezdi.

Ama Miel bunu göremeyecek kadar fazla acı çekiyordu. Sam'den nefret ediyordu. Aracely'den nefret ediyordu.

Sam artık çizmekten bitkin düşmüş ve başını elleri arasına alıp yatağının kenarına oturmuştu, parmakları saçlardaydı. Elindeki her kâğıdı ve cam küreyi renkle kaplamıştı. Önkollarına boya bulaşmıştı. Saçlarını yüzünden geriye tarayınca alında lacivert bir leke bıraktı.

Miel'in sözleri hâlâ etrafında dönüyordu. *Ve sen...*

Gözlerini kapadığında bile, ona attığı bakışı görebiliyordu.

Parmakları saçlarında boya çizgileri bıraktı ama onları temizlemedi. Art arda aylar boyamak, unutmasını sağlamamıştı. Mavi

ve soluk altın mürekkep ona Miel'le gizlice dışarı çıktığı geceleri hatırlatmıştı yalnızca.

Terebentin kokusu onunla yatakta oluşunu, çarşaflarının ve teninin de yeni derinin acı kokusu gibi kokup kokmadığını nasıl huzursuzca merak ettiği zamanı hatırlattı.

Kapı yumuşak ama kesin bir biçimde tıklatıldı.

Ayağa kalkıp kahverengi bir noktayı sarıyla karıştırıyormuş gibi yaptı. "Gel."

Annesi odaya adım atar atmaz avuçlarını pencereye bastırarak camları açtı. "Ah şu boya. Başın ağrıyacak."

Rüzgâr gazetelerin kenarlarını hışırdattı.

Annesi bir lambayı yaktı. "Ve kendini kör edeceksin."

Sam ılık yüzünden gözlerini kıstı. Elektrik altında mümkün olduğunca az boyuyor, teneke kaplarındaki mumların yardımıyla ya da pencereden yeterince sızdığı zamanlarda ay ışığı altında çalışıyordu.

"Aşağı gel," dedi annesi. "Yemek yemen gerek."

Karşı çıkmadı. Onun peşinden mutfığa indi, dallı kan portakalları bir kâse zeytinin yanında tezgâhın üstünde duruyordu.

Buraya taşınmadan önce portakal ve zeytin salatası en sevdiği yiyecekti. Bir zamanlar ona babasını ve onun geldiği Salerno Körfezi'ndeki küçük kasabayı düşündürürdü. Annesinin anlattığı hikâyeleri. Yüz yıllık zeytin ağaçlarını ve dallarından düştüklerinde karamel kokan incirleri. Mavi sırlı kâselerdeki limonları. Sudan bakıldığında denize düşen damlalar gibi görünen dimdik tepeleri.

Annesinin babasını artık nasıl düşündüğünü merak etti; belki neşeli, heyecanlı, birkaç kez akşam yemeği için uğrayıp sırta kadem basan bir yabancıydı. Onlara, özlenmeyecek kadar az ait olmuş bir adam.

Ama merakı başka şeyler tarafından bastırıldı ve tek düşünebildiği eski kasabasındaki fısıltılar oluverdi. Söylediklerinin sadece yarısını anlayacak kadar küçük olsa da seslerindeki tonu yakalamıştı. Baktıklarını göremiyormuş gibi, onlara doğrudan karşılık verdiğinde bile kendisine atılan kaçamak bakışları.

Annesi portakalların dallarını kırarak kopardı. "Bana söyleyecek misin yoksa sormam mı lazım?"

Sam bir portakalı itti ve ileri geri hareket etmesine izin verdi.

"Miel'le bir şey oldu," dedi annesi. "Festivalde." Sesinde soru iması yoktu.

Festivalde. Kasabanın ne kadarının Miel'in suya dalıp fenerlerin kapaklarını kaldırması hakkında fısır fısır konuştuğunu, yoksa o sırada birlikte oydukları balkabaklarını akıntıya bırakırken çocuklarına yardım etmekle meşgul olup olmadıklarını merak etti.

Havalar ne zaman soğusa insanlar dedikoduya daha bir can havliyle saldırıyordu, sanki onu yün gibi örüp kendilerine sarabileceklerdi. Eski kasabalarında, annesi Sam'in babası hakkında konuşma hatasma düştüğünde mevsim çıplak dallı bir kış günüydü. Güvendiği bir arkadaşına, hikâyeyi parmak ucuyla silk-tiği sigara külü gibi anlatıvermişti.

Ama arkadaşşı bunu kendi birkaç arkadaşına anlatmadan edememişti ve kısa süre içinde bütün kasaba fısıltılarla dolmuştu.

"Miel'le artık arkadaş olduğumuzu sanmıyorum," dedi. "Artık herhangi bir şey olduğumuzu düşünmüyorum."

Annesi son sapı da kırıp portakalı masaya koydu. "Bundan şüpheliyim."

Portakalların üstünü kesip her birini düzleşmiş tabanına oturttu.

"Bunu yapmayı bana baban öğretti," dedi.

"Rezeneyle," dedi Sam. "Biliyorum."

Bu mutfakta pişirilen çoğu şey büyükannesinin tariflerinden geliyordu. Neredeyse mavi patlıcanla yapılan *aloo baingan*. Saf-ranın ve gülün altında yatan yarım düzine baharatın sıcaklığıyla Keşmir çayı. Ama annesi birkaç tanesini Campania doğumlu kocasından öğrenmişti. Limon yapraklarıyla yapılan yemekler ve dile soğuk gelecek kadar keskin tatlı, yabani rokalar. Şeftalilerini ve eriklerini, Sam'in babasının annesine verdiği ve bulut-suz gökyüzünün derin mavisiyle kaplanmış seramik bir kâseye koyarlardı. Annesi, üç nesildir babasının ailesinde bulunmuş bu

eşyayı kabul etmek istememişti. Fakat babası, mavisinin annesinin göz renginin koyu bir tonunda olduğunu düşündüğü bu parçanın ona ait olması gerektiğine inanıyordu ve ancak o gittikten sonra bulacağını bilerek onu dolabının üstünde saklamıştı.

Fakat eski kasabalarındaki dedikodular, tüm bunları zeytinyağı veya ham mermer ticareti gibi soğuk bir şeye indirgemişti. *Sen bir yeşil kart istiyorsun, ben de bebek.* Annesinin sevmediği bir adamla, istediği çocuğu yapana kadar sevişeceği bir pazarlık adını koymuşlardı buna. Nasıl da sadece iki yıl evli kaldıklarını ve boşanırken yedi aylık hamile olmasma rağmen kocasına iyi dileklerini sunan tek kadın olduğunu konuşmuşlardı.

Annesiyle babası, başkalarının kutsalını ticarete dökmeyi umursamadığı için Sam'in var olduğunu.

Buraya taşındıklarında annesi akıllanmıştı. Sam'i ne kadar çok sevdiğinin, hiçbir erkekle evlenmek istememesine rağmen bir çocuğu olmasını ne kadar çok istediğinin bir kanıtı olarak gördüğü bu hikâyeyi anlatmayı kesmişti.

Ama Sam hiç unutmamıştı. O hayattaydı çünkü annesi ona hayat vermekte kararlıydı.

Sam elindeki portakallardan birini çevirdi. Koyu kırmızı rengi soyulan yerde soluklaşıyor, ardından yok oluyordu.

"Hata yaptım, değil mi?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedi annesi. "Hepimiz her gün yapıyoruz."

"Hayır," dedi. "O gün yanına gitmemden bahsediyorum. Su kulesi yıkıldığında."

Annesi bıçağıyla bir dizi zeytini kesti. "Buna gerçekten inanmıyorsun."

Annesi ona bir bıçak uzattı, parmaklarıyla demiri kavramış ve kabzasını Sam'e doğrultmuştu.

Çocukken bu en sevdiği görevlerden biriydi ve annesinin kendine ait bir bıçakla yapmasına izin verdiği ilk şeydi. Yumuşak dokuyu kesmek. Bıçağın ucuyla çekirdekleri ayıklamak. Annesi ufak erikler kadar mor zeytinleri dilimlerken kırmızı meyveyi neredeyse saydam görünecek kadar ufak doğramak.

“Nasıl bir çocuk olduğunu biliyor musun?” dedi annesi, sözlerinin altında bir gülümsemeyle. “Evin bir erkeğe ihtiyacı olduğunu ve senin de o adam olacağını söylerken? Yepyeni bir kişi olacağını, böylece annesine sahip çıkan bir erkek evladım olduğunu herkesin bileceğini duyururken?”

Sam bıçağını portakalın üzerine koydu. Bunu yapabiliirdi. Miel’le işleri batırsa bile, en azından annesi için bunu yapabiliirdi. Mükemmel kan portakalı daireleri kesebiliirdi. Onları çatılandaki parlak kiremitler gibi tabağa dizebilir ve bu ufacık şeyi başardığını bilebiliirdi.

“Ne kadar garip.” Annesi gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar Sam’in babasının ona verdiği gümüş kolye kadar değerli göründü. Onu sadece güzel elbiseleriyle takardı. “O mürekkepbalığı olmasa doğmazdın.”

Elinden geldiği kadar güldü. Yedi ya da sekiz yaşındayken, babasının bu ülkeye kendisine baş kaldıran bir mürekkepbalığı yüzünden gelişini her hatırlatıldığında gülerdi. O, şarap renkli kadife kadar kırmızı mürekkepbalıklarını yakalamalarıyla ünlü bir balıkçı ailesine doğmuştu. Ancak ay gökyüzünde karanlık bir daireyken yakalanacak kadar yüzeye çıkarlardı ve babasının ailesi, Campania’da gece balıkçılığı ve teknelerinin gövdelerini tan vaktinden önce doldurmalarıyla tanınırdı.

Ama babası öyle değildi. Babası kardeşleriyle ava çıktığında mürekkepbalıkları ufak balıklar gibi kaçırdı. Kardeşler tan vakti geldiğinde tekneleri hafif ve sallanır hâlde, diğer balıkçıların alayları eşliğinde dönerlerdi.

Sam bunun, babasının memleketini terk etmesi için aptalca bir neden olduğunu düşünürdü. Ama sonra büyük büyük annesiyle babasını, onların tarlalarını, kökleri ekmek için gereken hüneri düşünürdü. Bu onların aile mesleği idi. Bu bitkileri yetiştiremeyen ya da kilosunu altından daha pahalı safran iplerini çekemeyecek kadar kaba ellere sahip kardeşler birer utanç kaynağı sayılırdı.

Babası bu ülkeye hem olmadığı kişiden kaçmak hem de olabileceği kişiyi keşfetmek için gelmişti.

“Ya...” Bu kelimeyle birlikte Sam’in ağız, ateşler için yanarken uyandığında olduğu gibi kurudu. Kelimeleri ağzından zorla çıkarması gerekiyordu.

Annesi başını zeytinlerden kaldırdı.

Annesinin ne kayıtsız ne de yoğun bakışları, başını eğip tişörtüne bakmasına neden oldu.

Baça poş, ilk kez annesinin annesinden duyduğu kelimelerdi. Bu kelimelerle çizilen yolu izlemese, safran çiğdemlerinin çizimlerini ya da hiç zarar vermeden nane yapraklarını saplardan ayıran ellerinin nasıl hünerli görüldüğünü unutabilirdi. Dişlerini yeterince sıkarsa, bunu yeterince çok dilerse, parmakları beyazlayana dek tırnaklarını avuçlarına bastırırsa Samira olabileceğinden öyle emindi ki. Ve şimdi bunu yapmazsa büyükannesinin onunla birlikte nasıl oturduğunu, pastel boyalarını mutfak masasına yayıp en koyu sarıyı ve moru arayarak o safran yapraklarının renkleriyle biçimlerini nasıl gösterdiğini unutabilirdi.

Büyükannesi ona Seyf’ül-Müluk’ta iki sevgilinin hikâyesini ne zaman anlatsa, periden ziyade prens olmayı daha çok düşündüğünü kabul etmek zorunda kalırdı.

Annesinden ona vermesini istediği ismi silkinip atmasının büyükannesine bir çeşit ihanet olup olmayacağını merak etti. Eğer hayatını onsuz yaşarsa, bir harfini bile değiştirirse bu parçasının kaybolmasından korkuyordu. Büyükannesinin tanıyamayacağı biri olurdu. Güçbela hatırlasa da sevdiği o ihtiyar kadınla paylaştığı kan, kuyruklu yıldızdan koparılıp alman toz, buz ve ışık gibi yok olup gidebilirdi.

Ama söylemediği sürece bunu bilmezdi. Büyükannesi şimdi onu dinleyemezdi ama annesi, büyükannesinin kızı dinleyebilirdi.

“Ya ben” –soluğu kesiliyordu– “bu şekilde” –şimdi ciğerleri yanıyordu– “kalmak” –kelimeleri ancak teker ya da ikişer söyleyebiliyordu– “istiyorsam?”

“Ne?” diye sordu annesi, o değerli kırışıklıklar yeniden belirdi ama bu sefer gülümsemesiyle değil, merakıyla birlikte.

Nefesini sakinleştirmeye çalıştı. Ama hızlı ve kesik nefes alıp vermeye devam edince sözleri dilinden kopararak söylemek zorunda kaldı. “Ya ben bu şekilde kalmak istiyorsam?”

Kelimeler bir anda ağzından dökülünce öksürmeye başladı. Ağzında portakal beyazı gibi acı ve çürük bir tat vardı.

Dilini dişlerine bastırıp soruları karşısında kendisini hazırladı. Kendisine neden bahsettiğini sormasına, ona Samira olmaya dönmek istemediğini ve Samir olarak hayatına devam etmek istediğini söylemek zorunda kalmasına. *Baça poş* olmasının, annelerinin ve babalarının oğlan gibi giydirdiği ama büyüyünce kadın olan kızlardan biriymişçesine davranabilmek için kendisine söylediği bir yalan olmasına. Rahatsızlığının onlarınki gibi olacağına inanarak hata ettiğine, onlarınkinin oğlan olabilmekten ziyade vücutlarının doldurabileceği kadar alan kaplamalarına izin verilen oğlanların hayatına duydukları arzu olduğuna.

Ama o ikisini de istiyordu. Büyüyünce erkek olacak bir oğlan olmak ve dünyada kendisine bir alan bulmak istiyordu.

Annesi bıçağı bıraktı. “Gerçekten istediğin bu mu?”

Sam’in ağzı hâlâ çok kuruydu, nefesi ise tüm kelimeleri bir kerede söylediği için tükenmişti ve cevap veremedi. İçi, aylarının kâğıt ve cam çerçeveleri gibi çatırdayıp dökülüyordu.

Daha sonra bunun hakkında konuşmak zorunda kalacaklardı. Vücudunu değiştirmek istediğinden emin olmadığını ama ismini değiştirmek istediğini konuşmaları gerekecekti. Kâğıtlarını, herkesin zaten düşünmelerini sağladıkları şeyi söyleyecek şekilde nasıl değiştirmeleri gerektiğini.

Şimdi Samira’nın, Miel’den önce bir boşluğu doldurması için hayal edilmiş bir arkadaş gibi hissettirdiğinden ondan kurtulmanın imkânsız olduğunu. Ama Sam, Samira olamazdı.

Bir parçası hâlâ endişeyle merak ediyor, annesinin sükûnetinin ve sabrının ne kadar dayanacağını, olduğu kişinin altında yıkılmasının ya da parçalanmasının ne kadar süreceğini bilmek istiyordu. Bir gün babasının ailesinin ya büyükannesinin, Tatarı’nın bir dinden daha büyük olduğu için annesinin reddet-

tiği inançlarından birine yaklaşırsa kalıcı olur muydu? Bir gün bu kasabayı yeryüzünde ağaç olan her yere aylarını asmak için terk ederse ya da annesinin ona verdiği bu yerden başka bir yere adım atmazsa kalır mıydı? Sam'in ne olduğuna ya da olmadığına bakmaksızın sağlam durur muydu?

Ama şimdilik bu tek cümle –*Ya böyle kalmak istiyorsam?*– başa çıkabileceği tek şeydi. Tüm kelimelerini kullanmıştı.

Bu yüzden başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi annesi.

Bu tek kelimeyle, etraflarındaki alan menekşe rengindeki taç-yapraklarıyla ve tüm o safranların altın iplikleriyle aydınlanmış gibi geldi. Onlara doğrudan bakarsa göremiyordu ama şekillerini, çiçeklerin yumuşak hatlarını ve parlayan turuncu demetleri hissedebiliyordu. Canlı çiçeklerle büyükannesinin uzun yıllar önce ona çizdiği renkli yayların arasında bir yerdelerdi.

Annesinin başını sallayışı, Sam'in onayının daha hızlı ve kendinden emin bir versiyonu gibiydi. İşte bu annesiydi; her daim tereddüdü alıp temiz ve bitmiş bir şeye çeviriyordu.

“İnsanlar ne istediklerini bilmeli,” dedi.

ÇİY KÖRFEZİ

Miel, Aracely'nin dolabının içinde diz çökmüş, onun kıyafetlerini çekiştiriyordu. Aracely'nin en sevdiği gecelik, kenarları bakır rengi saten işlemeli siyah kadife sonbahar geceleri giyilecek kadar uzun ve ağırdı. Mor gündüzsefası renkli kumaştan eteğinin kenarları, bahçede çalışırken giydiği için lekeliydi. Dışarı çıkarken giydiği eteği o kadar çok cam boncukla kaplıydı ki üzerine deniz suyu serpilmiş gibi görünüyordu.

Ama Miel, Leandro'yu bulamadı. Erkek kardeşine ait hiçbir iz bulamadı. Annesinin ona her zaman giydirdiği jilet gibi ütülü kıyafetler yerine bu şıkır şıkır etekler vardı. Annesinin mutfağından yayılan pudra şekeri ve odunun üzerine sinmiş tuhaf kokusu yerine, Aracely'nin parfümünün kehribarı vardı. Leandro'dan geriye bir şey kalmamıştı. Leandro, Aracely'ye dönüştüğü için değil; Aracely, Miel'in ablası olmak yerine bir yalancı olmayı seçtiği için.

Herkes Aracely'ye nazik *curandera* derdi. Kimi *curandera*, aşk hastalığı çekenlere yakılmış geyik boynuzu, obsidiyen tozu ve tatlı patates karışımı içirirdi. Kara süt onları saatlerce hasta eder, aşk hastalığını çekip almayı kolaylaştırırdı.

Ama Aracely'de nazik hiçbir şey yoktu. Nezaketi tıpkı adı kadar yalandı. Miel onu tanısin diye kendine annelerinin adını verebilirdi. Su kulesinden döküldüğü gün Miel'e söyleyebilirdi.

Onu eve götüren, ocağa çaydanlık koyan kardeşi olabilirdi. Aracely'nin Miel kadar sevdiği, kavanozda kristalleşen balı aralarında dolaştırırlardı. Onu şeker gibi yerdi ve konuşarak gece geç saatlere kadar uyanık kaldıklarında bir kavanozu paylaşırlardı.

Artık bu anı bile yumuşak değildi. Şimdi bal kavanozunun kenarlarındaki kristaller gibi sertti.

Aracely'nin parfümü odaya usulca yayıldı, yıllanmış viski kadar koyu ve güçlüydü.

Miel ona bakmadı.

Aracely, Leandro gibi, ikisi arasında daha güzel olanıydı. Çocukluklarında bile Leandro uzundu, Aracely de öyleydi. Leandro nasıl nezaketle ışıyorsa Aracely de buruk bir gizemle parlıyordu. Ama Aracely'nin omuzlarından Leandro'nun koyu saçları yerine o kadar çok altın dökülüyordu ki başı saçlarının arasında yüzüyor gibiydi.

Miel, Aracely'yi kendi tırnaklarındaki hilal beyazlarını bildiği gibi biliyordu. Aracely'nin İspanyol pekmezi kadar karanlık gözlerini biliyordu. Ama şimdi Aracely bambaşka birisiydi. Miel'in kaybettiğini sandığı abisinin yüreğini taşıyan kadındı.

Leandro'nun varlığını, nasıl hissettirdiğini ve güldüğünü, ellerindeki yumuşaklığı hatırlıyordu. Ama onu, her şeye yetecek kadar iyi hatırlamıyordu. Onu oluşturan parçaların hepsini sayıp sonra da onları bu kadında bulamıyordu.

"Yaşadığımız kasabayı hatırlıyor musun?" diye sordu Aracely. Sözlerinin altında bir iç çekiş vardı, sanki nereden başlayacağını bilemiyordu ve bu da olabilecek en iyi yer gibi görünmüştü.

Miel hatırlamıyordu. Ailesinin mutfağını doğduğu yerden daha iyi hatırlıyordu.

"Nehrin yukarısındaydı," dedi Aracely. "Bu yüzden buradaki hiç kimse seni tanımadı."

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu Miel.

"Nehrin genişleyip yavaşladığı yer burası," dedi Aracely. "Denize varmadan önceki en sakin noktası. Burada her şey duruyor."

Miel, Aracely'nin söylediği her şeye karşı çıkmak istedi ama Aracely'nin haklı olduğunu biliyordu. Burada, nehrin dibi eski

ağlar ve sürüklenmiş dallarla doluydu; hatta batan ufak tekneler nehlin dibi boyunca ilerleyip buraya vurmuştu.

"Kıyıya vurduğumuz yer burası," dedi Aracely.

Miel şimdi Leandro'nun ona seslendiğini, onu aradığını ve ardından akıntı Leandro'yu çaldığında ve o mücadele edemediğinde annesinin ağlayıp bağırıldığını hatırladı.

"Beni kurtarmaya çalıştığını biliyorum," dedi Miel.

Aracely dolabın eşiğine çıktı. "Ama nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorsun."

Aracely'nin sesindeki gülümseme –Miel bunu duyabiliyordu– yüzünden başını kaldırıp ona baktı.

"Su beni aldı," dedi Aracely. "Beni kurtardı." Yüzündeki yumuşak huzur, Miel'e güneşin batmak üzere olduğu birkaç dakikayı düşündürdü. Aracely, ayrıldığı ama hâlâ güzel andığı bir sevgiliden bahsediyordu sanki. "Beni aldı. Sonra da beni böyle bıraktı."

"Böyle derken neden bahsediyorsun?" diye sordu Miel.

"Bir erkek olarak ölmeme izin verdi," dedi Aracely, "ve sonra da bir kadın olarak beni bıraktı."

Miel kavuşturduğu ellerini göğsüne bastırdı. Her şeyden çok korktuğu derinlikler, ona kaybettiği abisini geri vermişti.

Eğer Miel gözlerini kaparsa, suyun abisini yüreğine kadar soyduğunu ve onu bu kadın olarak tekrar yarattığını görebilirdi. Leandro'nun her bir parçasını almış ve ona Aracely olacak bir vücut vermişti; onu soğuk, karanlık ve bir zamanlar olduğu şeylerden yaratmıştı.

Su onu tamamlamıştı ve ona ait olduğu yıllar boyunca onu yetişkin bir kadına çevirmişti. Onun kozası olmuştu. Leandro'nun özünü bu kadına çevirmişti.

Bu güzel kadının ortaya çıkmasında altın kanatlı kelebeklerin yazından fazlası vardı.

Onu buraya kelebekler getirmemişti. Evet, saç rengini kendilerine uyacak hâle getirmiş olabilirlerdi. Ama onu, bu kasabaya

suyun yaptığı gibi vermemişlerdi. Onlar doğuşunun bir kutlaması, belirişinin bir işaretiydi.

Leandro, sayısız kanatlarla işaretlenmiş bir olaydan Aracely olarak tekrar ortaya çıkmıştı.

Miel, çamur ve pasla kararmış suyla dolu metal bir kuleden düşmüştü.

“Bu adil değil,” dedi Miel.

“Ne değil?” diye sordu Aracely.

Miel suda geçirdiği yılları hatırlayamıyordu. Kendisini tutan suyun nehirden kuleye nasıl aktığını hatırlayamıyordu. Sadece yarım bir varlık olduğuna, o zaman boyunca kalbi ya da ciğerleri olmadığından nefes almadığına dair loş bir bilgi ışıltısı hissetmişti. Onlar, sahip olduğu diğer her şey gibi nehre karışmıştı.

Bir süre boyunca vücudu yoktu ve sudan ibaretti, sonra su onu geri vermişti.

“Seni büyüttü.” Miel, suyun kendisini aldığı zamanki gibi kalmıştı: Vücudu ve soluğu olana kadar büyümeyen küçük bir kız. “Beni büyütmedi.”

“Beni büyütmesiyle alakalı değildi,” dedi Aracely ama yüzündeki gerginlik Miel’e söylemek istediğinden daha fazlası olduğunu anlatıyordu. Fakat bu, diğer yaşananların aksine Aracely’nin meselesiydi, Miel’in değil. “Beni sadece olmam gerektiği biçimde geri verdi. Ve sen hâlâ küçük olduğun için memnundum. Suyun seni olduğun gibi tutmasına, hiç zaman kaybetmemene memnundum.”

Miel, Aracely’nin yüzünü inceleyince içine idrak yayıldı. “Orada olduğumu biliyordun.”

Aracely dudaklarını büzdü, yakalanmış görünüyordu ama bundan utanmamıştı. “Olabileceğin bir avuç yer vardı. Seni nehirde bulamadım. Ama sonra bir gün, o su kulesinin altında durdum ve seni hissedebildim. Öyle yakındın ki elini tutabileceğimi düşünüp durdum.”

“Sonra da onu yıkmalarını mı bekledin?”

“Su kulesi fırtınalardan birinden sağlam çıkamayacaktı,” dedi Aracely. “Uzun zaman önce yıkmaları gerekiyordu. Tek yapmam gereken doğru insanların aklını çekmekti ve günleri sayılıydı.”

Miel abisinin –hayır, abisinin değil, bu kadının– onu bayat suyun içinde tanıdığını düşününce irkildi. Orada bulunmanın nasıl bir his olduğunu anımsamaya çalıştı ama yapamadı.

Abisinin, Leandro adlı oğlanın artık var olmadığını anlayınca içinde bir boşluk hissetti. Onun kasları, kemikleri ve kalbi bu kadını yaratmakta kullanılmıştı.

“Bana söylemeliydin,” dedi Miel.

“Ne zaman?” diye sordu Aracely. “Sana söylemek için en uygun zaman hangisiydi? Sen ufacık bir kızken ve ben tanıdığın abinden bu kadar farklı görünürken mi? Biraz daha büyüdüğünde mi? Geçen hafta mı? Doğru zaman hangisiydi?”

Miel’in hafızası, Aracely’nin ağzını açıp konuşmadan önce durduğu her âna gitti; Miel kendisini gelecek olana öyle hazırlardı ki bunu tüm vücudunda hissedirdi. Her seferinde, Aracely’nin üzerine yakalaması zor sorular fırlatacağını düşünmüştü. Ve her seferinde Aracely’nin hiçbir şey söylememesini ummuştu.

Ve her seferinde Aracely hiçbir şey söylememişti.

Miel öyle saf bir korku, öyle derin bir endişe yaymıştı ki Aracely asla kelimeleri ağzından çıkaramamıştı. Miel’in paniği onu korkutmuştu. Miel, her şeyin güzel olması için hiçbir şeyin değişmemesi gerektiğine dair inancının gücüyle Aracely’yi korkutmuştu. Birbirleri hakkında çok değil, yeteri kadar şey bilen iki kadın olmalıydı.

Miel kendi sırlarını böyle kuvvetle koruyarak Aracely’nin kendi sırlarını ona söyleme ihtimalini yasaklamıştı. “Lütfen Sam’i suçlama,” dedi Aracely. “Bana istediğin kadar kız ama ondan sana söylememesini istedim.”

“Niye?” diye sordu Miel.

“Sana nasıl söyleyeceğimi çözemediğim bir şeyi onun anlatmasını istemedim.”

Aracely, Miel'in yanına çöktü, bordo eteğinin uçları zinnia çiçekleri gibi kabarmıştı. İç çekişi yapraklarına vuran bir esinti gibi geldi.

Aracely onun eline uzandı, sonra tereddüt etti ve parmaklarını ikisinin arasında durdurdu. "Ailemizi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Çok fazla değil," dedi Miel.

"Bir sürü *brujo* ve *bruja* var."

Miel gergin ve kısa bir kahkaha attı.

"Herkesin bir yeteneği olduğu bir aileden geliyoruz," dedi Aracely. "Sence aşk hastalığını nasıl tedavi edeceğimi birdenbire mi öğrendim? Benim kanımda var. Bu benim yeteneğim. Hepimizin var. Büyük amcalarımızunki kemik kırıkları. Kuzenlerimizin *susto* ile."

Miel hafızasındaki anı kırıntılarına uzandı. Aracely'nin sesi karşısında birer tomurcuk gibi açıldılar.

Akrabalarının faydalı, dikensiz becerileri vardı. Miel'in büyük büyük amcaları, yaşlandıkça kaskatı kesilen eklemleri ve eski yaraların acılarını iyileştirebilirdi; bükülmüş parmaklar hayata dönene kadar onları kırmızı biberle ovmalarını seyretmişti. Uzaktan bir kuzeni herhangi bir ateşi düşürebilirdi, yeni açmış çiçeklerin çayıyla onları keserdi.

Büyük büyükannesesi en kötü kâbusları bile uzaklaştırırdı; bahçesi mercanköşk ve gecesevalarıyla doluydu. Annesi onu ve Leandro'yu *bisabuelaların* evine götürdüğünde Miel iki, belki üç yaşındaydı; yaşlı kadının nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyordu. Ama vanilya kokusunun yoğun olduğu evi ve havanın genizden aşağıya şurup gibi indiğini hatırlıyordu.

"Biz *curanderalar*ız," dedi Aracely. "Ve *curanderolar*."

"Ben bir *curandera* değilim." Miel kolunu çevirerek bileğini sakladı. "Herhangi bir şeyi nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum."

* (İsp.) Büyük büyükanne -çn

Aracely ellerini kavuşturup kucağına koydu, koyu parmakları kumaşın arasında kayboldu.

"Çok uzun zaman geçmişti," dedi Aracely, Miel'in önkoluna bakarak. "Herkes güllerin soyunun tükendiğini düşünüyordu."

Miel'in annesi ve teyzeleri bununla rahat bir nefes almış, aileyi kutsayan diğer yeteneklere minnet duymuş olmalıydı.

"Senin ilk gülün ortaya çıktığında," dedi Aracely, "en son ailemizden birinde gül büyüyle yüz yıl olmuştu."

Miel kucağındaki bileğini döndürdü. Bu yaprakların ortaya çıkışı, karanlık bir çatı katında beliren bir yarasa kadar ani ve nahoş olmalıydı.

"Annemiz," dedi Miel. "Onda da var mıydı?"

Aracely bir an için ne diyeceğini bilemeden ağzı açık biçimde bekledi. Sonra, "Annemiz mi?" diye sordu.

"Onun da gülleri var mıydı?" diye sordu Miel, bir anlığına annesinin onu güllerinden kurtarmaya bu kadar kararlı olmasının sebebinin bu olup olmadığını merak etti. Belki de onun vücudu da onları büyütmişti. Belki onun sırtından ya da ayak bileğinden büyüyorlar, o da kıyafetleriyle gizleyebiliyordu. "Onda da vardı da saklıyor muydu?"

"Hayır," dedi Aracely. "*Curanderolar* ve *curanderalar* onun ailesinde yoktu. Bunların hiçbiri yoktu."

"Ne?" diye sordu Miel.

"Güller," dedi Aracely. "*Curanderolar*. Babamızın ailesindeydi, annemizin değil."

Annesinin aynı güllere sahip olma olasılığı, rüzgârın bir gonganın yapraklarını alıp gitmesi gibi yok oldu.

Babası.

"Ona ne oldu?" diye sordu Miel ama kendi sözlerine rağmen özünde bir yer, zaten bildiğini anladığı için uğuldadı.

Babasının bağırtısından fazlasını duymuştu. Fısıltılarını duymuştu. Kendi çılgınlıklarını duymuştu. Leandro adlı bir oğlanın yakarışını ve ağlayışını duymuştu.

Her şeyi duymuştu.

Birkaç saniye sürmüş olmaydı. Ama tüm o gürültüler içinde, sanki bu dolapta Aracely'nin yerleri yalayan eteklerinin altında bu kulesinde kaldığı kadar uzun süredir oturduğunu hissetmişti.

"Hatırlıyorsun," dedi Aracely. İlk başta bir soru tınısı vardı sesinde. Sonra yankılandı. *Hatırlıyorsun. Hatırlıyorsun.* Artık bir soru değildi. Sadece Aracely'nin bunca zamandır sahip olduğu anıların içine Miel'in kaydığının idrakıydı.

SİSLER KÖRFEZİ

"Miel," diye arkasından seslendi Aracely.

Ama Miel odadan kaçtı. Alev alıp beraberinde bir düzinesini daha yakan her sönük anıyı arkasında bırakmaya çalıştı.

Önce tüm o hikâyeleri, babasının çocukların duymayacağını sandığı kısık bir sesle annesini uyarışını duydu. Ama Miel ve Leandro koridordaki duvara yapışmıştı. Güllerle doğan çocukların, kendilerini doğuran kadınlara ihanet ettiği her hikâyede oradalardı. Her biri ya ailelerinin çiftliklerine lanetler getirmiş, ya annelerinin günahlarını kilisede yüksek sesle söylemiş ya da annelerini öldürmüştü. Babasının, büyük büyük teyzesinin annesini ve sonra tüm ailesini zehirlediğini söylediği keskin anı geri geldi. O kız, gecese falarının beyaz ipçiklerinden zehir çıkarmış ve onu ailesinin çayına gizlice karıştırmıştı.

Hepsini, demişti babası, titrek bir fısıltıyla. Onları öylece öldürdü. Anlıyor musun?

Annesiyle babasının tıslamaya dönüşen gergin fısıltılarla kavga ettiğini duydu. Annesi, *O böyle olmayacak, demişti, O bizim kızımız, demişti. Babası, Senden önce her annenin aynı şeyi söylediğini düşünmüyor musun? demişti. Sana ihanet etmesini istemiyorum.*

Ve bütün bunlar, laneti ona getirdiği için ettiği hıçkırıklı özürleri arasında söylenmişti.

Aracely yeniden Miel'e seslendi.

Miel'in adımları koridorun zeminini dövdü. Hatırladıkları

aklında yasaklı yıldızlar gibi dönüp duruyordu. Eğer Miel yeterince hızlı koşarsa onların çekimini kırıp kurtulabilirdi.

Güller, babasının soyundan geliyordu. Miel şimdi bunu hatırlıyordu. Onları getirmişti; tıpkı görünmez, tek bir işareti olmayan bir hastalık gibi taşımıştı. *Geri döneceğini bilmiyordum*, demişti Miel'in annesine. *Çok üzgünüm, geri döneceğini bilmiyordum. Gittiklerini sanmıştık. Bunu sana asla yapmazdım.* Annesinin affedilecek bir şey olmadığını fısıldayarak söyleyişi, doğru yolu bulurlarsa bu yaprak kaplı lanetin susacak bir hayalet olduğuna onu ikna etmeye çalışması.

Ama annesinin sevgisi sadece babasını, Miel'in annesini incitmediğinden emin olmaya, ondan önce gül büyüttmüş sayısız kız gibi annesine ihanet etmediğinden emin olmaya itmişti. Bir gün bandajını inceleyip üç yeşil yaprağın –kenarlarından değil, direkt bandajın içinden– çıktığını gördüğünde güller sanki ona baş kaldırıyormuş gibi hissetmiş olmalıydı. Miel yüzünü hatırladı; öfkesi kızma değil, o çiçeklereydi. Onlar kızını ele geçirmekle kalmamıştı. Şimdi onunla alay ediyorlardı.

Miel'in yatağı, hızla attığı vücudunun ağırlığını taşıdı. Miel yüzünü battaniyeye gömdü, kendisini karanlığa bastırmaya çalıştı; orada su kulesinden dökülen bir kızıdan başka bir şey değildi.

Ama sonrasında yaşananlar, şimdi hatırladıkları, bileğindeki onu geceleri uyanık tutan acı kadar canını yaktı.

Gaz ocağının mavi ateşine kahvaltı bıçağının yuvarlak uçlu sapını tutan babası. Babasına onunla ne yapacağını soran Miel, endişelenmemesini söyleyen ve annesi için iyi bir kız olmak isteyip istemediğini soran babası.

Babası ona doğru birkaç adım attığında, sıcak parıltı metalden solmaya başlamışken Leandro'ya doğru koşması.

Babası, Leandro'ya onu tutması için bağırıyordu; Leandro hayır demişti, babası öne eğilmiş ve bunu yapmazsa kız kardeşini ya da annesini sevmiyor demek olduğunu bağırıyordu. Eğer bunu yapmazsa, ikisini de kaybetmek istiyor demektir.

Leandro'nun ağladığını, isyanın içinden gittiğini ve babasının dediğini yaptığını hatırladı.

Sıcak metal bileğindeki açıklığı yakmış, acı elinden kolunun yukarısına doğru yayılmıştı. Kendi çığlığı boğazının arkasını yırtmıştı. Babası kızının çığlıklarına rağmen kısık bir sesle bunun bileğindeki yarayı mühürleyeceğini, onu dağlayacağını ve güllerin bir daha büyümeyeceğini açıklamıştı. *Şimdi bitecek, mija. Şimdi bitecek.*

Şimdi Miel ellerini altına aldı, avuçları göğsündeydi. Başparmağı bileğindeki sert düğümü buldu, tıpkı teninin altına gömülmüş bir inciyi andırıyordu.

Sam'in dokunmasına izin verdiği yara düğümü. Hatırlayabildiği kadar uzun zamandır, güllerinin büyüdüğü yara oradaydı. Ama bu düğüm, babasının gaz ocağını açtığı öğleden sonra olmuştu.

Bu düğüm, yarasını mühürleyen o metale vücudunun verdiği tepkiydi.

Ne var ki kendi bileğine dokunmak, vücudunun artık bir çocuğun vücudu olmadığı görmek bile annesinin sesini duymasına engel olmadı. Annesi kahvaltı bıçağını öyle sert ve hızlı biçimde çekmişti ki kör dişleri babasının avucunu kesmişti. Onu Miel ve Leandro'dan iterek uzaklaştırmıştı. *Ona ne yapıyorsun?* Annesinin sesi rüzgârın çığlığı gibi gelmişti kulağına.

Hepimizi yok edecekler, demişti babası. Miel'i gülleri için asla suçlamadığını, onlardan nasıl kendisinden ayrı bir şeymiş gibi bahsettiğini hâlâ hatırlıyordu. Lanet, babasının ailesinde dolaşıyor olsa da kendi kızının o saplarla ve güllerle bir olduğunu hayal edemiyordu.

Leandro, Miel'in bileğindeki yanığa buz tutmuştu; Miel gözlerini sımsıkı kapamış ve annesiyle babasının sesleri bağırışlara dönüşürken onu vücudunun gevşek korumasında saklamıştı.

Miel'in omuzları gerildi, sanki vücudu uykuya yeni dalmışken çarpılan bir kapının anısıyla sıçrayarak uyanmıştı.

O çarpılan kapıyla Miel, sesi hatırlamasından daha uzun sürmeyen bir an için babasının hissettiği ihaneti anladı. Bunu onun

için yaptığını, kızlarını o güllere kaybedeceklerini ve annesine ihanet edeceğini Miel'in annesinin anlamaması nasıl da canını acıtmıştı. Eşini kızından korumalıydı ve kızını da kendisinden; aldığı tek teşekkür de karısının onu kendi evinden kovarken attığı çığlıklardı.

Ama sonra sesler soldu ve Miel tekrar o ufak kızdı, bileğini saran acı ve ateşe ağlıyordu.

Çaresi bu değil, diye bağırıyordu annesi, onun peşinden. *Çocuklarımıza bunu yapmayız.* Ve babası onları terk etmişti.

Balkabağı. Vaftiz.

Annesi kızlarının tedavi edilmesi gerektiği konusunda eşine asla itiraz etmemişti. Sadece bu yönetime karşı çıkmıştı. Eşi kadar ileriye gitmeyecekti. Gaz ateşindeki kahvaltılık bıçağı sapı izin vermeyeceği bir zalimlikti; yaralara bakmak ve kemikleri iyileştirmekle bilinen bir adam için bile.

Annesi Miel'i incitmeden iyileştirebileceğine dair inancını koruyordu. Ona göre, kızım boş bir balkabağının içine kapamak ya da uzun bir yazın ardından hâlâ ılık olan suyun içinde tutmak, sıcak metalin acısından çok daha nazikti. Bunlar rahipler ve *señoralar* tarafından kutsanmış tedavilerdi.

Miel'in sırtına bir avucun sıcaklığı dokundu.

"Özür dilerim," dedi Aracely.

Özür dilerim. Leandro onu tutup bileğini sıcak metal için açtığı bu sözleri fısıldamıştı. Ağlamamak adına çenesini sıkmıştı. Ama gözlerini kırptığında Miel'in alına bir damla düşmüştü, mutfak lavabosundan akan su kadar sıcak.

Miel başını salladı, yüzü hâlâ yatak çarşafına gömülüydü. Ama karanlık onu almadı.

"Miel," dedi Aracely.

Aracely'nin sesi onu geri çağırıyor, derin sulardan yüzeye doğru çekiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Aracely ve Miel aydınlığa çıktı.

Miel yan tarafına dönüp avucunu yatağın üzerine koydu, dirseği şilteye gömülmüştü.

Aracely'nin gözleri onu ve annelerini alan nehir kadar koyu ve ıslak görünüyordu.

Aracely'nin Leandro'dan miras aldığı vicdan azabı Miel'ine kıyasla çok küçük göründü. Gülleri her şeylerini ellerinden almıştı.

"Seni öldürdüm," dedi Miel. "Sonra onu öldürdüm."

Aracely, Miel'in elini kavradı; avucu sıcak ama parmakları soğuktu. "Böyle konuşma."

"Mücadele ettiğim için annem beni tutamadı, bu yüzden de peşimden gelmek zorunda kaldın. Ve sonra o da senin peşinden geldi."

Miel devamını getiremedi. Beklenmedik akıntıları. Nehrin dibindeki çekimi. Annesinin suyun akımına karşı yüzdüğünü, sonra Leandro ve Miel'in gittiğini ve uğruna yüzecek bir şeyin kalmadığını fark ettiğini hayal etti.

İşte Miel düşüncelerinin buraya, annesinin pes edip suyun kendisini almasına izin verdiği âna gitmesine izin veremiyordu.

"Seni seviyordu," dedi Aracely. "Ama güllerin senden başka bir şey olduğunu düşünerek yolunu kaybetti..." Aracely durdu, ağzı aralıktı ve gözleri zemini inceliyordu. "Seni onlardan babamızdan daha iyi biçimde kurtarabileceğine inanıyordu, düşünüyordu ki seni seviyorsa..."

Cümlesini tamamlayamadı, durdu. Ama bu sefer başını kaldırıp Miel'in gözleriyle buluştu. "Seni asla incitmek istemedi."

Bu anılar, Miel'i balkabağının içine kapadığı çaresiz geceler ve sonrasında da onu suyun altında tutması yüzünden Miel'in içinde annesinin ellerine karşı bir korku bırakmıştı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Miel ve kendi sesinde hem şüphe hem de affediş duydu. Annesinin onun canını yakmaya çalıştığına ve bunu yapmaya hakkı olduğuna dair bir şüphe.

"Evet," dedi Aracely. "Her zaman buna inandım. Ama annemizin seni sevmesi, onun yaptıklarını hak ettiğin anlamına gelmez. Ya da babamızın."

Bileğindeki yara düğümü sıcak ve gergindi. Ya babası hatalı değilse de bu güllerin öldürülmesi gerekiyorsa merakıyla sızlıyordu. Miel şimdi nasıl başka bir şey düşünebilirdi? Sam'in kim-senin bilmemesine çok ihtiyaç duyduğu şeyi Bonner kızlarının bilmesinin nedeni gülleri-ydi.

"Ona izin vermeliydim," dedi Miel. "Mücadele etmeyi bırakmalıyım."

Aracely elini sıktı. "Asla mücadele etmeyi bırakma."

O su, annesini kurtarmayan o nehir onları evlat edinmişti. Anneleri yapamadığında onu ve Leandro'yu bulmuştu. Gitme vakitlerinin geldiğine karar verene dek onları tutmuştu. Miel su-dan nefret ediyor, kendi ve abisinin hayatını ona borçlu olduğ-u bilmesine rağmen tüm su kütlesini içinde kaybolunamayacak buza dönüştürmeyi istiyordu.

Ablasının.

Miel başını eğip Aracely'nin ellerine baktı. O uzun parmak-lar. Leandro'nun da uzun parmakları, ufak avuçları vardı. Onun kalanını hatırlayamasa da Miel, onları hatırlıyordu. Ve şimdi o eller, bu kadına aitti.

"Onu hiç duyuyor musun?" diye sordu Miel.

Aracely'nin, *Kimi?* diye sormasını bekledi. Ve Miel, rüzgâr güçlü ve gürültülü olduğunda bazen annesinin mırıldandığını, ağlamadığını ama yas tuttuğunu duyduğunu söyleyecekti.

Ama Aracely dudaklarını büzdü. Gözleri kapandı ve başıyla onayladı.

Miel kendisini Aracely'nin vücudunu incelemekten alamadı. Belki onda biraz Leandro vardı. Belki elbiselerin üzerine çok gü-zel dökülmesini sağlayan omuzlarında. Ya da diğerinden yarım numara büyük olan sol ayağında. Leandro'nunki de aynı mıydı, hatırlayamadı.

Miel'in kıskançlığı boğazında acı bir tat bıraktı. Önündeki bu kadın, Leandro olmakta çok iyiydi. Ve şimdi de Aracely olmakta çok iyiydi.

Miel birisi olmakta asla çok iyi olmamıştı.

Ama bunun yüzünden Aracely'ye kızamazdı. Hatta Leandro'ya da kızamazdı; Miel'in onu hatırlama şekli ve Aracely'nin de o olmanın ürpertici huzursuzluğunu hatırlama şekli dışında var olmayan bir çocuktı o.

Eğer Miel, ona söylemediği için Aracely'den nefret ederse bu kasabadaki dedikodulardan, yağlamaya hakları olmayan bir vücudun hakikatini söylemediği için Sam'e yalancı diyecek tüm o fısıltılardan ne farkı kalırdı?

Miel'in avucunda yakaladığı bu ufak suçluluk parçası, kızılması gereken şeylerin olduğunu fark etmesini sağladı. Nehre, kuraklığa, o yılın dip akıntısına kızabilirdi. Ailesinde kan gibi dolaşan korkulardan, tenlerinde gül taşıyan bütün kızların anelerine ihanet edeceğine dair sorgulanmayan inançtan nefret edebilirdi.

Yağmursuz gökyüzüne öfkesini kusabilir, bunu hem aynı aileye doğduğu hem de ailesi olan Aracely'den nefret etmeden yapabilirdi.

"Zeki birisin," dedi Miel. "Böyle saklanman yanı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Aracely.

"Olanlardan saklamaya çalışıyorsan, böyle yaparsın," dedi Miel. "Başka birisi olursun."

"Miel," dedi Aracely. "Ben saklanmıyorum. Onun oğlu gibi davranırken saklanıyordum. Bu..." Şampanya rengine boyanmış tırnakları Miel'in önkolunu okşadı. "Bu, saklanmayan hâlim."

BAHAR GÖLÜ

Belki yalan söylediği için Sam'den hâlâ nefret ediyordu. Ama hayatı, isimleri, hiçbiri Bonner kızlarına ait değildi.

Miel de. Bonner kızları son gülünü kestiğini görsün diye bileğini açık bıraktı. Gülü asla onlara ait olmamıştı.

Ivy'yi Bonner evinin yan tarafında buldu.

Bir an, Ivy'nin tedirginliği karşısında duraksadı. Ivy kollarını kavuşturmuş, iki avucu ve on parmağı dirseklerinin üst kısmına yayılmıştı. Soğuk tuğlada yalınayak duruyordu ama bir atkı takıyordu. Bonner kızlarının bu kasabadaki her oğlanın hayal gücüne hitap eden bin zıtlığından biriydi.

Balkabaklarına, Bonner evine en çok yaklaşmış sarmaşıklara bakıyordu. Birkaç tanesi daha cama dönüşmüştü. Birisi koyu mavi-yeşildi. Başkası Aracely'nin giydiği, dolabının zemininde duran etek kadar kırmızıydı. Üçüncüsü evleri kadar mordu; renk âdeta bir tavada pişirilerek bekletilmiş sirke gibi koyu görünüyordu. Her biri, bir zamanlar donuk turuncu ya da neredeyse mavi yeşildi ve şimdi, kabukların içine giren güneş ışığıyla altın gibi parlıyordu.

Miel evi sarıp sarmalayan tuğla yola adım attı. "Bu artık bitiyor," dedi.

Ivy döndü ve gözündeki ışıltı daha koyu bir griye dönüştü. "Efendim?"

Miel bir adım öne çıktı. Yukarılarındaki pencereler aralıktı ama ışık yoktu. Yine de Ivy'ye yaklaştı ve sesini kısık tuttu.

"Annenle babanın çarşamba öğleden sonraları Peyton'ın ne

yaptığını bilmesini istiyor musun?" diye sordu Miel. "Eminim kendilerince biliyorlardır. Ama kimse onları düşünmeye zorlamadı."

Ivy'nin kahkahasında neredeyse acıma vardı. "Onlardan korktuğumu mu sanıyorsun?"

Miel, Ivy'ye doğru bir adım daha attı. "Peki ya Lian'ın derslerini nasıl geçtiğini? Sanırım kimse onların önüne bunu koymadı." Artık Ivy'ye öyle yakındı ki gri gözlerindeki hafif mavi tonu görebiliyordu. "Ya da seni. Belki kimse sırrım bilmiyor ama öğrenecekler. Her ne saklıyorsan, onu bulacağım."

Ivy'nin gülümsemesi aynı acımayı taşıyordu fakat kaba değildi. "Yapamazsın."

Yumuşaklık Miel'i caydırmadı. Fısıldayabilecek kadar eğildi. "Dene ve gör."

Miel gözünün kenarıyla cam balkabaklarının üzerine düşen son ışığı gördü; Sam'in annesinin giydiği eski taşlar kadar koyu ve parlaktı.

"Bizim hiçbir parçamızın sahibi değilsin," dedi Miel.

Ivy, Miel'in bileğindeki kızarıklık teni ve ufak yarayı inceledi.

"Herkes onun kız olduğunu söyleyebilirim," dedi Ivy.

Kız olduğunu. Miel o iki kelimenin ona ne kadar dokunduğunu gösterememeye çalışarak ayaklarını tuğla patikaya daha sert bastırdı. Bunun Sam'e ne yapacağı düşüncesi, teninin üzerinde patlamakla tehdit eden emniyet pimi gibi gezindi.

"Herkes senin kızlardan hoşlandığını düşünecek," dedi Ivy.

Miel, Ivy'nin Sam hakkmda her şeyi bildiğini sanmasından, vücudunun onu bir kız yaptığı imasından nefret etti. Ama Miel'in öfkesi bir hayranlık tınısıyla lekелendi. Ivy'nin Peyton'ı böylesine şiddetle koruması ve hâlâ kızlardan hoşlanan kızlardan bahsedebilmesi içindeki korkusuz bir şeyi gösteriyordu. Kendi vücudu kadar onun bir parçası olan üç kıza sadık, diğer herkese karşı acımasızdı.

"Umurumda değil," dedi Miel. Sam'i istiyordu, hem kıyafetleri üzerindeyken hem de çıplakken. Bunun kendisini ne yaptı-

ğını umursamıyordu. "Bana ne isterlerse diyebilirler. Ama o bir kız değil."

Sam'i, tenindeki boya ve kıyafetlerindeki siyah kakule kokusunu düşündü ve tenin altında ufacık bir hareket kıpırdadı.

Yeni bir büyüme patlamasının ışığa doğru uzandığını hissetti. Ani nefesini ciğerlerinde tuttu ve bakışlarını indirerek yeşil filize, yeni yapraklara baktı.

Ivy görmedi. Miel kolunu yan tarafında tutarak, teninden çıkan dikenli sap yüzünden irkilmemeye çalıştı.

"Sahiden öz annenin kendi çocuklarını boğmaya çalıştığını herkesin bilmesini mi istiyorsun?" diye sordu Ivy, sesinde alay yoktu. Sözlerini ne bala ne de tehdide bulamıştı.

Miel ağzına gelen her, *Bu doğru değil*, haykırışını bastırdı. Dili, *Böyle olmadı*, sözlerini sarf etmek istedi.

Bunun yerine Miel, "Sadece dene ve gör," diye fısıldadı.

Ivy, Miel'in dirseğini kavradı. Kızgınlık refleksi ya da bir saldırı değildi; parmaklarını Miel'in kolunun etrafına yavaşça dolamıştı.

"Gerçekten bize meydan okumak mı istiyorsun?" diye sordu Ivy. "Bundan emin misin?"

Miel kolunu çekmek için geri eğildi ama durdu.

Ivy son derece solgun, o keskin kararlılık yüzünden tükenmiş görünüyordu.

"Hayır," dedi Miel. "Sizinle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Miel bakışlarını indirerek bileğine baktı. Yeni gonca, kan portakalının ortası kadar kırmızı görünüyordu. Sam'in ellerinin kahverengisini ya da Aracely'nin parfümünün kehribarını düşündükçe daha fazla yaprak kıvrılarak dışarıya çıkıyordu. Yapraklar sonunda öyle koyu bir yeşile dönüştü ki bodur acı bakların mavisine benzedi. Taçyaprakları mum alevlerinin altın ışıltıları boyuyordu.

Ivy, Miel'in gözlerindeki parıltıyı gördü. Miel acı ve rahatlatmayla bağdırmamak için dişlerini gıcırdatıyordu.

"Ben gidiyorum, Ivy," dedi Miel. "Beni bırakıyorsun ve ben

gıdıyorum. Bir kez daha sevdiğim birini tehdit edersen, seni mahvederim. Hepinizi. Saklamaya çalıştığınız her sırrı bulur ve herkesin öğrendiğinden emin olurum.”

İkisi de Miel’in bileğine, goncanın üflenmiş cam ampülü gibi şiştiği yere baktı.

“Onları neden istiyorsun?” diye sordu Miel. “Sana istediğini vermeyecekler. Ve her şeyi Chloe’nin gidişinden öncesine çevirmeyecekleri de kesin.” Miel aralık pencereden süzülerek soğuk havaya çıkan kendi güllerinin sıcak kokusunu neredeyse alabiliyordu, sapları hâlâ o mavi vazoun içindeydi. “Peki onları neden istiyorsun?”

Ivy bakışlarını kaldırdı.

Gözlerinden suyun üstündeki yağ kadar kaygan bir parıltı geçti.

O geçen ışıkla, gözlerinin azıcık büyümesiyle Miel anladı.

Korku. Ivy’nin Miel’in güllerini istemesinin açık ve net nedeni buydu.

Güçle ilgili değildi. Korkuyla ilgiliydi. Ve herkesin onlara verebilecekleriyle alakalı da değildi. Hep onlar hakkında olmuştu, sadece onlar.

Chloe’yi neredeyse kaybetmişlerdi. Paramparça olmuş ve kendilerini tekrar birleştirmeye çalışmışlardı; büyüyen kenarları ve köşeleri kontrol edemeseler, birbirlerine sürtünüp dursalar da.

Gündüzsefası yapraklarının yumuşak yeşilleri gibi birbirlerinin etrafına kıvrılmak yerine, bir diğerrinin dikenlerine sürtünen dallar gibi birbirilerini aşındırıyorlardı.

Ivy, bu tek şeyi kontrol edebilirse onları bir arada tutabileceğini, kırılmak yerine kenetleneceklerini düşünmüştü.

Bu güllerle, istedikleri her oğlanı alabileceklerine inanmıştı. Eğer kemânını ellerinin bir parçasıymışçasına çalan gözlüklü oğlanı ya da çarpık dişli ama mükemmel mavi gözlü, uzun boylu çocuğu elde edemezlerse gülleri kullanabilirlerdi.

Ama bu asla bir ya da birçok oğlanla ilgili olmamıştı. İstedikleri her şeyi elde ettikleri sürece, hâlâ Bonner kızları olacaklardı.

Hâlâ dört bedendeki, dört kızıl saç tonundaki tek bir kuvvet olacaktı.

Miel umursamıyordu. O kuvvet, o dört saç rengi, Bonner kızları her istediğinde onu hareket ettirmeyecekti. Hele Sam'i tehdit hiç etmeyeceklerdi.

"Eğer sevdiğim birisini incitmeye çalışırsanız," dedi Miel, "bu kasabadaki herkesin senin ve kız kardeşlerinin hiçbir şey yapamadığını bildiğinden emin olurum. Şanlı Bonner kızları istediklerini elde edemiyor. Artık oğlanların size âşık olmasını bile sağlayamıyorsunuz. Neden Aracely'ye sormuyoruz? Bahse varım bütün kasabada sizin yüzünden aşk hastalığı çeken tek bir kalp bile olmadığını söyleyebilir. Muhteşem Bonner kız kardeşler nerede? Onlar artık gitti. Bu kasabayı artık siz yönetmiyorsunuz."

Miel'in kendi zehri, dilinin üzerine erimiş şeker gibi yayıldı. Karanlık, öyle yabancı ve pürüzsüzdü ki onu âdeta içiyordu. Ivy'nin irkilmesi sadece boğazının içindeki tatlılığı yoğunlaştırdı.

"Beni rahat bırakacaksın, Sam'i rahat bırakacaksın," dedi Miel. "Yoksa bildiğim her şeyi herkes öğrenir."

Ivy ona doğru eğildi, ağzı kulağının yanındaydı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Miel'in gülünü sapından kavradı ve çekti.

Miel çığlık attı, dikenlerin tenini kesmesi tıpkı bir damarın dışarı çekilerek koparılması gibiydi. Çığlığı kendisinininkine değil, tiz ve vahşi, vurulan bir kuşun haykırışma benziyordu.

Dikenler Miel'in kaslarını çizdi. Damarlarını kesti. Bileğindeki küçük açıklığı bir yaraya çevirdiler ve yanık gibi zonkladı, tenini kesen sıcak bir yuvarlaklı.

Sapın sonuncusu da çıktı, ucu ıslak bir ip gibi gevşekti.

Ivy gül sapını parmaklarıyla sıktı. Kırmızı taçyapraklarındaki sarı çizgiler, kanlı aydan geçen ışık şeritlerine benziyordu.

Miel'in kolundan kan akıyordu. Boğazının içine tuz tadı doldu. Yarası tişörtünü boyamıştı, gülden yükselen çam ve kehribar kokusu buram buram bileğinden aşağıya yağıyordu. Bir ruj ağacına dönüşmüştü; kırmızıya öyle bulanmıştı ki gerçek görünmüyordu

Kestane rengi bir ışıltı kararan havanın içine daldı.

Lian Bonner'ın ıslak balkabağı sarmaşığı kadar yeşil gözleri belirdi. Saç örgüsü desenli bir kazak giyiyordu ama Ivy gibi tuğla patikaya yalmayak çıktı.

Miel'in çılgılığı onu çağırmıştı. Yakında Peyton ve Chloe de geliyordu. Miel'i balkabağı tarlalarına çekip onu susturacaklardı. Bay ve Bayan Bonner neler olduğunu görmeye geldiğinde onu sımsıkı tutacak, elleriyle ağzını ve uzuvlarını kavrayacaklardı, yeşil yapraklar da onu saklayacaktı.

Balkabağı tarlasına diz çökmüş, Ivy'nin kaybettiği bir küpeyi arıyor gibi davranırlardı. Anneleriyle babalarına Lian'ın bir fare gördüğünü ya da Chloe'nin Peyton'ı çayır yılanıyla korkutmaya çalıştığını söylerlerdi. Ellerinin ağırlığı Miel'in vücudundan daha fazla kan akmasına neden olurdu, ta ki Ivy'nin elini ısırmaz ya da Peyton'la Lian'ın el ve ayak bileklerindeki elleriyle savaşıp hâle gelene kadar.

Miel cam bir balkabağını alıp çekti. Sapı kırılınca etrafa mavi cam parçaları yayıldı.

Eğer Bonner kızları bu tarlalarla yüzleşmezse, eğer pencerelerinden dökülen gücü anlamazsa Miel onları zorlayacaktı. Bu gücü zorla açığa çıkarıp kendisiyle onların arasına koyacaktı.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve balkabağını tuğla patikaya fırlattı. Kırılarak bir milyon temiz, keskin parçaya ayrıldı. Aynı Sam'in evinin çatısındaki farklı renkli kiremitlere vuran yağmur gibi düşen avuç avuç dikiş iğnesi gibi ses çıkardı.

Miel gözlerini açtı ve kanamayı durdurmak için bileğini göğsüne bastırdı.

Tuğla patikaya ve toprağa mavi parçalar yayılmıştı. Camlar sıra sıra dizili balkabağı sarmaşıklarına sıçramışlardı. Yüz tane mavi cam çerçeve gibi, Miel'le o yalınayaklı kızlar arasında yasaklı bir nehir gibi görünüyorlardı.

Miel kaçtı.

SAĞANAK DENİZİ

Sam'ın içi kış toprağı gibi donmuştu. Kimseye anlatmayacağı şeyleri Miel'e söylemeye alışmıştı. Şimdi de onu bulma ve bunu yaptığını, kendi sesiyle duyana kadar ne denli doğru olduğunu bilmediğı sözleri ona söylediğini anlatma dürtüsü yüreğini sıkıştırıyordu. Artık sırtını dayayamayacağı bir içgüdünün boş yankısından ibaretti. Şimdi Miel onu yanına yaklaştırmıyordu ve Sam, soğuk toprakla buzdan ibaretti. Her şey don tutmuş çiçekler kadar keskin geliyor, kendisinden çıkmasına rağmen onu yaralıyordu.

Her zaman Miel'in don çiçeklerine, en soğuk aralık ayı sabahlarında yabani otlardaki kıvrık buzlara dokunmasını durdurmaya çalışmıştı. Miel için onları arar, çalılığın altındaki mora çalan beyazlığı bulurdu. Taçyapraklar kadar yumuşak görünseler de keskin olduklarına dair onu uyarmıştı.

Miel yine de onlara hep dokunurdu. Eritilmiş şeker süslerine ya da zambak yapraklarına benzeyen taçyapraklarının cazibelerine kapılırdı. Onlara dokunurdu ve parmak uçlarını kanatırlardı.

Her seferinde, o don çiçekleri yüzünden kanardı. Her seferinde parmaklarını keserdi ve kanı buzı boyadığı an Sam, keskin ve güzel oldukları için o taçyapraklarından nefret ederdi.

Bu akşam sahip olduğu her ayı asacaktı. Bu kasabaya içindeki her ışığı vermek için; onların gözünde sadece boya ve kâğıttan ibaret olsa da. Miel'in kendisinden biraz daha az nefret etmesini sağlamak için. Ona yaptığı her ayın bir yalan olmadığını göstermek için.

Birçok kez, ona başka bir biçimde nasıl söyleyeceğini bilmediklerini ışıkla söylemişti. Şimdi bu ayların ona yaptıklarını neden yaptığını, sakladıklarını ondan neden sakladığını söylemelerine ihtiyaç duyuyordu. Kendi sakladığına bu denli benzeyen bir sırta ihanet edemeyeceğini.

Eğer tüm bu ışıkları kelimelere dönüştürebilseydi, kendisini onlarda yakalardı. Ne söyleyebilirdi ki? Onu incittiği için üzgün olduğunu ve başka bir seçenek bulamadığını mı? Ona ait olmayanı açıklama kararı verseydi kendisiyle yaşamasının imkânsız olacağını mı? Bu kelimeler tenine ve kıyafetlerine takılan dikenler olurdu.

Miel'e ışıkla söyleyebileceklerini dile getirmeye en çok elleriyle yaklaşmıştı. Belindeki avuçlarıyla. Polenleme fırçasıyla kolunu okşadığında, Miel'in gözleri Sam'in parmaklarıyla elleri arasında gezindiğinde, ilk önce o kendisine gelmezse asla yapamayacağına karar verdiği bir biçimde ona dokunduğunda.

Ama şimdi ona yaklaşmasına izin vermiyordu, bu yüzden de elinde sadece aylar, kendi vücudu gibi iyi bildiği bu ışık kalmıştı. Işık nerede en çok parladığını biliyordu. Yansıttığı güneş ışığının kraterler ve denizlerde yok olduğunu biliyordu. Daha açık tonlu yıldız patlamalarını. Ve bu kasabadaki çocuklara bir yüz, Aracely'nin ise Miel'e bir tavşan görmeyi öğrettiği gölgeyi.

Sam çocukluğunda gözlerini ona diker, güneşin sıcaklığının tersi olan ay ışığının soğuk bir duş gibi üzerine döküldüğünü hayal ederdi. Ama boyanana, *mare cognitum* ve diğer tüm kraterlerle vadiler için renkleri karıştırmaya, buhar denizlerine daha koyu tonu fırçayla sürene kadar onu gerçekten öğrenmemişti. O kadar çok kez yapmıştı ki şimdi düşünmeden boyayabiliyordu; çizmesi, hatlarını belirlemesi gerekmiyordu.

Mor renkli evi saran ağaçlarla başlayacaktı. Annesinin evinin dışına farklı renkteki kiremitlerle uyumlu olsun diye kan ayını ve temmuz ayını asacaktı. Miel'in odasının dışındaki kayın ağacını bir gül ayı ve çiçek ayı ile aydınlatacaktı. Bir tahıl ayı ve sa-

man ayı buradan mor renkli evin arasındaki yolu aydınlatacaktı. Ay'daki gri çukurların ve vadilerin her ışığını yayacaktı.

Miel'le yarattığı dünyadan uzaklaşması, kendisinden nefret ettiği bilgisi öyle keskindi ki havada tadını bir tuz kristali gibi alabiliyordu. Aralarındaki dünya, diğer her şeyden hem daha parlak hem de yumuşaktı; koyu mavi ve altın renklerine boyalıydı. Diğer her şeyin üzerine yerleşen bulanık sisi süpürerek uzaklaştırıyordu. Sam'in okulda yalnız kalmak istediğinden gözlerini indirmesi ama Miel'i yalnız bırakmayan birini korkutmak için tam doğru zamanda başını kaldırmak zorunda oluşunu köreltiyordu.

Yatak odasının kapısı tıklatıldı.

"İçeri gel," dedi annesini bekleyerek, daha boyası bile kurumamış son işini ona göstermeye hazırdı.

Menteşelerin hafif gıcirtısını duyana dek bunun annesinin tıklatışı olmadığını fark etmemişti.

Aracely eşikte dikiliyordu.

"Miel'i gördün mü?" diye sordu.

Sam kısa bir kahkaha attı. "Sence? Beni görmek istemiyor."

"Eve gelmedi," dedi Aracely. "Endişeliyim."

Yere serdiği kumaşın kenarını kaldırıp ellerindeki boyayı temizledi. "Üzgün," dedi. "Birkaç gün bizi görmezden geleceğini düşünmüyor musun? Muhtemelen sen uyuyana kadar eve gelmeyecek."

"Durumun bu olduğunu sanmıyorum," dedi Aracely.

Sam örtüyü kendi içine katladı. "Neden?"

Aracely bileğini uzattı.

Önkolunun içinde ince bir çizgi kan akıyordu. Görünmez bir yaradan geliyordu; Sam kesiği bulamadı. Ama o ince çizgi, o kırmızı leke, Miel'in gülleri büyüdüğü zamanki kanamasıyla aynı görünüyordu.

ZAMAN GÖLÜ

Ay, tavandaki bulut örtüsünün arasından geçerek geldi; kırmızılar ve altın renkleri, ağaçlar alev almış gibi ormanı boyadı.

Cam balkabağını kırmanın ve kaçmanın heyecanı dinmişti, acı onu elleri ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Ağaçların derinliklerine sürünürken teni acıyla öyle yanıyordu ki soğuk, bir yaprağın okşayışı kadar hafif geliyordu. Kanı kotunun üzerine damladı, lekeler Aracely'nin kolyelerinden birindeki mücevherler kadar koyuydu.

Parmaklarındaki hissi kaybediyordu. İstese bile çılgılık atamazdı. Tek çıkarabildiği, boğazının arkasındaki soluğunun ıslak sesiydi. El ve ayak bileklerindeki hissi kaybetti, uyuşukluk onu açıyordu.

Miel başını kaldırıncı mor ve kırmızı bir parıltı fark etti. Gezegenlerin ve takımyıldızlarının camın üzerine işlenen şekilleri belirdi.

Vitray camlı tabut.

Debelenerek ondan uzaklaştı ve altın yapraklardan bir tavanın altına emekledi. Kısık sesle Aracely'nin Cascalı Azize Rita'ya, imkânsız davaların azizesine ettiği duayı fısıldadı. Ama imkânsız davasının hayatı mı yoksa dikenlerle kaplı ruhu mu olduğunu bilmiyordu.

Acı onu demirleyerek yerde tuttu. Kolunu vücuduna çekti ve kanamayı yavaşlatmak için bileğini göğsüne bastırdı. Önkolundaki yara dokusu metal bir boncuk kadar ağır geliyordu. İki diz

ve bir elle sürünmek onu yavaşlatmıştı, kendisiyle vitray camlı tabut arasında çok az mesafe koyabilmişti.

Orman sonsuz göründü: Yeşil ve altın renginden oluşan bütün bir dünya. Burayı Sam gibi bilmiyordu. Tüy otuyla dolu tarlalar onların yeri idi ama orman Sam'indi. Dallar, aylarını asması için nadas alanlarının sunmadığı yerler bahşediyordu.

Ama Miel süründü. Kendisini zeminde sürüklerken şimdi kâbusların zayıf, aptal şeyler olduğunu, ışığın içinde dağılacaklarını anladı. Boyanmış çim ve nehir suyundan, gerçek onları aydınlattığında daha da keskinleşen yalanlardan yapılmışlardı.

Kıyafetleri ve teni toprağa bulanmıştı. Zeminde kandan bir iz bırakıyordu ve tekmeleyerek onları kapatamayacak kadar güçsüzdü.

Miel ve gülleri birbirlerine çok fazla dolanmışlardı, tıpkı ikisini de öldürmeden ayıramayan iki ağaç gibi. Ivy bir gülü köklerinden çekmişti ve onunla beraber kıyafetlerini boyayıp her soluşunu acılı bir iç çekişe döndürecek kadar kan gelmişti. O kadar çok kan akıyordu ki teni sayısız taçyaprak gibi görünüyordu; geniş, sonsuz kırmızı güllerden oluşan bir bahçeye yetecek kadar.

Keşke gülleri Ivy'nin sandığı büyü olsaydı. Keşke bir fincan yumuşacık taçyaprak, onların defne yağı ve lavanta kokusu, bir kadının pazarda balkabağı çiçekleri satan bir adama âşık olduğunu fark etmesini sağlasaydı. Keşke o kadını çiçeklerdeki yumuşak balkabağı tadının sürekli adamı öpmeyi düşündüğünü söyleyebilecek kadar cesur yapabilseydi.

Zavallı annesi. Miel'in babasının güllerin kötü oyunlarıyla ilgili anlattığı tüm hikâyelerde Miel, annesine ihanet ediyor ve içinde büyüyen şeyler tarafından ele geçirilmiş bir canavara dönüşüyordu. Annesi, Miel'i o taçyapraklardan kurtarmaya çalışmakta haklıydı. Çünkü o taçyapraklar ve Ivy'yle kız kardeşlerinin onları istemesi şimdi Miel'i öldürüyordu.

Görüşüne ışık doldu, Paskalya'da kırdıkları kaskaronların altın rengini andırıyorlardı. Önkolunu göğsüne bastırdığı içi köprücük kemiği kana bulanmıştı.

Vücudu bir bahçe değildi. Dallardan ve yabani otlardan temizlenmeyi bekleyen toprak değildi. Ivy o gülü vücudundan kanla çekip almıştı ve şimdi de canı onunla birlikte dışarı çıkıyordu.

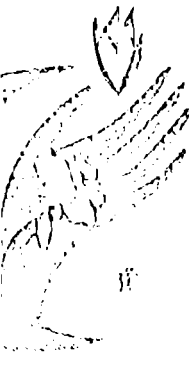
Yolu ya da Bonnerlarınki dışında bir çiftliği görme umuduyla başını kaldırdı.

Gözleri sadece vitray camın parıltısını, üzerine kazınmış ve ağaçların arasından kayan ay parıltısıyla aydınlanan yıldızlarla gezegenleri buldu.

Ondan uzaklaşamıyordu. Sürünüp kendisini uzaklaştırdığını sanırken tek yaptığı kendisini geri çekmekti. Vücudunu nereye çekerse çeksın, tabut onu bekliyordu. Ondan uzaklaşan düz bir patika bulamayacak kadar kaybolmuştu ve mücevher renkli camdaki yıldızlarla gezegenler onu geri çekecekti.

Bonner kızları her bir ayı –gökyüzündekini ve Sam’in yaptıklarını– yok edebilirdi. Bütün o ışığı tenlerine alabilirlerdi.

Miel vücudunun gevşemesine karşı koymaya çalıştı ama zemine düşüyordu. Elleri, parmaklarını açıp kapamak dışında bir şey yapamayacak kadar zayıftı. İçindeki kanla hava gitti ve yeşil ile menekşe renklerinin helezonundan başka bir şey kalmadı.

SOĞUK DENİZİ

Gerçek şuydu ki –Sam bunu kabul etmekten korkmuyordu ve Aracely’nin korkacağından da şüpheliydi– bu kasaba ondan ya da Aracely’den daha çok annesini seviyordu. Annesi bu ülkeden olmamaya bir nesil daha yakın olmasına ve başka biri olsa bunu ona karşı kullanacak olmalarına rağmen annesi onları cazibesi altına alıyordu. Kolay gülerdi. Ebeveynleri onları ikna edemediğinde çocukları kitap okumaya, yemek denemeye ve müzik aleti çalışmaya teşvik ederdi.

Bu yüzden de birilerine Miel’i görüp görmediklerini sormak için en iyi seçim oydu. Aracely çiftlikleri aldı: bergamot portakalları satın aldığı meyve bahçelerini ve ona Araúcana ve Faverolle yumurtaları satan aileleri. Sam de ormanı, aylarının ışığıyla keşfettiği ağaçları aradı.

Yanında gökyüzündeki gibi mavi ve soğuk bir ay taşıyordu. Yürüdüğü zemini aydınlatıyordu. Pas renkli ağaçların sıcaklığını soğutuyordu.

Altın renkli yapraklardan oluşan halıyı kesen koyu kırmızı bir yol buldu.

Aracely’nin bileğinin Miel’inkiyle aynı anda kanadığı düşüncesi, yaprakların gözüne bıçak gibi gelmesini sağladı, her dal bıçaklarla kaplıydı.

“Miel?” Ayını kaldırarak kırmızı yolu takip etti.

Hafif bir ses onu sarı ağaçlardan oluşan korunun derinliklerine çekti.

Durdu. Önünde Miel'i içine kilitli hâlde bulduğu vitray camlı kulu duruyordu.

Ses tekrar alevlenerek bakışlarını aşağı çekti.

Ayı düşürdü. Mum alevi, fitili tekrar yakalamadan önce titredi.

Kolunu göğsüne tutan karanlık bir şekildi, nefes alma çabasının kuvvetiyle saçları titriyordu.

"Miel." Yanında diz çöktü, adını tekrar ve tekrar söyledi.

Vücudu âdeta aylarından birine, teni ve kası bir parça kâğıda dönüştü; yüreği bir mum yaktı.

Gözleri yarı kapalıydı, tişörtü ve kotu kuruyan kırmızı-kahverengi lekelere bulanmıştı. Islak ve nar tanecikleri kadar parlak, ışıldayan yeni bir kırmızılık önkolunu kaplıyordu.

Gülü. Sapından koparılmıştı ve yokluğunun bedeli tüm bu kandı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Yanıt vermeye çalışır gibi ağzını açtı ama kuru dudaklarının arasındaki acı dolu soluğu dışında ses çıkmadı.

Ellerinin bildiği şeyleri yaptığını gördü. Gömleğinin düğmelerini açtı ve onu önkoluna sararak kanamayı durdurmaya çalıştı. Kolunu, kana bulanmamış olanı tuttu. Omuzlarının üstüne koydu. Onun ıslak tenini hissetti, kendi ellerinin hareket ettiğini fark etti.

Ama yüreğinin merkezindeki mum soğumuştur, bir fitil kora dönüşmüş ve sonra sönmüştü. Bütün o soğukluk da merkezinin öyle derinlerine inmişti ki çıplak önkollarını ısırarak havayı bile hissetmedi. Kotunun altındaki toprağın ya da atletinin ve göğüs bağının içine giren soğukluğu hissetmedi.

"Bana tutun, tamam mı?" dedi, kelimeleri de solukları kadar düzensizdi. Daha fazla canını yakmadan onu hareket ettirmenin bir yolu olmalıydı. Önkolundaki boş yer bütün kanını boşaltmadan önce ona yardım etmeleri gerekiyordu.

Ona yaslanan vücudu titredi; hareket, su altındaki taçyap-

raklar kadar hafifti. Sam onu sımsıkı tutarak sabitlemeye çalıştı, bileği aralarındaydı. Yaradan kan ve su sızıyordu. Önkoluna bağladığı gömleği sırlıslamıyordu.

Sam, onun gözlerinde bir farkındalık gördü. Göğsündeki boşluk daraldı ve yandı.

Gülleri, yüreği kadar onun canıydı. Ve akan kanı onu öldürüyordu.

Miel, Sam'in diğer elini kavrayınca avucundaki kan onunkini kayganlaştırdı. Öyle sertçe tuttu ki parmakları titredi.

Sam elini nazıkçe ayırmaya çalıştı. "Bırakman gerekiyor, tamam mı?"

Tutuşunu gevşetmedi.

"Lütfen gitme," dedi, kuru ve bitkin sesle.

Bütün gücünü ve iradesini elini tutmaya harcıyordu, kendisini öyle zorluyordu ki Sam, zayıflayan nabzını avucunda hissedebiliyordu. Öyle sertti ki parmak uçlarındaki hissi kaybediyordu.

"Seni bırakmayacağım," dedi.

Ama Miel'in kirpikleri titreşti ve bilincini kaybetmeye başladı. Teni nemli ve sıcaktı. Onu duyamayacak kadar uzak, onun canını yakmadan parmaklarını ayıramayacağı biçimde eline tutunacak kadar yakındı. Ona yardım etmek için iki eline de ihtiyacı vardı ama kız öyle sıkı tutunmuştu ki dışarı kıvrılarak süzülen kanı hissedebiliyordu. Sahip olduğu ufacık kuvveti, yüreğindeki ve soluğundaki direnci ona tutunabilmek için harcıyordu. Eğer tutuşunun zayıflamasını beklerse onu kaybederdi.

Onu, her gece ona sabah uyandığında olduğundan daha yumuşak ve daha güzel bir dünya yaratan bu kızı kaybediyordu. O, dünyanın olasılıklarını anlatan vahşi çiçekler ve esmer şekerdi. O, kahverengi tenindeki solgun yıldızlardı.

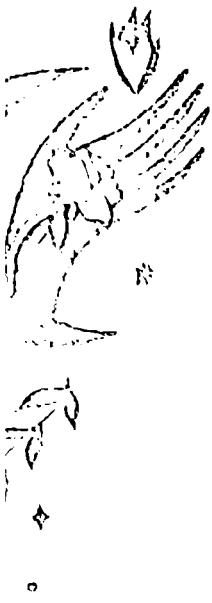
O, bütün gökyüzüydü.

İşte bu, birini kaybetmenin en acımasız yanıydı. Kaybeddiklerinde çok farklı insanlar, eskiden olduklarından daha da fazlası olurlardı. Aracely için o, Leandro adlı bir oğlandan, yüz bin sarı kelebekten ve kendi gibi olmaya dair parlak, vahşi bir di-

lekten yaratılmış bir kadınla yaşadığını yeni anlamaya başlayan kayıp kız kardeşti.

Sam için o, aylarına gidecek bir yer veren kızdı. Kayın ağacı balının kehribarı, sourwood karameli ve funda ile çam ağacının acı tadıydı. O, iki gece yarısı arasındaki mavinin her tonuydu.

Ve tutuşunu gevşetmediği için Sam'in elleri arasından kayıp gidiyordu.

AZİM GÖLÜ

Dünya karardı ve parladı. Rüzgâr, annesinin zayıf ve yumuşak ağlamasının fısıltısını sarmaladı.

Sadece yarasındaki nabzın yavaşlayan ritmi sayesinde hâlâ yaşadığından emin olabiliyordu.

Sam'in tenindeki elleri onu bu ormandan çıkararak penceresinin dışındaki kayın ağacına bir gül ayı bıraktığı geceye götürdü. Ve kendisini bileğindeki kanama hissinden uzaklaştırarak, ilkbaharın gelip gelmediğini merak ettiren o ilk ışık akıntısına bıraktı. Başka bir mevsimde olmanın anı hissini getirmişti. Kışın gelmesine aylar olduğunu düşünürken ekim ayında olduğunu fark etmek gibiydi.

Bu gül rengi solgun ışık, pencereden dışarı baktığında tüm ağaçları çiçek açmış bulmayı ummasma neden olmuştu. Bir milyon kızaran taçyaprağı gece yarısı göğüne uzanacaktı. İlkbahar, sonbaharın üzerine sayısız pembe çiçekle inecekti. Tüm dünyadaki o pembelik, soluğunu iç geçirmeyle kahkaha arasında bir sese çevirecekti. Şimdi onu neredeyse ağzında hissedebiliyordu, neredeyse yine öyle gülecekti ama boğazındaki tuz onu boğdu.

Dışarıdaki ağaçları çiçek açmış değil, o gül ışığıyla kehribar ve altın rengi bulma anısına gömüldü. Hayal kırıklığı yerine, kendisini onun adının sesiyle kaplı hissetti. Sam. Samir. Ay. Ona ait olan tüm isimler. Sadece onun ayları, dünyayı başka bir mevsime sokabilirdi.

Miel gözlerini olabildiğince açtı, kirpikleri görüşünü gölgeliyordu. Parmaklarıyla Sam'inkileri sımsıkı tuttu.

Sam'in göğsündeki kalp atışını hissetti. Sam'in defalarca adını söylediğini duydu, ikisi birbirinin içine karışıyordu.

Gözleri yandı ve kuru kaldı. Eline tutunmak, onu kaybetmemek arzusu dışında hiçbir şeyi kalmamıştı. Su, Leandro'yu almıştı. Neredeyse Sam'i de almıştı. Bırakmayacaktı. Vücudundaki bütün gücü, kum tanecikleri misali parmaklarına akıttı. Gece suya dönmeyecek ve elini onunkinden koparamayacaktı. Karanlık her ne kadar bir nehir ve rüzgâr bir akıntı olsa da, her ne kadar Ivy'nin solgun parmakları ondan kanını alsa da Miel, Sam'i bırakmayacaktı.

Şakaklarındaki yavaş ve güçlü nabzına rağmen Sam'in saçlarının üstünde ağladığını duydu. Ses o kadar alçaktı ki birden yok oldu. Sanki susmaya çalışıyormuş gibi boğazının içinde sınıksız hapsedmişti. Solukları o kadar sertti ki kalp atışlarıyla titrediğini hissetti.

Elini yanağına kaldırmak, yüzündeki herhangi bir damlayı, tuzu dudaklarına ya da boynuna ulaşmadan durdurmak istedi. Ağlamak ya da korkmak için bir sebep yoktu. Pes etmiyor, onu bırakmıyordu. Eğer dudaklarından bir ses çıkarabilseydi bunu ona söylerdi.

Bir tutam saç Miel'in yanağına soğuk hava kamçısı gibi düştü. Ama teni öyle sıcaktı ki zor hissetti. Onu o kadar yakın tutuyordu ki kirpikleri yanağını okşuyordu. Ve bu şeylere tutunmaya, parmaklarının arasından kayıp karanlık suya düşen gümüş takılarında olduğu gibi onları kaybetmemeye niyetliydi.

Miel'in yanağını küçük ve kırılgan bir şey okşadı. Sam'in kirpikleri ya da başka bir saç tutamı olduğunu düşündü ama sonra yine hissetti.

Taçyaprakların serin dokusu.

Sam'e baktı:

Yanaklarına gözyaşlarının tuzu yerine kaybettiği kan kadar kırmızı, ufak gül taçyaprakları yapışmıştı. Bir tanesi gözpınarına takılmıştı. Başkası altdudağına, üçüncüsü şakağına.

Sam gözlerini kırptı ve kirpiklerinden bir tane daha düştü.

Önkolunun içinde ufak bir hareketlilik hissetti. Yeni bir büyüme patlamasının ışığa doğru uzandığını hissetti. İç çekişini ciğerlerinde tuttu ve bakışlarını indirerek yeni yapraklarla kaplı yeşil filize baktı.

Kıvrılarak dışarı çıkıyor, bir gül sapının odunsu görünüşünü alıyordu. Sonra açılarak yeşil ve narin bir biçim aldı, sabahsefası sarmaşıkları gibiydi.

Bir diken, Sam'in tişörtünü ittirip yeterince geri çekerek onun kolunun etrafına sardığı kumaştan kurtuldu. Sonra açılarak Sam'in çıplak bileğine uzandı ve etine battı. Sam irkildi ama sonra rahatladı ve o an için Miel onun ne hissettiğini, bir iğne kadar ani ve direkt acıyı hissetti.

Sonra Miel çekimi, damarlarındaki hareketliliği hissetti.

Sap kırmızıyla aydınlandı; yapraklar ve dikenler yusufçuğun üzerindeki güneş gibi altın renkliydi.

Sap, Sam'den kan alıyordu. Miel kanın kendisine aktığını hissedebiliyordu.

Kıpırdanarak ondan uzaklaşmaya, zaten Sam'den çok şey almışken daha fazlasını almayı kesmeye çalıştı.

Ama şimdi o sımsıkı tutunuyordu, parmakları emindi. Biraz önce elleri gergin biçimde tutuşunda kıpırdanıyordu. Şimdiyse onu hareketsiz tutuyordu.

Işık, Sam'in bileğinden onunkisine ilerledi; sanki sap, vücudundan kan yerine ışık alıyordu.

Sam bileğini onunkisine yakın tutarak aydınlık sapa kanını verdi. Miel bunu ondan almak, vücuduna ait bir şeyi ondan çalmak istemiyordu. Ama şimdi Miel'den daha sıkı biçimde ona tutunuyordu. Az önce Miel'in onu bırakması ne kadar imkânsızsa şimdi de Sam'in onun kaçmasına izin vermesi o kadar imkânsızdı.

Sam'in yanaklarına tutunan birkaç taçyaprak, Miel'in boynuna ve köprücük kemiklerine düştü. Sap, Sam'in bileğinden ayrıldı ve kıvrılarak Miel'ine döndü. Sam'in bileğinin etrafına

sardığı kumaşın altına saklandı. Ve vücudu tekrar canlı bir şey gibi hissetti, kalbi artık sendelemiyordu.

Dünyaya döndüğünde Bonner kız kardeşlerin sesi, bir saç örgüsünün tutamları gibi havada kıvrılıyordu.

DOĞU DENİZİ

Miel'e kanını vermek bileğini acıtmıştı ama güzel bir acıydı bu. Vücudu, en büyük tarladaki Külkedisi bal-kabaklarını taşıdığı öğleden sonrası gibi acıyordu. Sap, Miel'in bileğine dönmüştü ve dikenin kesiği temizdi, çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Miel'in kıpırdandığını hissetti.

"Ayağa kalkmama yardım eder misin?" diye sordu Miel.

Tişörtü öyle kırmızıydı ki eğer onun kanına bulanmış olmasaydı Sam gülerdi. Kendi başına ayakta duramıyordu. Yanaklarına ve dudaklarına renk geri dönmüştü ama hâlâ o kadar titriyordu ki mecbur kalırsa onu taşımaya hazırdı.

Ayağa kalkmak için ondan destek aldı. Sam beline kolunu dolayarak onu kavradı ve birlikte ayağa kalktılar.

"Gitmen gerek," dedi Miel ama ona bakmıyordu. Ağaçların arasındaki bir noktayı, sarı yaprakların parmakları arasındaki karanlık alanı izliyordu.

Rüzgâr sakinleştiğinde nedenini duydu.

Bonner kızlarının yüksek ve alçak perdelerdeki seslerinin tek bir amacı vardı. Ama sesleri pervasız ve güleç yerine, gergin ve telaşlıydı. Birbirlerini susturdular.

"Bunu sana onlar mı yaptı?" diye sordu. Peyton'ın yalanına her ortak oluşu, Lian'a herkesin sandığı kadar aptal olmadığını göstermeye her çalışışı, Bay Bonner için çalıştığı her saat annesinin süs armudunun dikenleri gibi ona batıyordu. Miel'in güllerindeki gibi pürüzsüz, kısa dikenler değildi bunlar. Süs armu

dunun dikenleri ufak hançerlere benzerdi; serttiler ve her biri Miel'in parmakları kadar uzundu.

Miel'in avucunun sıcaklığını köprücük kemiğinde hissetti. Atletine Miel'in kanı bulaşmıştı ve yumuşak sol eli hafif kırmızı bir iz bıraktı.

Şimdi ona bakıyordu. "Gitmen gerekiyor."

"Miel," dedi, yüzleri o kadar yakındı ki genişleyen ve daralan gözbebeklerini görebiliyordu. "Bunu sana onlar mı yaptı?"

"Git," dedi. "Gitmen gerekiyor."

"Senin de," dedi.

"Bu sefer kaçmayacağım," dedi ağaçlara bakarak. Sesindeki kararlılığa korku karıştı. "Onlardan kaçmayacağım. Artık değil."

"Ben de seni yalnız bırakmayacağım."

"Kahretsin, Sam." Sam'den uzaklaştı.

Ani hareket canını yakmış olmalıydı. Bileğini karnına bastırıp diğer eliyle önkolunun tersini ovaladı. Adımları sendeledi ve Sam sırtına elini koydu.

Gözleri yaşlarla o kadar dolmuştu ki dökülmelerine bir göz kırpsı kalmıştı. Ağzı hafifçe aralık bir biçimde ona baktı.

Kirpikleriyle dudaklarındaki titremenin ardında acıdan fazlası vardı. Neredeyse acımaya benziyordu. Bastırdığı dudakları, başını hafifçe eğişi, çoktan kaybedilmiş bir mücadelenin irkilmesiydi. Sanki Sam, yuvasından düşmüş bir kuşu hayata döndürmeye çalışıyordu.

"Seni biliyorlar," dedi.

Her kelimedede o süs armudunun dikenleri vardı. Bonner kız kardeşlerin Miel'in canını yaktığı düşüncesinde olduğu gibi uçları köklerine kadar etine batmamıştı. Ama onu çizmiş, yaralı bırakmıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Doğum belgeni gördüler," dedi. "Bir kopyası onlarda var."

Şimdi o dikenler kıyafetlerini parçalıyor, onları vücudundan kesip alıyordu.

Serü herkese anlatabilirler," dedi Miel. Öne doğru sende-

leyip ellerinden uzaklaştı. O su tabakası akarak yanaklarından aşağı döküldü.

Gömleğinin, göğüs bağının, kotunun, her şeyinin paramparça olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Üzerinden düşerek onu gecenin ve bu ağaçların önünde çıplak bırakıyordu.

Ama bu, onun vücuduydu. Adını koyma gücü ondaydı. Ve o, bu altın rengi ve karanlık çatının altında, kendisine verdiği adla onu çağırmayı öğrenecek bir kızlaydı.

Asla Samira'yı, doğduğunda annesinin hayalini kurduğu kızı bırakmayacaktı. Tezgâhta dikilmiş, annesiyle gözleme yaparken gözünün ucuyla gördüğü bir bulanıklık olacak, onu takip edecekti. Ya da ormanda dolaşan, vücuduna oturan ama Sam'in asla kendisine yakıştıramadığı etekler giyen silüetini görecekti. Belki bir gün onun şeklini, koyu renkli ellerinin suya içi boş balkabağı fenerleri bıraktığını, oyulmuş biçimlerinin mumla aydınlandığını görürdü.

Ama Samira artık böyle olacaktı: Sam'in gölgesi, bir zamanlar olduğu ve tekrar olacağını sandığı kişinin bir yankısı. Daha az olması gerektiği kişi, daha çok onun keşfedemediği yerlerde yaşayan, Sam'in ve büyükannesinin ellerini hafifçe ama yılmadan tutan bir kız kardeş olacaktı.

Hiç kimse onu Samira olmaya zorlayamazdı. Kendisi bile. Bonner kız kardeşler bile. Bir parça kâğıttaki imzalar bile.

İhtiyacı olan kız, içinde saklanıp beklemiyordu. Onun yanında duruyordu. Yabani çiçekler ve sorguç otlarından oluşan bu kız her zaman onun yanında olmuştu. Bu kıza bin tane ay denizi, *mare nectaris* ve *sinus iridum*'un yüzlerce şeklini boyamıştı.

Sam, Miel'i kendisine çekti; önkolu aralarında duran tek şeydi. "Ellerinde ne olduğu umurumda değil," dedi.

"Sam," dedi Miel.

Sam ona sımsıkı tutunup dik durmasına yardım etti. "Eğer bunu yapacaksan, beraber yapacağız."

"Sam." İsmi dilinde parçalara ayrıldı.

"Samir." Sam elini kaldırdı, başparmağıyla Miel'in ıslak ya-
ğını okşadı.

Miel dudaklarını birbirine bastırdı, gözpınarında sıkışıp kal-
mış bir yaşla gözlerini kırıştırdı.

Sam başparmağının ucuyla ona dokununca gözlerini kapadı.

"Sen beni nasıl istersen çağırabilirsin ama benim adım Samir."

Ezilen yaprak sesleri Bonner kız kardeşleri duyurdu. Sarı
yaprakların arasından çıktılar, saçları bir alevin kızıl tonların-
daydı. Tabuttaki vitray camlar kadar canlı ve koyu renklerde ka-
zaklar giyiyorlardı. Koyu yeşil ve mor. Mavi ve kırmızı.

Gözleri; bir çift kahverengi, diğerleri yeşil ve gri, Sam ve
Miel'in gözleriyle buluştu, vücutları birbirlerine yaslanmıştı.

Sam eliyle Miel'in ensesini tuttu. Ama gözlerini dördünden
ayırmadı. Tek seferde mümkün olduğu kadar çok bakışa karşılık
verdi. İlk olarak Peyton ve Lian'a, sonra Ivy ve Chloe'ye.

Sırtını dikleştirip annesi kadar dik durmaya çalıştı. Kolunda-
ki acı bir tılsım, Miel'in eline tutuşturduğu bir şans bozukluğu
gibi geliyordu. Bir anımsatıcı.

"Ben bir erkeğim," dedi çünkü geri kalanı mühim değildi.

Miel'in kendisini izlediğini hissetti. *Ne yapıyorsun?* diyen fı-
sıltısı ensesini ısıttı.

Ona yarın dokunabilecek yalanlar ve dedikodular şimdi
önemli değildi. Gerçek, yeni ve parlak bir paraydı. Işık yayıyor,
yere düşürdüğü ay gibi parıldıyordu.

"Ben bir erkeğim," dedi, "ve hep öyle oldum."

Bonner kızlar gözlerini kırıştırmakla ona baktı, canlı renkler-
deki saçlar ve kazaklardan oluşan sıralarından ayrılmadılar.

Sonra aşırı ağırlığın altında kalmış bir buz kalıbım andıran
parçalanma sesi etrafa yayıldı.

Sam, Miel ve dört Bonner kızı yüzlerini sesin kaynağına çe-
virdi.

Boyanın üzerindeki gibi kalın ve derin bir çatlak, vitray ca-
mın üzerinde belirmişti.

GÖKKUŞAKLARI KÖRFEZİ

Altısı da yeşil ve morun üzerinde yavaşça ilerleyen çatlağı izliyordu.

Samir. Kendisine Samir diyordu. Sam, Bonner kız kardeşlerin yüzlerine bakıyordu –yüzleri bir vitray camın üzerindeki farklı parçalar gibi görünüyordu– ve onlara bildiklerini bildiğini ama umursamadığını söylüyordu.

Her seferinde bir çift gözle Bonner kızları önce çatlak vitray cama, sonra da Sam'e ve Miel'e baktı. Kahverengi ve yeşil ve gri, hepsi de dönerek üzerlerinde durdu.

Bakışları kar örtüsü kadar ağırdı. Sam'in vücudunun sıcaklığının, Miel önkolunu aralarından indirdiğinde oğlanın tereddüt etmeyişinin ve göğsünün ona dokunmasına izin vermesinin karşısında buz gibi geliyorlardı. Miel'in göğsünü hissetmemesi, tişörtünün altında onu tutsak edeni hatırlamaması için kıpırdanmadı ya da omzunu oynatmadı.

Miel, sudan sıırıslık ve kendi vücuduna yabancı hâlde çıkan Aracely'yi düşündü. O girdiğinden daha büyük biri olarak çıkarken su Miel'i aynı yaşta tutmuştu. O zamanlar Miel bir çocuğun kederine sahipti. Ama Aracely'nin yüreği, olacağı kadının hüznünü taşıyordu.

Keder Miel'i aynı bırakmıştı ama Aracely'yi yaşlandırmıştı. Ve aynı keder şimdi Miel'i hareketsiz bırakıyordu.

Annesi ondan nefret etmemişti. Bunu biliyordu. Onun için korkmuştu. Miel'i sevmişti ve onu taçyapraklara, dikenlere kaybedeceği bir evlat olarak görmüştü. Aracely'den biraz daha bü-

yük, genç bir anneydi; panik içinde ve çaresizce, yaşam verdiği çocuklara tutunmak istemişti.

Hangi anne, erkek ve kız evlatların ruhlarını çalan o gül hikâyelerine dayanabilirdi ki? Hangi anne, eşinin kızının hasta olduğu ve tedavi edilmesi gerektiği ısrarına dayanabilir, sıcak metalin acısından daha nazik bir yol bulmak istemezdi ki?

Hangi kadın, çocuğunu nasıl kurtarabileceğini bildiklerini söyleyen rahiplerin ve *señoraların* uyarılarını duymazdan gelebilirdi? Bu laneti akıntının ondan alacağına söz verirken kim kızını nehre götürmezdi ki?

Miel, Ivy'nin, diğer Bonner kızlarının ya da başka herhangi birinin yalan söyleyip söylememesine engel olamazdı.

Ama o, gerçeği söyleyebilirdi.

Miel, Ivy'nin gözlerini buldu.

"Annem beni sevdi," dedi. Belki babası da sevmişti. Belki de yaptıklarının hepsi –parmaklarını uyuşturacak kadar sıkı bantlar, gaz ateşindeki kahvaltı bıçağının ucu– sevgisinin aldığı biçimdi. Belki de korku onu bükmüş, saptırmıştı.

Ama bunu hatırlayabilir, bunu yüksek sesle söyleyebilirdi.

Miel solgun ışıktan, tepelerindeki Ay'ın parıltısından ve Sam'in yanında getirdiği aydan dolayı tam emin değildi. Ama Ivy'nin gözlerinde gümüşü bir ıslaklık gördüğünü sandı.

"Annem," dedi Miel, her hecenin kendi ağırlığıyla düşmesine izin vererek, "beni sevdi."

Gökyüzünün sözlerini alıp bulutların arasında yankılanan gök gürültüsü gibi onlara geri şakıdığını hissetti. Bunlar, rüzgârın cıglığıydı.

Bunlar, vitray camlı tabutun kapağın yavaşça yayılan başka bir çatırtının sesleriydi. Yıldızlar ve camdan yansıyan orak ayın hafif ışıltısı, yarığın tabutun ikiye böldüğünü gösteriyordu.

Peyton'm gözleri bir alevle aydınlandı.

Kız kardeşlerinden bir adım geri çekildi, bakışları onlarla vitray camlı tabutun arasında sekiyordu.

"Kızları erkeklerden daha çok seviyorum," dedi ve vitray

camın üzerinde birkaç çatlak belirdi, kışın ağaçların üzerindeki çıplak dallar kadar çoklardı.

Diğerleri irkilerek geri kaçtı.

Lian'ın duruşu dikleşti, neredeyse Chloe kadar uzun göründü.

İrisleri parlak bir renk oldu, aynı ilkbaharın yeşil yapraklarının yeşil elma turtasını aydınlatması gibiydi.

"Düşündüğünüzden çok şey anlıyorum," dedi Lian ve birkaç tane daha çatlak dallanıp budaklanarak camı süsledi.

Bunlar söylemeleri gereken gerçeklerdi. Ve Ivy, her biri sırtında geziniyormuş gibi görünüyordu.

Chloe hareket etmedi. Ama içine çektiği soluk, rüzgârı yaran bir parmak gibi duyuldu. Kaçan saç tutamları örgüsünü yumuşattı, Ay saçlarının neredeyse beyaz görünmesine neden oldu. Duruşu öyle dik, bir dansçınıninkine öyle benzerdi ki Miel, balkabağı sıraları arasında yalınayak dönerék dolaştığını hayal edebiliyordu.

"Clara," dedi Chloe, her heceyi vurgulayarak ve ağırlığını topuklarına vererek. "Adı Clara."

Sesi sadece bir başkaldırı değil, düzeltmeyle incelmışti; sanki birisinin yalan söylediğine kulak misafiri olmuş da müdahale ediyordu.

Bileğindeki acıya rağmen Miel, kasabanın kalanıyla paylaştığı bir suçluluğun alevini hissetti.

O bebeğin bir adı vardı. O, Miel'in hep düşündüğü gibi *Chloe Bonner'ın bebeği* değildi. O, dedikodularda bahsedildiği gibi *Bonner kızının doğurduğu bebek* değildi.

Onun bir adı vardı. Tüm o bakışlar ve fısıltılar arasında kızının kendi adı vardı: Chloe'nin ona verdiği bir ad. Ve bu akşama kadar Miel bunu hiç öğrenmemişti. Daha da kötüsü, hiç merak etmemişti.

Vitray camdaki çatlaklar daha ufak çatlaklara dallanarak onu beyazlattı.

Sırları onları öldürüyordu. Bunu biliyorlardı. Konuşmak, söylenmemiş şeylerin gücünü onlara geri verirken onları vitray cam gibi parçalıyordu da.

Miel daha önce hiç Chloe'nin çenesinin diğerlerinden daha farklı, daha sivri olduğunu fark etmemişti. Ya da Lian'ın gözlerinin sadece daha yeşil olmakla kalmayıp ayrıca daha koyu, dördü içinde Bay Bonner'inkine en çok benzeyen olduğunu. Ya da Peyton'ın burnunun annelerine onu daha çok benzettiğini.

Şimdi hepsi Ivy'yi izliyordu. Sam, Ivy'yi izliyordu.

Dördünün ne zaman harekete geçeceğine ve nefes alacağına karar vermenin, birlikteyken yaşayan tek bir organizma olmanın yükünü omuzlayan Ivy. Koridorlardaki fısıltı akıntısına bile kapılmayacak kadar derinlere sakladığı sırlarıyla Ivy.

Dudakları konuşma ve sessiz kalma arzusunun verdiği gerilimle titreyen Ivy.

Miel neredeyse elini kaldırıp Ivy'nin konuşmasına engel olacaktı.

Anlamıştı.

Miel yıllardır birlikte yaşadığı kadını bir zamanlar abisi Leandro olarak biliyordu. Şimdi o Aracely idi; o ve Miel, uyumlu bir bütünün iki yarısıydı. Gündüz ve gece kızları. Aracely'nin saçları, öğleden sonranın altın rengiydi, gözleriyse ıslak ve bereketli tarlaların koyu kahverengisi. Miel'in saçları kahverengi sonbahar yapraklarından bir geceydi, yıldızsız sonbahar kadar koyuydu ve gözleri ikiz ayların altın rengine sahipti. Biri eksikse, ikisi için de ne gece ne de gündüz vardı.

Birbirleri olmadan, ikisi de var olamazdı.

Kız kardeşleri olmadan, Ivy Bonner var olamazdı.

Ivy'nin Miel'in güllerini istemesinin, kız kardeşlerini onlara ihtiyaçları olduğuna ikna etmesinin tek sebebi, bunun onlara herhangi bir oğlanın sevgisini, elde etmeyi beceremedikleri herhangi bir kalbi kazandıracağını düşünmesi değildi. Onları, sadece istedikleri her oğlanı else ederlerse hâlâ Bonner kızları olacakları için istememişti. Yine Bonner kızları olmak için, her şey Chloe gitmeden öncesine dönsün diye de istememişti onları.

Onları istemişti çünkü Bonner kızları olamazlarsa, Ivy de olamazdı.

Eğer dördü arasına yayılmış hayatın bir parçası olarak yaşayamazsa, Ivy var olamazdı.

Anne babaları, kendi kızları için ve onlardan duydukları korkuyla zaten öyle tedirgindi ki Chloe'yi uzaklara göndermişti. Şimdi Ivy sürekli dördünün ayrı düşmesinden, yalnız bedenlerinde bir hayatın ayrı ayrı ufacık bir parçası olmalarından endişeleniyordu.

Diğerlerinin sırları vardı. Dördü, bir Bonner kızı olarak var olsa da Chloe, Lian ve Peyton'ın lacivert evin dışında, kendi sırlarına sahip olacak kadar hayatları ve solukları vardı.

Ivy'nin sahip olduğu tek şey kız kardeşleriydi.

Ivy'nin dudakları titredi, büzüldü ve sonra aralandı. "Bana ait hiçbir şey yok."

Pirinç menteşeler ve cıvatalar inledi, cam parçalandı. Süt rengi yıldızlar ve mavi-yeşil gökyüzü patladı. Kırmızı ve mor gezegenlerin kıvrımları parçalara ayrıldı. Yıldız kümeleri dağıldı ve mavi bir *nautilus* kabuğunun sarmalları gibi kendi içinde döndü. Her cam, buz gibi çatlayarak bütün gökteki takımyıldızlara yetecek kadar parça saçtı.

Miel ve Sam, uçan parçalara karşı birbirlerinin gözlerini korudu. Bonner kızları toplanarak tenlerini kesen camdan birbirlerini korudu; saçları kestane, bakır ve pas rengi bir yığın hâline geldi. Hava soğuğa ve cama döndü. Rüzgârın dişleri ve tırnakları vardı.

Sam, Miel'e daha sıkı tutundu; elleri birbirlerinin saçlarının arasındaydı.

Düşen camın yankısı solarak nefes almalarına izin verdi. Miel'in büyüttüğü her gülün kokusu onu buldu. Kış camı ve kır çiçekleri, tarçın ve Meyer limonları. Mevsimlerin çarpışması o kadar sertti ki nefes aldığı anda koku ciğerlerini sardı.

Hepsi kırık cama bakmak için başlarını çevirdi. Sam ve Miel yüzlerini ona doğru eğdi. Bonner kız kardeşler öbeklerinden ayrıldı.

Vitray camın parçaları çerçeveden ayrıldı ve toprağa düşmek yerine gökyüzüne doğru süzüldü. O ufak parçalar havada yükselirken ışıldayıp parıldadı, gece onları yukarı çekti. Işıldayan mavi ve mor şeritler yeşil ve kırmızı kurdelelere karışarak nehrin yüzeyindeki güneş yansımalarına benzedi. Her parça ay ışığıyla parıldayarak huş ve ceviz ağaçlarının altın rengini yansıttı.

Ardından gül rengi pirinç çerçeve, ocak ayındaki orman gibi çıplak kaldı. Artık Miel'i oraya kilitleyemeyeceklerdi. Hepsinin, Chloe'nin el yazısındaki harfler gibi düzgün ve aynı olduklarından emin olmak için artık birbirlerini kilitleyemeyeceklerdi.

Hepsi doğrularını, sırlarından daha iyi korudukları şeyleri teslim etmişti. Söyledikleri sözler o tüm vitray camla birlikte gökyüzüne doğru akıyordu. Eğer onlara ait değilse, bu sırları söylemek onlara düşmüyordu.

Bonner kız kardeşler birlikte değil, teker teker ayrıldı. İlk önce Chloe, sonra omzunun üstünden bir bakış atarak Lian. Ardından Peyton, tereddüt edip başını eğdikten sonra yarım daire çizip yürümeye başladı.

Ivy'nin gözleri ıslak ve kesilmiş taş gibi parçalanmış görünüyordu. Yüzü, Miel'in asla duyacağını düşünmediği sözleri söylüyordu. *Özür dilerim. Benim olmayanı almamalıydım.* Gözleri sanki hâlâ kanayıp kanamadığını merak edercesine Miel'in bileğine indi.

Bu kızlar özür dilemeye öyle yabancıydı ki söylenmemiş sözleri kelimelere öremiyorlardı.

Bonner kız kardeşler bir arada kalmamıştı. Bunun yerine, ormandan ayrılırken sarı ağaçların arasındaki kırmızı kanatlı kuşlar gibilerdi.

Ama birbirlerini duyabilecekleri kadar yakın kalmışlardı. Güzel, bulanık ve tek vücuttaki bir canlı yerine dört ayrı kız kardeş. Kendileri olmak, birbirlerine ve kendilerine kız kardeş olabilmek için Bonner kızlarından, *las gringas bonitas* olmaktan vazgeçmeleri gerekiyordu. Yekpare hareket edip nefes alan ve oğlanları, kedileri, gülleri, istedikleri her şeyi çalan o varlıktan.

Miel sırtını vitray camlı tabuta döndü, önkolu yanıyordu ve sancılıydı ama artık huzurluydu.

Sam elini sırtına koyarak onu durdurdu.

Miel'in gözleri kendi köprücük kemiklerinde durdu.

Omuzlarından aşağıya bakır rengi bir dalga dökülüyordu. Saçı meşe yapraklarının kızıl rengine dönmüştü; Ivy'ninki kadar kızıldı. Bir sonbahar perdesine benziyordu.

Miel gözlerini kısarak ağaçlara doğru baktı, koyu saçların salınışını seçti.

Ivy omzunun üstünden baktığında saçlarının bir zamanlar onu nitelendiren bakır rengi, artık Aracely'nin gözleri kadar koyuydu. Neredeyse siyah görünen kahverengi, Ivy'nin yüzünün krem balkabağı kadar solgun görünmesini sağlamıştı. Miel neredeyse gözlerinin iki noktasını seçebiliyordu; şimdi daha da mavi, daha da griydi. Ama Ivy, emin olamayacağı kadar uzaktı ve sarı yapraklar yağmur gibi aralarına yağıyordu.

Miel bir tutam saçını parmaklarının arasına aldı. Birbirlerini kilitledikleri o vitray camda geçirdiği saatler yüzünden olabilirdi. Ya da kendisiyle Aracely'nin, Ivy ve kız kardeşleri kadar yakın olduğunu fark ettiği an yüzünden. Ne olursa olsun, Bonner kızları ona kendilerini yapan o özellikten ufak bir parça bırakmışlardı.

Ama Sam'in gözlerinin düştüğü yer orası değildi.

Çenesini kaldırıp gözlerini Sam'in baktığı yere çevirdi.

Uzaklarda, Bonner çiftliğine doğru kırık cam parıltıları ağaçların üzerine yükseliyordu. Miel ve Sam onun gökyüzüne süzülüşünü seyretti.

Cam balkabakları, hepsi, o morlar ve yeşiller ve maviler, vitray camlı tabut gibi parçalanmıştı. Ve o ufak parçalar, gökyüzünün geri aldığı kar gibi yukarıya yükseliyordu. Mücevher ışıklarıyla yıldızları kapıyorlardı. Cam, takımyıldızlardan oluşan bir koyu sonbahar, o yüz bin altın kanadın arasında Aracely'nin gelişini bildiren yaz gibiydi.

Tüm o kırık parçalar, yüz bin eşsiz yıldız olmuştu.

AŞK KÖRFEZİ

Yaşananlar hakkında, olan biten her şey hakkında fısıltılar dolaşıyordu. Camın yeni kesilmiş yıldızlar gibi göğe yükselişi. Ivy'nin saçlarının neredeyse siyah görünecek kadar koyulaşması. Miel'in saçının kızıl oluşu, kışın ten rengi açıldığında ve uzaktan bakıldığında Bonner kız kardeşlerden biri sanılabileceği.

Chloe'nin gitmesi ve kimsenin teyzesinde temelli kalıp kızını onunla birlikte mi büyüteceklerini yoksa kızını –Clara'yı– kendisiyle birlikte çiftliğe mi getireceğini bilmemesi. Bonner kızlarının diğerlerinin okula dönüp dönmeyeceğinin belli olmaması.

Birkaç gün sonra Ivy, Miel'e saçının bir tutamını ve aldığı güllerin kurutulmuş çiçeklerini göndermişti. Kenarlarından biraz bronz dönmüş turuncu. Karanlıkta kesip aldıkları koyu mor. Kendi kırmızısına ve Miel'in kanının kurumuş şarap lekelerine bürünmüş sarı.

Miel ufak zarfı açıp balmumu kâğıtlar arasındaki çiçekleri ve kendi saçına, kendisinininkinin artık kırmızı olduğunu bir anlığına unutturacak kadar çok benzeyen tutamı görünce biraz irkilmişti.

Miel, bir özür almaya en çok bu kadar yakınlaşacaktı. Bu, Ivy'nin kız kardeşleriyle onlara ait olmayanları alarak uzun bir hayat geçirdiğini onaylamasıydı.

Bunlar, kasabanın dedikodularına örülenlerdi. O bastırılmış güller ve saç tutamı, anlattıkları hikâyenin bir parçası olmuştu.

Ama bundan önce olan ve hikâyeye girmeyen bir şey vardı.

Göğün bütün vitray camı aldığı geceden sonra Miel, Sam'den gittiğinde üzülmeceği bir ay istemişti. Sam onun ne istediğini

anlamış ve ona neredeyse gümüş görünecek kadar açık gri renkte bir ay vermişti. Kütüphane atlaslarındaki aya benziyordu.

Miel ve Aracely ayı dışarı çıkarıp gökyüzünün onu almasını beklemişlerdi.

Annelerinin, başlarının üzerindeki Ay parlak bir bozukluk ya da hilal olsa da yolunu aydınlatacak bir ışığı olacaktı. Artık kırık kalbini evlatlarıyla bırakabilirdi. Eğer bırakırsa, eğer kayan bir yıldız gibi yeryüzüne düşmesine izin verirse ruhu çok hafif, çok yüksüz olurdu ve hikâyelerde anlatılamayacak kadar güzel yerlere süzülürdü.

Rüzgâr gelerek ayı aldı ve hava onu bir yelken gibi doldurdu. Süzülerek uzaklaştı; Meksika turpu dilimi kadar solgun ve şeffaftı. Ağaçlar hışırdadığında yapraklar onu sardı ve ışığı bir yıldız gibi titredi.

Ne Miel ne de Aracely annelerinin sesini rüzgârda duydu. Aracely daha sonra bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Bunun vitray cam gibi –Aracely de o gece onların karanlığı süslediğini görmüştü– annelerinin bu dünyadan kurtulduğu anlamına geldiğini söyledi. Artık yerçekimi ya da çocuklarına duyduğu endişeyle ağırlaşmıyordu ve su artık onu çekmiyordu.

Miel ve Aracely çıplak ayaklarına değen biçilmiş çimlerin arasında dikilerek ay bir ateşböceği kadar ufak ve soluk olana kadar onu izlemişlerdi.

Ve sonra sadece ikisi kalmıştı: Bahçelerinde, ellerini gökyüzüne kaldıran iki kız kardeş.

NEKTAR DENİZİ

Ezelden beri Samira hakkında konuşmak, onu içinde yaşan biri olarak görmek parmaklarını keskin bir kenarda gezdirmek kadar tehlikeli geliyordu ona. Miel'in bıçaktan bal yalaması gibi tehlikeliydi. Annesinin Sam'in hâlâ kendisini kesebilecek kadar küçük olduğundan korktuğu için ortalıkta bırakmadığı aile yadigarı bıçak gibi.

Ama şimdi o Samir'di ve Samira neredeyse hayal ettiğini düşündüğü bir arkadaşı. Annesinin yardımıyla adını değiştirmeyi bitirdiğinde biraz daha hayali olacaktı. Ne onun içinde yaşadığını ne de var olduğunu unutmak istiyordu.

O sadece Sam'in olamayacağı biriydi.

Şimdiye dek yok saydığı her şeyi gözden geçirmesi gerekecekti. Sesini istediği kalınlıkta tutmak için ne kadar uğraşması gerektiğini, yüz yüzeyken kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar derin ama telefonda konuşmaktan kaçınacağı kadar tiz olduğunu. Her ay Miel'le aynı zamanda, yeniayın incecik ışık huzmesinde kanadığını. Bunların onu rahatsız etme nedeninin kimsenin ne kadar çaba harcadığını bilmesini istememesi mi yoksa sadece rahatsız olması mı olduğuna karar vermesi gerektiğini.

Ama şimdilik, adının Samir olduğunu ve kimliğini ilan eden her kâğıt parçasma sahip olmak istediğini biliyordu.

Dilerlerse ona Ay diyebilirlerdi. Ona hâlâ Sam diyebilirlerdi. Ama o kendi adını söylediğinde, ağzından Samir çıkacaktı: Annesinin ona verdiği kanın ve olacağı adamın özeti. Bir yabancıyla tanıştığında ve kendini tanıttığında, Samir diyecekti.

Miel'e ona nasıl sesleneceğini söylemesi gerekmiyordu. Biliyordu. Onu tanıyordu.

Dışarıda, onu evlerinin arasındaki boşlukta bekliyordu. Ve Sam'in eli odasının kapısının kulpundaydı ama parmakları onu çeviremiyordu.

Neden yapmadıklarına karar veremiyordu. Tek yapması gereken koridora adım atması, aşağıya inip dışarıya çıkmasıydı ve Miel orada olacaktı. Üstelik onu bugün ilk kez görmüş olmayacaktı. Öğle vakti, çalıştığı Shanholts çiftliğine gitmişlerdi. Avucunun içine ahşap saplı, kılları buğday gibi soluk bir polenleme fırçası koymuş, ona fırçayı bir balkabağı çiçeğinin başcıklarına sürüp ardından poleni başka çiçeği bırakma işlemini göstermişti. Yanına diz çökmüştü. Islak ve ince bir toz tabakası toplayan etek uçları kotuna sürtünmüştü.

Yine de yatak odasının kapısının önünden kıpırdayamıyordu. Aylarının saçtığı ışıktan yolu izleyen kız için bile.

O, Ay'ın yüzeyini ve ay denizlerinin isimlerini ezberlemiş olabilirdi ama Miel onunla bundan fazlasını yapmıştı. Onu öğrenmişti ama Sam'e kendi başına öğrenmesi için alan tanımıştı. Miel onun şeklini, gölgeleri ve aydınlığı yansıtan her yerini, o daha onları adlandırabileceğine karar vermeden öğrenmişti.

Elini çekti, vücuduna götürdü.

Ellerinin hareket etmesine izin verdi, onları durdurmaya yetecek kadar düşünmedi. Ceketini, tişörtünü, atletini ve göğüs bağını çıkardı.

Sonra her birini tekrar giydi, tek bir parça hariç.

Bu sefer parmakları kapı kulpunu bulduğunda, onu döndürdü.

Başka biri, dikkatle bakmayan herhangi biri için aynı görünürdü. Karanlıkta, gömleğinin üzerine bir ceket giyen bir oğlan.

Ama Miel fark etti. Onu gördüğü an fark etti. Ceketini açık bırakmıştı ve tişörtünün üstünden göğsünün şeklini görebiliyordu.

Gözleri bir an için vücudunda dolaştıktan sonra yukarı çıktı.

Sam kahkaha attı. Bunu bekliyordu: Kıyafetlerinin altına göğüs bağı takmadan dışarıya çıktığını fark ettiğinde biraz şaşırmasını. Başkalarının önünde göğüs bağını, sonra atletini ve üzerlerine de tişörtünü her zaman giyecekti. Ama şimdi üzerinde sadece tişörtü ve atleti vardı; onu örtüyorlardı ama Miel'in hatlarını görmesine daha önce hiç yapmadığı kadar izin vermişti.

Ama Miel'in buna vereceği tepkiyi, aralanmış dudaklarını beklemiyordu.

Onu böyle gören herhangi bir kızın, kendisine iğneye geçirilmiş bir böcek gibi bakmasından endişelenmişti. Kıyafetleri üzerindeyken bir kelebeğin alt tarafındaki kahverengi olduğundan, dallar ve ağaç kabuğuna uyum sağlamasından ama çıplakken vücudunun kelebeğin iç kanatlarındaki parlak mavi-yeşil kadar şaşırtıcı olacağından endişelenmişti.

Ama o bakış. Sam'e Miel'in sadece merak ettiğini, büyülenmediğini söylemişti. Onun için Sam, bir numune örneği değildi.

Sam, onun arzuladığı biriydi.

Vücudunu bu hâliyle, onun tamamı olmadığını anlayan bu tek kıza verebilirdi. Hikâyesinin memelerinin hatlarından ve kotunun ağına bastıran ya da bastırmayan ne olduğundan ibaret olmadığını anlayan kıza. Geri kalanı seçimlerindeydi. Saç kesiminde. Kıyafetlerinde.

Adında.

Miel etrafına bakıp karanlığı aramıyordu. Bir dizi ayla aydınlanan, evlerinin arasındaki bu alanda hiç kimse yoktu. Bunu biliyordu. Bu, yakalanmakla alakalı değildi. Ama tişörtüne baktığında yüzünde hâlâ şüphe vardı: utangaç değil, korumacı.

Bileğinde açan bir gül görüldüğünde, kendi yüzünde de aynı bakışın, onu koruma arzusunun belirip belirmediğini merak etti. Eğer yanlarında biri olsaydı bunu hissederd; Miel'in en yeni gülü manşetinin kenarından görünüyordu. Ay kadar krem-beyaz olan dış taçyaprakları, Miel'in ruju kadar koyu bir merkezi sarıyordu. Hafifçe açmış gonca, etrafa parfümden ziyade meşe ve yosun kokusu yayıyordu.

Dışarı astığı aylar saçlarını aydınlatıyor, koyu kıvıllı gül el-malarının rengine çeviriyordu. Gökteki Ay'ın beyaz ışığı ellerine dökölüyordu.

Ivy Bonner'a, daha önce asla sahip olmadığı bir şey vermişti: Kardeşlerinin asla hak iddia edemeyeceğı, kendisine ait bir parça. Ivy'nin saç, kız kardeşleriyle paylaştığı soluk ten yüzünden siyah görünüyordu ve Miel'in yumuşak kahverengi teni, kıvıllı daha az ateş gibi ve daha fazla kan portakalları gibi gösteriyordu.

Ivy her zaman bir Bonner kıvıllı olacaktı; o ve Miel, her zaman Sam'in sadece kısmen anlayabildiğı, örümcek ağı inceliğinde bir bağ paylaşıacaktı. Miel hâlâ ona olan biten her şeyi anlatmamıştı.

Ama bunları anlatması için ona zaman tanuması gerekiyordu. Miel, adını söylemesi için ona yıllar vermişti.

Sam bir tutam saç, kayısı balı rengine bir bukleyi Miel'in kulağının arkasına sıkıştırdı.

Miel ona baktığını gördü. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Sam başını eğip atletinin ve tişörtünün altında belirgin duran memelerine baktı. "Bu ediyor mu?"

"Asla etmedi," dedi Miel. "Ama bunu yapman gerekmiyor. Benim için değil. Herhangi biri için değil."

"Biliyorum," dedi. "Ve sen, herhangi biri değilsin."

Miel bir elini Sam'in kotunun arka cebine kaydıldı. Sam'in sırtı ve kalçası ürperdi ama geri çekilmedi. Diğer elini kürekke-miklerinin arasına koydu ve gülünün taçıaprakları ensesini ok-şadı.

Aralarında biraz mesafe bıraktı, Sam'in vücuduyla kendi vü-cudunun ısıyla buluşmasını engelleyecek kadar. Asla sözlerle belirlemedikleri ama tutundukları kurallara uyuyordu: Sam'in kendisine hatırlatılmasını istemediğı parçalar vardı.

Ama Sam, şu anda her şeyini kucaklamak istiyordu.

Okul için giyindiğinde, ilk önce göğüs bağını takacaktı. Kim-senin ona bakıp ne olması gerektiğine karar vermesini istemi-yordu.

Ama bu akşam, kendi vücudunun her parçasını hissetmek ve olduğu kişiyi adlandıramayacağını bilmek istiyordu. Ona, asla onun olmayan bir hayatı zorla yaşatamayacağını.

“Eğer hazır değilsen,” dedi Miel.

Elini alıp aşağı indirerek parmaklarının tişörtünün ucunu kavramasına izin verdi. “Hazırım.”

UMUT GÖLÜ

Balkabağı tarlalarında büyüyen her şeyden o kadar uzun süredir korkuyordu ki Sam'in ellerinin tuttuğu ufak mucizeyi anlayamamıştı. Elleriyle fırçaları kâğıtları ve boyaları aylara dönüştürüyor, elleriyle polen fırçası bir şeylerin büyüme ihtimalini gerçek kılıyordu. Bir çiçeğin açarak et, tohum ve birçok renk olmasını sağlıyordu.

Elini tutan avucunun sıcaklığıyla öğrendi bunu: Ufak bir olasılığı alıp, olmayı sabırsızca beklediği şeye dönüşmesine yardım etme sanatını.

Aracely, Miel'e korkmaya değer birçok şeyin –suyun, karanlığın– beraberinde arzulamaya değer şeyler getirdiğini öğretmişti. Nehir, bu kasabanın tarlalarını bereketli ve canlı tutuyordu. Karanlık onlara yıldızları sunuyor, bazı sonbahar gecelerinde ani sıcaklıklar veriyordu.

Ama sadece Samir adlı bir çocuğun ona öğreteceği şeyler vardı çünkü onları Miel'le birlikte yaşamıştı. Ve şimdi de evlerinin arasındaki boşlukta dururken buna tutunuyordu: henüz ikisinin de tahmin edemediği bir şey olacaklarına ve hâlâ bir zamanlar oldukları gibi kalacaklarına. Su kulesinden gelen, bileğinde gül büyüyen bir kız ile ahşap bir merdivene çıkan, ayı bulabilecekleri kadar yakma asan bir oğlan.

YAZARIN NOTU

Gençlik yıllarımızda tanışıp âşık olmuştuk ve çok geçmeden, şimdilerde kocam olan erkeğin trans olup olmadığını merak etmiştim. Kız ya da *kadın* diye çağırıldığında irkildiğini görünce merak etmiştim. *Delikanlı*, diye çağırıldığında umut dolu bakışını, tişörtünü ve kotunu gördüklerinde, *Özür dilerim küçükhanım*, sözleri karşısındaki yıkımını yakaladığımda merak etmiştim.

Henüz onun anlamadığı şekilde onu anladıysam, o da aynısını benim için yapmıştı. Benim gibi *mestiza* kızlarını ailelerinden çalmaya çalışan, çocuklarını boğan ve gece boyunca ağlayan *La Ilonara*'ya, mistik ruh-kadına dair çocukluk kâbuslarımı biliyordu. İleride balkabaklarından korkan bir kız ile aylar boyayan bir çocuğun hikâyesinde *la Ilorona* efsanesini tekrar kurgulayacağımı tahmin edemezdim. Çocukken tek bildiğim, ona duyduğum korkumun iki dünya arasında doğduğumun kanıtı olduğuydu. Doğumunda kendisine atanan cinsiyetten huzursuz olan, benim-henüz-eşim-olmayan bu adam, hislerimi biraz anlıyordu.

Ergenlikten yirmili yaşlarımıza geçerken *trans* kelimesini duyacak kadar gençtik ve bunlar o kadar yakın zamanda olmuştu. Ama ikimiz de henüz söyleyemiyorduk. Bunu söylemek, eşimin bir daha sırtını dönemeyeceği bir nokta olurdu.

İşte o zamanlarda Afganistan ve Pakistan'ın bazı bölgelerinde, oğulları olmayan ailelerin kızlarını oğlan gibi giydirdiği kültürel bir gelenek olan *baça poş*'u öğrendim. Bu kız, ailenin oğlu gibi davranıyordu. Büyüdüğünde *baça poş* hayatına artık bir kadın olarak devam ediyordu.

Yıllarca oğlan olarak yaşadktan sonra, *baça poş*'un yetişkin bir kadın rolüne alışmasının genellikle zor olması anlaşılabilir. Dünyanın diğer ucundan bakıldığında, bu zorluğun yaşadığı kültürün bir ürünü olduğunu varsaymak kolay. Ama dünyanın hangi kısmındaki bir kız, oğlan olmanın dilini öğrenip bir genç kadın rolüne dönünce rahatsız hissetmezdi ki?

Kocam trans olarak açıldığında ve cinsiyet kimliğini daha iyi yansıtmak şeklinde yaşamaya başladığında, erkeklerin ve kızların yaşamaları beklenen alanların arasındaki boşluk daha da keskinleşti.

Gençler olarak, çocukluğumuzdan beri elimizde tuttuğumuz soruların ağırlığının arttığını hissettik. Eşim için bu soru, nasıl yaşamak ve hangi adla anılmak istediğiydi. Benim içinse kendimi dünyalar arasındaki o alanda doğmuş bir kızdan daha fazlası olarak görüp göremeyeceğimdi.

Bu sorularla birlikte oturduğumuzda bir şey oldu; birlikte ama suskunduk. Evlendiğim oğlan, olmasına izin verileceğini asla düşünmediği adam oldu. Ve ben de gecenin sadece *la llorona*'yı değil, Ay'ı ve tüm o yıldızları da elinde tuttuğunu anlamaya başladım.

Kendi adını söylemesi yıllar süren trans bir oğlanı severek şunu öğrendim: Birisiyle beklemek ve o sessizlikte var olmak, ihtiyaç duyduklarında onlarla merak etmek, içimizdeki tüm kelimeleri hak eder.

